

STANDARD

33 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ.
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ι ρ α φ ε ι α :
Εδριπίδου 8 (Μέγαρον Γαργάρι, Κεν-
τρικόν Πρακτορείον Εφημερίδων). Έμ-
δά-
σματα, έπιταγαί κτλ. επ' όνόματι του Ι
διοκτήτου.

ΑΤΤΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εσωτερικού:	Έτησία Δραχ.....	200
	Έξαμήνιος Δραχ.....	110
Εξωτερικού:	Έτησία Δολλάρια.....	7
	Άγγλιας Σελλίνα.....	30

Ο ποιητής

Τόν ποιητήν έγνωρίσαμεν πρό έβδομά-
δος. Τό όνομά του είνε Φρίξος Νάσσου και
αί όμοιοκαταληξίαι τών ποιημάτων του
αί έξής περίπου:

«Ω! γυνή θά δυστυχής
αν έμένα δέν γνωρίσης
και μετέπειτα επίσης
δέν γυρέψης να με πείσης
να μασσώ μετά λύσης
τάς... ελαίας της 'Αμφίσης!»

Τί λέτε, λοιπόν; 'Ανεξαρτήτως όμως του
τί... λέτε, πρέπει να όμολογήσετε ότι τέ-
τοια δημιουργήματα δυσκολώτατα τά ά-
παντά κανείς και εις τόν διεθνή άκόμη
ποιητικόν όρίζοντα. Όπωςδήποτε άς μάς
έπιτραπή ν' άπαντήσωμεν εις τόν ποιητήν
εις την καθιερωθείσαν ύπ' αυτού ποιητι-
κήν διάλεκτον:

«Όταν, φίλε, δυστυχής,
και μετέπειτα άρχίσης
να μασσάς και μετά λύσης
τάς ελαίας της 'Αμφίσης
βάλε—μην τό λησμονήσης—
τό κεφάλι σου επίσης
κάτω ύπ' τό νερό... της θρύσης
μή και προσβλήθης... εκ λύσης!...»

Ποιητικής, θέβαια. Πάντοτε ποιητικής!

Συνδυασμοί

Η στήλη τών «Μικρών Άγγελιών»
μάς εφημερίδος, μάς έδωσε πρό ήμερών
και την έξής ωραιότατην άγγελίαν:
«Γερμανίς διδασκάλισσα σοβαρά
ζητεί θέσιν διά 1—2 παιδιά. Άναλαμθά-
νει και μωρό. Πηγαίνει και εις έπαρχί-
αν. Όδός κλπ.».

Πρέπει να όμολογήση κανείς πως ή
Γερμανίς αυτή διδασκάλισσα είνε εξαιρε-
τικός άνθρωπος. Δέν εξηγείται άλλοιώς
τό πως κατορθώνει να διατηρή την σοβα-
ρότητά της, ενώ συγχρόνως ζητεί θέσιν
διά... παιδιά, αναλαμθάνει και μωρό και
τέλος —τό και σπουδαιότερον— πηγαίνει
και... εις έπαρχίαν! Μπορούν να συνδυα-
σθούν όλα αυτά;

Τό έξώφυλλο

Τό σημερινό πρώτο έξώφυλλο της «Α-
τλαντίδος» είνε εικονογραφημένον με μία
τελευταία φωτογραφία της γνωστοτάτης
«στάρ» Τζόαν Κράουφορντ, και τό δεύτε-
ρο από τρείς ένδιαφέρουσες μακέττες
τών τελευταίων μοντέλλων της παρισινή
μόδας.

Λόγω πληθώρας επικαίρου ύλης άνα-
βάλλεται διά τό επόμενον φύλλον ή δη-
μοσίευσις της σελίδος «Ρωμαντικοί έρα-
σται της Παληάς Άθήνας».

Τό «Ρομάντσο»

Μιά από τίς άρτιώτερες έλληνικές πε-
ριοδικές εκδόσεις, τό «Ρομάντσο», έκλει-
σε πρό ήμερών ένα χρόνο από της εκδό-
σεώς του. Τό περιοδικό αυτό, με την δη-
μοσίευσι μεγάλων αυτότελών μυθιστορη-
μάτων, δημιούργησε για τόν Έλληνικό
τύπο μία Σχολή, που μπορεί να την χα-
ρακτηρίσει κανείς ως χρησιμωτάτη, για

την φιλολογική διαπαιδάγωγισι του
νοϋ.

Βέβαιοι, ότι τό καλό περιοδικό θα στέ-
κεται πάντοτε στο ύψος της κάπως σο-
βαρώτερας φιλολογικής άποστολής του,
του εύχόμεθα και για τούς μέλλοντας
χρόνους της εκδόσεώς του κάθε πρόοδο
και κάθε προκοπή.

Άοιδοίς

Θά νομισθί ίσως ότι ό άνωτέρω τί-
τλος άποτελεί φρικώδες τυπογραφικόν
λάθος. Και όμως πρόκειται περί άπλου
χαρακτηρισμού της κατωτέρω ειδήσεως
του άστυνομικού δελτίου:

«Παρουσιάσθεισαι εις την Είσαγγελίαν
Πειραιώς ή Βιολέττα Γ. Άναστασίου και
ή Εύαγγελία Ν. Νικολάου, άμφότεραι ά-
οιδοί, υπέβαλον μήνυσιν κατά του έργά-
του Νικ. Δ. Σιδέρη, διότι εις άρνησιν
των όπως γίνουν έρωμέναι του, έπετέθη
κατ' αυτόν και διά σουγιά έξέσχισε τά
ένδύματά των».

Είδετε τά κατορθώματα του έρωτύλου
έργατου κατά τών άοιδών; Είνε, λοιπόν,
ή δέν είνε... άοιδοίς:

Η απόπειρα

Διαθάζουμε στις εφημερίδες:
«Ο Κ. Κατσικάνης, έτών 38, γαλακτο-
πώλης, άπεπειράθη παρά τόν συνοικισμόν
Πολυγώνου να φονεύση τόν Μ. Άλεξιόν,
έτών 35, εργάτην, πυροβολήσας έναντίον
του τετράκις άνεπιτυχώς διά περιστρό-
φου».

Η άπορία που δημιουργεί ή άνωτέρω
ειδήσις είνε ή έξής: Γιατί ό έντιμος κ. Κα-
τσικάνης έχρησιμοποίησε κατά την από-
πειραν περιστρόφον, με τό όποιον λόγω
της μη ειδικότητός του, ήτο προσωριμέ-
νον να αποτύχη; Μιά... κοῦπα γάλα δέν
θά μπορούσε να έχη περισσότερον τελε-
σφόρα άποτελέσματα;

♦♦♦♦♦

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Ο εκλεκτός συνεργάτης της «Ατλαν-
τίδος» κ. Γ. Τσιγκότας, ένας από τούς
καλυτέρους συγχρόνους Έλληνας διη-
γηματογράφους

Κοστίς του εν λόγω Πανεπιστημίου
ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΟΙΡΑΙΟΣ

Μοιραίος άριθμός

Μιά επί πλέον άπάτη διεπράχθη την
παρελθούσαν έβδομάδα υπό τας ακόλου-
θους... άριθμητικας συνθήκας:

«Συνελήφθη ό Γεράσιμος Μπαξεδάνης
έτών 26, κάτοικος Κεραμεικού 57, διότι
έξηπάτησε τόν Κωνστ. Μήτρου, έτών 57,
έμπορον, ως δήθεν άποσταλείς εκ μέρους
του έν Πειραιεί έμπορου Μπερτζελέκου
και έλαβε παρ' αυτού διά λογαριασμόν
του πρώτου δραχμάς 857».

57, 57, 857. Αυτός καθώς φαίνεται είνε
ό μοιραίος άριθμός της... μοιραίας άπά-
της!...

Για τό πάπλωμα

Τό άστυνομικόν δελτίον της περασμέ-
νης έβδομάδος μάς έδωσε και την έξής
ένδιαφέρουσαν ειδήσιν:

«Ο Γεώργιος Καπερώνης ή Χράς (μή-
πως πρόκειται περί παρεφθαρμένου τυ-
που της λέξεως «ράς»;) Άθανάσιος, σε-
σημασμένος κλέπτης ξενοδοχείων, αφή-
ρεσεν εκ του επί της όδου Σωκράτους
ξενοδοχείου ή «Σελήνη» εις ό διενυκτέ-
ρευσεν, έν εφάπλωμα αξίας δραχ. 525.
Έγινεν όμως έγκαίρως αντίληπτός υπό
του θυρωρού, ό όποιος τόν κατεδίωξε και
του τό κατέσχε εις τά χέρια, άφού προη-
γήθη μεταξύ αυτού και του κλέπτου, ό-
λόκληρη συμπλοκή».

Μέχρι τώρα ή φράσις «ό καυγάς για
τό πάπλωμα», έθεωρείτο άπλώς συμβολι-
κή. Νά, όμως, που ό προοδευτικός κ. Γε-
ώργιος Καπερώνης ή Χράς Άθανάσιος,
μάς έπέισε και περι της... έμπραγματού
εφαρμογής της!...

Τό αίτιον

Ό... άσκοπος πυροβολισμός της πα-
ρελθούσης έβδομάδος, έδικαιολογήθη ως
έξής από τούς άστυνομικούς συντάκτας
τών εφημερίδων:

«Συνελήφθη χθές ό Γεώργιος Καουρά-
κος, έτών 26, έλεγκτής αυτοκινήτων, ό
όποιος παρά την όδόν Άθανασίου Διά-
κου, έπυροβόλησεν άπαξ διά περιστρόφου
εις τόν άέρα χάριν διασκεδάσεως. Τό πε-
ρίστροφον κατέσχέθη υπό της άστυνομίας
ό δε κάτοχός του έστάλη εις την είσαγ-
γελίαν».

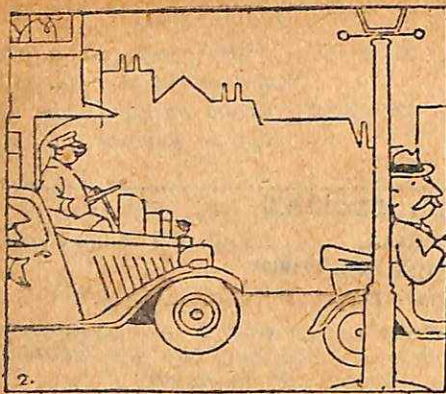
Μάς φαίνεται ότι τό αίτιολογικόν της
πράξεως του έν λόγω έλεγκτού δέν είνε
αρκούντως... εύσταθές. Νομίζομεν, δηλα-
δή, ότι ό χριστιανός αυτός δέν έπυροβό-
λησε εις τόν άέρα διά λόγους διασκεδά-
σεως, αλλά διά λόγους καθαρώς... ήρωϊ-
κούς. Άλλως τε πρέπει να ληφθί σοβα-
ρώς υπ' όψιν ότι ή πράξις έγινε εις την
όδον του ήρωϊκού τέκνου της Ελλάδος...
Άθανασίου Διάκου. «Επίδρασις του πε-
ριβάλλοντος» θά έλεγε κάποιος σχολα-
στικός. Και δέν θα είχε άδικο!...

Δέν έτραυματίσθη

Τό Άθηναϊκόν Πρακτορείον μάς πλη-
ροφορεί:

«Τηλεγραφοῦν εκ Μπουένος Άύρες, ο-
τι είνε ανακριβής ή πληροφορία, καθ' ήν
ό πρόεδρος της Βουλής Φρέσκο έτραυμα-
τίσθη κατά την διάρκειαν μονομαχίας με-
τά του πολιτικού Μινόνες».

Όστε δέν έτραυματίσθη λοιπόν ό Έ.
Εροχάτος κύριος... Φρέσκο; Καί... είχα-
με μία άνησυχία...

Στάσις μικρά

Η εϋθυμη πλευρά της βιοπάλης

Ο ΣΩΦΕΡ

Υπό Γαλερίου

ό.... Πάπας!

Οί πελάται όμως έχουν σοβαρώτατας αντίρρησης έν προκειμένω. Καί διαμαρτύρονται συνεχώς:

— "Άκουσε, αγαπητέ μου. Έγώ παίρνω ταξί κάθε μέρα για να ρθώ στο σπίτι μου καί πληρώνω είκοσιπέντε δραχμές. Γιατί έσένα θα σου δώσω τριανταπέντε;

— Άφοϋ τόσο γράφει το ρολόι, κύριε.

— Μά γιατί να γράφει τόσο, παιδί μου; Έπρεπε να γράφει λιγώτερο...

— Δεν θα σάς κλέψωμε, κύριε. Τό βλέπετε τό ρολόι πόσο γράφει; Αυτό είνε...

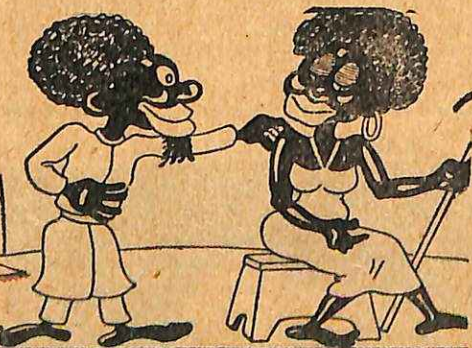
Η «γραφή» τό ρολογιού, συνήθως, εξαργυρώνεται εύκολώτερα καί από την... υπογραφή του διοικητού της Έκδοτικής Τραπεζής. Κατόπιν αυτού λοιπόν ο πελάτης πληρώνει καί αί σχετικαί προβλέψεις του σωφέρ περί έπωφελούς χρησιμοποίησεως της διπλής ταρίφας — να, τί δεν βλέπετε συνήθως στο ρολόι — άποδεικνύονται... αποτελεσματικώτατα.

Άλλη παρεμφερής μέθοδος «εύκόλου πλουτισμού» τών σωφέρ είνε ή λεγομένη «μέθοδος της περιπλανήσεως». Θύματα της μεθόδου αυτής είνε άδύνατον να μην πέσετε — άν δεν... έχετε πέσει ήδη — έφ' όσον χρησιμοποιείτε από καιρού εις καιρόν ταξί.

Είς την περίπτωση αυτήν θα μήκατε στο αυτοκίνητο καί θα δώσατε στον σωφέρ μιά διεύθυνσι. Άν προσέχασε στο δρομολόγιο, θα παρατηρήσατε, ασφαλώς, ότι ο σωφέρ σας είχε παρεκκλίνει άναπονορθώτως της... εύθείας οδού, ή οποία

Χιούμορ

ΦΡΩΤΕΣ ΑΓΡΙΩΝ

Η... Έκείνη: Μή με τσιμπάς, καύ- μένε. Θα μου... μαυρίσης τό μπράτσο!...

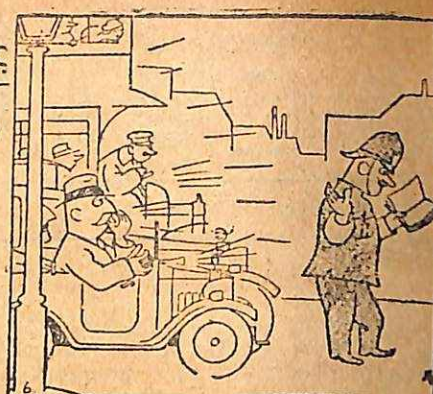
*

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

Ένας διάσημος Ίταλός δικηγόρος άγόρευε σε κάποια δίκη υπερασπίζοντας έναν πελάτη του, πού είχε κλέψει ένα πορτοφόλι. Ο εισαγγελέας άκούοντας τά έπιχειρήματα του συνηγόρου, κουνούσε ειρωνικά τό κεφάλι του. Τό πράγμα αυτό δεν διέφυγε από τόν δικηγόρο, ό οποίος σταμάτησε την άγόρευσί του καί άπευθυνόμενος στον κλητήρα του δικαστηρίου διάταξε:

— Κλείσε τό παράθυρο, παιδί μου, γιατί ό άέρας κάνει νά... κινηται τό κεφάλι του κ. εισαγγελέως!...

Κόκκαλο ό εισαγγελέας.

Μεγάλη... στάσις

κατά τό γνωστόν γεωμετρικόν άξίωμα είνε «συντομωτέρα πάσης πλαγίας» καί έπομένως εύθιγνότερα, κατά τό άξίωμα του... ταξιμέτρου αυτήν την φοράν.

— Μά γιατί πάμε από δώ; θα ρωτήσετε στην περίπτωση αυτή τόν σωφέρ. Γιατί δεν παίρναμε τόν ίσιο δρόμο;

— Αυτόν τόν στράνωσε, κύριε, καί είνε σκαμμένος καί γεμάτος χαλίκια.

Κατά περίεργον συγκυρίαν έτυχε να περάσετε πρό όλίγου από τόν μνημονευόμενον εύθιν δρόμον καί να διhte ότι ούτε σκαμμένος ήταν, ούτε χαλίκια είχε. Μεταβιβάσετε τις παρατηρήσεις σας στον σωφέρ:

— Λάθος θα έχης, παιδί μου. Ο δρόμος είνε ολοκαίθαρος. Πέρασα από εκεί πεζή μόλις πρό μιάς ώρας.

— Κι' έγώ πέρασα πρό μιοίς ώρας, σάς άπαντά ό σωφέρ, καί τόν βρήκα σκαμμένο.

Η έπιμονή του ανθρώπου σάς κάνει να πιστώσετε τό φαινόμενον της ταχίστης έκσκαφής του δρόμου καί να συχαρητε έκδομύχως τόν δήμαρχον της πόλεως, καθ' ήν στιγμήν ό σωφέρ, έπωφελούμενος της άφηρημάδας σας, σάς... άπάγει προς άλλους πλαγιούς δρόμους, τροφοδοτών ούτω εις ποσότητα τούς... άραδικούς αριθμούς του ταξιμέτρου.

Είνε, βέβαια, περιττόν να λεχθί ότι τόν τόν πρός τόν δήμαρχον ένδομύχα συχαρητήριά σας, όσον καί αί σχετικαί σας σκέψεις έπήγαν χαμένες, άφοϋ τό στρώσιμο του δρόμου δεν άπέτειλε παρά άχρεϊαν δικαιολογίαν τού σωφέρ, πρός τόν σκοπόν—καί άλλη νομική έκφρασις—άποκτήσεως άθεμίτου κέρδους!...

*

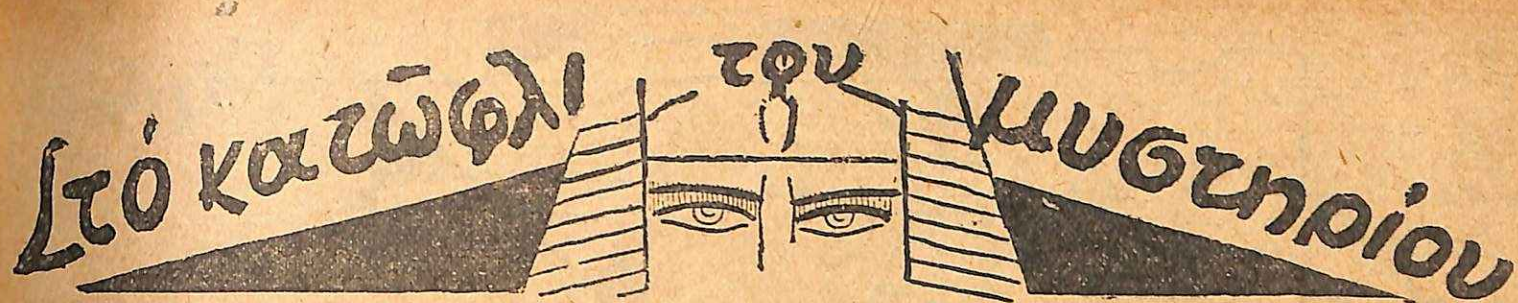
Ένα άλλο χαρακτηριστικόν της δράσεως τών σωφέρ είνε ή επαγγελματική προελασίς των. Ως γνωστόν, οί περισσότεροι από τούς σημερινούς σωφέρ προπολεμικός ήσαν άπλοϋστατοι όσον καί... άρλειμνιοί άμαξάδες. Μάλιστα καί επί καιρόν διετήρησαν τά γνωρίσματα ή μάλλον τάς συνηθείας της παλαιάς εκείνης θέσεως, πράγμα τό όποϊόν δεν ήταν δυνατόν να άποφύγί τόν... στιγματισμόν της Έπιθεωρήσεως. Σχετικώς έγγραφη τό ε- ξής:

«Ξενώ. Τό καιμουνσί ζητώ, εύθως καί μετά βίας, κι' αντί για καιμουνσί βουτώ τί... γάμμα της κυρίας!...»

Πρός τά ανωτέρω δεν είνε καθόλου άσχετον καί τό γεγονός ότι για έναν σημερινόν σωφέρ, ή δεινότερα ύβρις είνε ή προσφώνησις:

— Άμαξά!...

Κι' όμως συμβαίνει συγχρόνως τό παράξενο να άποκαλή ό ίδιος τό ταξί του... άμαξά! Τέτοιοι παράξενοι παραπονούμενοι όμως είνε πολλοί. Καί ό σωφέρ έν προκειμένω δεν άποτελεί παρά οίκτράν μειωμένην. Γεγονός αναμφισβήτητον ή... ταρίφα εξακομμένη, κατά τη γλώσσα του συμπαθοϋς ήρωος του βολάν, τών φρένων καί της μανιβέλλας... ΓΑΛΕΡΙΟΣ

Η τηλεπαθητική επικοινωνία τών ανθρώπων

Πώς γίνεται ή «τηλεπαθητική επικοινωνία». — Άνθρωποι πού τούς γνωρίζομε, χωρίς... να τούς έχωμε ξαναδής! — Μιά περίεργη μεταβίβασις σκέψεως. — Η εξήγησις τών έπιστημόνων. — Η παράδοξη περιπέτεια ενός γάλλου έμπόρου. — Παράξενα φαντάσματα πού δημιουργεί ή τηλεπάθεια.

Άγνωστες έκδηλώσεις του πνευματισμού

Τα φαινόμενα της τηλεπαθείας άποτελούν σήμερα «έπιστημονικά δεδομένα». Καί γίνεται συχνότατος λόγος για τά φαινόμενα αυτά, τά όποια καί οί έπιστήμονες κατέληξαν σήμερα εις τό να τά παραδεχθούν πραγματικά.

Στό σημείωμα αυτό θα αναφέρωμε μερικές περιπτώσεις τηλεπαθητικών φαινομένων, τά όποια, ως γνωστόν, θασιζονται άπολύτως επί τών πνευματικών καί μαθητικών δυνάμεων καί επί του συστήματος διά του όποίου τό πνεύμα έπενεργεί επί της ύλης.

Κάθε μέρα ένας παρατηρητικός άνθρωπος μπορεί να σημειώση χίλιαδυό περιστατικά πού ρυθμίζουν, μπορούμε να πούμε, την εξέλιξι της ζωής μας.

ΣΥΝΗΘΗ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Σε ποιόν άπ' όλους μας δεν συνέθη να ξεχωρίση ένα πρόσωπο από ώρισμένες κινήσεις του, προτού ακόμη τό άντικρύσθ, ή να γνωρίση έναν άνθρωπο πού δεν τον είχε ξαναδής προηγουμένως;

Σε όλους μας σχεδόν έχει συμβή τό πράγμα αυτό, γιατί είνε μία περίπτωση κοινή, κοινότητα. Άλλά άς μιλήσωμε περισσότερο λεπτομερειαικά.

Κάποιος άνοίγει την πόρτα του δωματίου πού καθόσαστε καί προτού ακόμη τόν διhte ξερέτε ποιός είνε. Δεν σάς έχει συμβή πολλές φορές αυτό, κυρίως με τούς δικούς σας;

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Άς πάρουμε όμως κι' ένα ζωντανότερο γεγονός, τό όποιο συνέθη έσχάτως στο Λονδίνο:

Δύο φίλοι περπατούσαν πλάι-πλάι χωρίς να μιλοϋν για άρκετή ώρα, όταν ξαφνικά ό ένας σταμάτησε καί άποτεινόμενος στον φίλο του, του είπε:

— Πράγματι έχεις δίκη. Μήν πās στην πρόσκλησι πού σου στείλανε. Ας γνωρίσης κάποιον ένοχλητικό. Προτιμώτερο είνε να ζητήσης συγγνώμην καί να ξεφύγης.

Ο άλλος κύτταξε κατάπληκτος τόν φίλο του, πού τό άπαντούσε άκριβώς στην σκέψι πού τόν βασάνιζε από ώρα καί πού ήθελε να τόν ρωτήση σχετικώς.

— Μά καλά, πώς μάντεψες την σκέψι μου καί πρόλαβες να μου άπαντήσης; τόν ρώτησε.

— Δεν μάντεψα τίποτα. Άκουσα εύκρινά να μου λές: «Άύριο πρόκειται να πάω στο τασί του Λόρδου Μ...» αλλά φοβόμαι μήπως συναντήσω κάποιον όχημα κύριο πού μου φορτώνεται για κάποια βείσι.

— Μά είνε καταπληκτικό! φώναξε ό άλλος. Σε θεσάω, έπαναλαμβάνεις τό ίδιο μου λόγια πού σκέφθηκα, καί τά όποια είμαι έθισμένος ότι δεν τά πρόφερα. Ο παράξενος «μάντις» γέλασε.

— Καί έγώ σε θεσάω, είπε, ότι δεν μου είπες τίποτα. αλλά αυτό δεν μ' έμπόδισε

να άκούσω εύκρινέστατα όλόκληρη την φράσι.

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Η περίπτωση αυτή της τηλεπαθείας δεν είνε μοναδική, παρ' όλο ότι πολλές φορές συμβαίνει ή τηλεπαθητική επικοινωνία καί ή μετάδοσις, να μην είνε πάντοτε άκριβείς.

Η εξήγησις του φαινομένου αυτού άπό τούς ειδικούς είνε ή εξής: Τά «τηλεπαθητικά κύματα» υπόκεινται εις τούς φυσικούς νόμους πού διέπουν καί τά κύματα του φωτός. Έφ' όσον αί φωτιστικά άκτίνες προσβάλλουν τό άντικείμενο του φωτίζεται. Τό αυτό ίσχύει καί δια τάς «τηλεπαθητικές άκτίνες». Άπό την εξήγησιν αυτήν κατανοείται εύκολα ή άφορμή της άποτυχίας ώρισμένων σχετικών πειραμάτων. Έπίσης φαίνεται καθαρώτατα ότι ή μεταβίβασις της σκέψεως διά του συστήματος αυτού γίνεται με «ψυχικήν άκτινοβολίαν».

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Άλλά άς γυρίσωμε στα παραδείγματα. Κάποιος Γάλλος έμπορος, έγκατα-

Οί ωραιότερες έρωτικές έπιστολές

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗ ΜΥΡΑΝΤΑ

Έσύ, εξακολουθείς να μη μου γράφης. Καί πολύ σαστά. Τι λόγος! Μιά νέα, πού δεν μου ανήκει, πλέον.

Έγώ, τώρα πιά, σου είμαι ένας ξένος, ένας... άγνωστος. Μά ναι, ναι! Είνε ή σειρά τών πραγμάτων αυτή, πού δεν μπορούμε να την αλλάζουμε.

Είμαι περίεργος, αλήθεια. Με θυμάσαι καθόλου; Καταλαβαίνω. Θα σου κάνη τόσο κόπο να ξαναφέρνης στο μυαλό σου τις κοινοτυπίες τών συναντήσεών μας. Θα θρίσκης ασφαλώς, πού όλα αυτά, ήταν τόσοσιν κοινά, τόσοσιν πεζά, τόσοσιν συνηθισμένα.

Καί ίσως, ακόμη, να λυπάσαι. Πόσες στιγμές ζωούσαμε στα μάτια.

...Δεν φταίω. Λυπάμαι, μά δεν φταίω. Προηγήθηκα χωρίς να θέλω.

...Όμως, μη παραπονησαι. Νά, τώρα πιά θα να γνωρίσης την αληθινή την εύτυχία, πού τόσα χρόνια γύρευες.

...Καί σου αξίζει. Είσαι τόσοσιν καλή, τόσοσιν άγνή, τόσοσιν άθώα.

...Σε βλέπω να στενοχωρήσαι, διαβάζοντας τό γράμμα μου. Μά γιατί!... Δεν με πιστεύεις!... Μιλώ σοβαρώτατα. Μά ναι, ναι!... Σοβαρώτατα...

λειμμένος από την γυναικα του, ζουσε σε μία έπαρχιακή πόλι. Υπέφερε τρομερά από την έγκατάλειψι της γυναικας εκείνης. Είχε κάνει δι,τι μπορούσε για να εξαχθή την άπιστη, δεν κατάφερε όμως τίποτα καί τέλος είχε καταλήξει στην άπόφασι να την συγχωρήση καί να την ξαναπάρη κοντά του.

Ένα άπόγεμα κλεισμένος μέσα στο γραφείο του, ένώ γύρω τίποτε δεν τάραιζε την μόνωσι του, είδε να διαγράφεται καθαρώτατα άπέναντί του ή σκιά της γυναικας του. Βρισκόταν στη γέφυρα ενός θαλασσιού μελαγχολική, κυτώντας την θάλασσα σαν άφηρημένη. Καί την άκουσε να προφέρει:

— Ζάν, — ήταν τό μικρό όνομα του ήρωός μας —, θα με συγχωρήσης άρα γε ποτέ; «Ν! Άν ήμουνα βεβαία... Θα έτρεχα εύθους στην άγκαλιά σου! Συγχωρήσέ με, Ζάν...

Ο δυστυχισμένος έμπορος χωρίς να διστάση ώρμησε φωνάζοντας:

— Έλα! Έλα! Σε συγχωρώ. Ναι, σε συγχωρώ, αγαπημένη μου Λουκία...

Μονομιάς όμως τό δράμα εξηφανίσθη. Άπελπισμένος εκείνος έπεσε σε μία πολυθρόνα, μουρμουρίζοντας:

— Είμαι τρελλός!... Είμαι τρελλός άφοϋ κατέληξα να έχω παραισθήσεις...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Μόλις είχαν περάσει τρείς μέρες από την σκηνή αυτή. Ένα θρόνυ διακριτικοί χτύποι στην πόρτα τάρα, αν την γαλήνη του.

Ήταν εκείνη, ή Λουκία. Ο Ζάν σαν τρελλός την πήρε στην άγκαλιά του, ένώ εκείνη του έλεγε:

— Τό ήξερα πως θα με συγχωρήσης, Ζάν. Έδώ καί τρείς μέρες, τάξιζα για τη Μασσαλία. Σε μια στιγμή πού κυττούσα στη θάλασσα καί αναρωτιόμουν τί θα γινόμουν, άκουσα την φωνή σου να με καλή.

— Έλα! Έλα! Σε συγχωρώ... Ναι, σε συγχωρώ, αγαπημένη μου Λουκία...

Αυτό τό φαινόμενο είνε άρκετά χαρακτηριστικό. Όπως είδατε, έφτασε μία στιγμή πού καί οί δυο αυτοί άνθρωποι σκέφθηκαν τό ίδιο πράγμα, για να έπικοινωνήσουν οί σκέψεις των καί να δημιουργηθί μεταξύ τους ή λεγομένη «τηλεπαθητική επικοινωνία».

Όπως είπαμε καί στην αρχή του σημειώματος αυτού, τά τηλεπαθητικά φαινόμενα είνε σήμερα πλέον άνεγνωρισμένα από όλους τούς ειδικούς έπιστήμονας, οί όποιοι τά παρακολουθούν με έξαιρετικό ένδιαφέρον.

ΜΑΡ Σ ΛΟΡΙΑΝ

ΣΤΕΦ. ΣΤΑΝ

1813

Περιττό νά σ'ας εξιστορήσω την πρόελευ-
σι της περιουσίας μου. Δεν είναι έτσι;
'Αρκεί νά σ'ας πω ότι την έκληρονόμησα
έντιμως. 'Εξ άλλου αυτό λίγο μάς ένδια-
φέρει σ' ό,τι θα πούμε. 'Από τά ναϊάτα μου
είχα την άδυναμία νά βοηθώ τους φτω-
χούς. Καί πάντα όταν συναντούσα κανέ-
να, του έδινά ό,τι χρίματα κρατούσα.
Αυτό όμως τό παρεξήγησε ό παληός μου
φίλος Λαμαρκέ, πού μούλεγε συχνά:

— 'Αγαπητέ μου, άν άγαπούσες άληθι-
νά τους φτωχούς, θά τους έδινες όλη την
κολοσσίαία περιουσία σου. Καί έτσι θά
τους έδειχνες πώς δεν είσαι διόλου εγωϊ-
στής.

Καί τά λόγια αυτά του φίλου μου με
έπηρέαζαν πολύ. 'Όσπου μία νύχτα στη
Μονμάρτη, καθώς μου ξανάλεγε την ίδια
φράση καί ήμου λίγο πιωμένος, χτύπησα
τό χέρι στο τραπέζι καί φώναξα:

— 'Α, τέλος πάντων, μ' έσκασες. 'Ε,
λοιπόν, ναι, θά μοιράσω αύριο κιάλας την
περιουσία μου στους φτωχούς, αφού δεν
μου χρησιμεύει παρά νά γλεντώ με παρα-
σίτους φίλους σάν καί εμένα. 'Αύριο τό
πρωί έλα στού συμβολαιογράφου μου, θά
γίνης μάρτυς της χειρονομίας πού θά
κάμω γιά τους φτωχούς.

Καί γύρισα στο σπίτι μου έρεθισμένος.
Πέρασα τη νύχτα σκεπτόμενος πώς έ-
πρεπε νά μοιράσω τά εκατομμύριά μου.
Καί τώβρισκα δύσκολο. Γιατί οι φτωχοί
στον κόσμο είναι τόσα εκατομμύρια, πού
τά διακόσια εκατομμύριά μου άν μοιρα-
ζόντουσαν σέ όλους θά έπεφτε στον καθέ-
να από ένα άσήμαντο ποσό. 'Οπότε θά με
κοροϊδεύε ή ύψηλως.

Γι' αυτό άπεφάσισα νά δώσω την περι-
ουσία μου σ' έναν μόνο φτωχό. Καί τον
βρήκα.

Τό άλλο πρωί στού συμβολαιογράφου
μ' έπερίμενε καί ό Λαμαρκέ.

'Εκληροδόησα, λοιπόν, σύμφωνα με την
απόφασή μου όλην την περιουσία μου
στον έφημεριδοπώλη πού μούδινε κάθε
πρωί τις έφημερίδες μου στην έξώπορτα.
Ήταν ένας φτωχός καί άθλιος νέος πού
λεγόταν Φελίξ Κρουγιόν.

Φαντασθήτε τώρα την έκπληξη του έφη-
μεριδοπώλου μόλις βρέθηκε κύριος 200
εκατομμυρίων. Μόνο πού δεν τρελλάθηκε.
Τέλος πάντων εκείνος την άλλη μέρα έγ-

μο, όμως κούρνιαξα κι' εγώ τιποτένια.

Χάθηκε σέ λίγο καιρό. 'Εγώ γέμιζα τους
κουβάδες, όμως, καρφί τάχα μέσα μου,
ποιός νάτανε μωρέ παιδί μου; 'Εγγλέζικο
καπνό μύρις, ό αφιλότιμος.

Θές νά φύγης; άδερφέ μου γιατί; ναι,
Νιστέρα, θά τραβήξω κατά τον ποταμό με
κανένα σλέπι. 'Εκεί εγώ είμαι μαθημένος.
"Εί ή ώρα ή καλή.

Στη Πόλι θές άντρέσσα καί καλόσπιτα;
βράς, ό τόπος, παιδί μου.

— Όχι, ήθελα νά δώ, πώς νά τό πώ, τά
στριφογύριζα, νά κανένα καλό αφηνής σάν
έκείνο πού πήγες σ' προχτές.

— 'Α! ναι, μάλιστα, γωνία δεξιά ακρι-
βώς. 'Από ώρα πολλή σουλατσάριζα κυτ-
τώντας ένα-ένα τά σπίτια, οι μαντάμες στις
πόρτες με καλούσαν νά με παντρέψουν.

Ψίτ! παλληκάρι, έλα μέσα. Νά, αυτό
είνε γωνία δεξιά.

— Σκουπίζε τις λάσπες σου, παιδί μου,
πού τραβές έτσι, γρύλλισε ή πατρόνα, έ-
νας όγκος από άμαρτωλές νερούλιασμένες
σάρκες. Μπήκα στη σάλα. Κορίτσια κάτω,
Πελαγία, Σμαράγδα, Κατίνασα! Πώς
δεν ήθελα καμμία, κορόιδευα; ποιά; τη
Σιντέφα; έχει πελάτη, σέ λίγο. Νά την
σέ λίγο σοβαρή πιδ παχειά όμως, ίσως καί
πιδ ώμορφη, κατέβαινε τις σκάλες. Μ' έ-
γνώρισε, χάρω πολύ, καλά εύχαριστώ. Νά
έτσι μ' έφερε ό δρόμος, από ώρα πολλή
τά λέγαμε στην κάμαρά της.

Νά έτσι πού λές έγιναν, μού τόνιζε με
την κοντράλτα φωνή της, μόλις άρχισε ή
κοιλιά μου νά μεγαλώνη, μ' έδωξε ή ά-
δερφή του Διευθυντή. Τί νά έλεγα καί σέ
ποιόν ήθελες νά τό πώ; θά με πίστευε κα-
νένας, μόνε τά μαξιλάρια μου γέμιζα δά-
κρυα. 'Εφυγα, ξενοδούλεψα, έπεσα δώ, έ-

κατεστάθη στο παλατάκι μου πραγματι-
κός άφέντης κι' εγώ πήγα νά βρω δου-
λειά σέ μαγαζί της αγοράς.

Τρεις μήνες πέρασαν έτσι, όταν έδέχτη-
κα την επίσκεψη του Φερμέν, του παληού
μου καμαριέρη, ό οποίος είχε παραμείνει
στη θέσι του καί στον νέο του άφέντη.

— 'Α! μού είπε, θά εκάμνατε μία φι-
λανθρωπική πράξι άν δεχόσαστε νά βοη-
θήσετε τον κ. Κρουγιόν στη νέα του θέσι,
γιατί δεν μπορεί νά προσανατολισθ' σ'
αυτή καί χρειάζεται μερικές οδηγίες...

Πάντα μου περιφρονούσα τους πλουσί-
ους — άκόμα καί όταν άποτελούσα μέλος
του σωματείου των — τώρα δέ πούγινα
φτωχός, δεν είχα κανένα λόγο πιά νά τους
έκτιμώ.

'Εν τούτοις όμως γιά τόν Φελίξ Κρου-
γιόν έτρεφα κάποια εκτίμησι, μόνο καί
μόνο γιατί ήταν πριν φτωχός. Καί δέχτη-
κα νά τον ιδώ.

'Αλήθεια είχε τά χάλια του, ό φουκα-
ράς ό Κρουγιόν! Είχε μείνει ό μισός από
τόν καιρό πού πουλούσε τις έφημερίδες.

Τόν βόηθησα... Δεκαπέντε μέρες έμεινα
κοντά του καί τόν έδίδαξα μερικές συνή-
θειες της νέας τάξας του καί τρόπους
γιά νά εοδεύη τό χρήμα του.

Του γνώρισα έναν έμπορο άλόγων γιά
κούρσες, έναν αρχαιοπώλη, μία φιλενάδα,
πράγματα όλα αυτά γιά πολυεκατομμυρι-
ούχους.

Δέν άργησε όμως, μ' όλα ταύτα, νά
ρθ' ή ίδιας πάλι νά μού ζητήση βοήθεια.

'Ο έμπορος του είχε πωλήσει κάτι πα-
ληάλογα, ό αρχαιοπώλης του πώλησε

πεσα κεί καί νάμαι πού σκάλωσα. Τό μω-
ρό; μία χαρά τάχω, κρατώ κάμαρα άλ-
λου γι' αυτό —παράπονο θαθ' όμως τάχω
στην ψυχή μου, ήθελα νά ξέρω, ναι, άς τόν
ξανάβλεπα τόν άνθρωπο αυτόνε κι' άς
μούκανε τόσο κακό.

Θά του συγχωροῦσα ίσως καί τόν συγ-
χώρεσα. Κακόμοιρη μικρή, αυτό δά τό ξέ-
ρω πώς πάντα συγχωρεί ή γυναίκα.

— 'Ηθελα νά γνώριζα τη μορφή του, νά
βλεπα τό χρώμα των ματιών του.

'Εκείνη την ώρα, πού κρατάει πάντα
σάν κάτι βαρύ στην ψυχή μου, μέσα στο
σκοτάδι τίποτε δεν μπόρεσα νά δώ απ' την
τρομαρά μου. Μόνο ένα βαρύ σκοτεινό
καί κακό ζώο μού παρέλυσε όλα μου τά
πάντα. "Ηθελα νά τόν ξανάβλεπα γιά μία
φορά νά τάλεγα στο μωρό μου αύριο με-
θαύριο, σάν μεγαλώνει, νά έτσι ήτανε ό
μπαμπάκας σου, αλλοιώς ήτανε.

'Από ώρα πολλή τώρα ανέβαινε στά στή-
θαι ένας λυγμός, μία στενοχώρια, ίσως
νάταν από την μυρωδιά των περμανάντ
πού πλημμύριζε την καμαρούλα. "Ισως
θέβαίος δεν ήμουνα γι' αυτό, κεί πού ά-
φογκραζόμουνα έξεπασα σέ κλάμματα.

Τί ήταν τούτο πάλι, νευρασθένεια, συμπό-
νια, τί θές νάτανε, εγώ ναι ήμουνα ένόχος.
Ξαφνιαστική, έτρεμε σ'όλη κορμη, μ' άρ-
παξε τά δυο χέρια μου, ευλιασμένα από
ώρα καί τά μάτια της τά γράφω στά δικά
μου ρωτώντας με:

Μήπως είσαι Σ ύ;
— 'Ημαρτον ύφερ' ή κακιά στιγμή. "Α!
γι' αυτό με κύτταξες τόσο παράξενα τ'
δεύτερη μέρα. "Ο,τι έγινε, έγινε. Θά ζή-
σω γιά τό παιδί μου, όπως-όπως, φχαριστή-
θηκα όμως πού σέ γνώρισα, πού άκουσα
τη φωνή σου. Μούδωσε τσινάρο. Τί δέ φού-

ψεύτικους πίνακας δέθεν του Ρεμύ π'α-
καί ή ώρα! "Ιρμα τόν έγκατέλειψε, άφ' ό-
λοι μαζί του έπήραν όγδόντα εκατομύ-
ρια!

Σέ δυο μήνες ή περιουσία του έμεινε
σχεδόν ή μισή!

"Ηταν πιά σάν τρελλός ό καυμένος ό
Κρουγιόν. Δεν κοιμόταν πιά, νόμιζε π'ος
από παντού τόν κλέβουν.

Τότε κι' εγώ έγινα ό άνθρωπος έμψυ-
χοσύνης, του δυστυχισμένου Κρουγιόν.
"Εδωξε τό προσωπικό του παλατιού του
καί μ' έγκατέστησε στο καμαράκι του
πορτιέρη. "Η μόνη του δέ διασκεδάσις ή-
ταν νά κατεβαίνει στο καμαράκι μου καί
νά παίζω με μπακαρά μαζί με τόν Φερμέ-
ν, τόν πιστό υπηρέτη μου.

Σ' ένα χρόνο ό Κρουγιόν έπατάλησε
καί τά άλλα 120 εκατομμύρια. Περιττό
βέβαια, νά προσθέσω ότι ό έξυπνος Φερ-
μέν είχε ταπειώσει τά περισσότερα.

'Ο Φερμέν ήταν πολύ πιδ έπιτήδειος
πό μένα.

"Ετσι είχαν τά πράγματα, όταν μ'ε-
ξανήλθε ή όρεξις του χρήματος καί ή
πιθυμία νά ξαναεγκατασταθ' στο οικογ-
νειακό μέγαρό μου. Καί γιά νά τό έπι-
χω, παντρεύθηκα την κόρη του καμαριέρη
μου κι' έτσι ξανάγινα πλούσιος.

"Όσο γιά τόν φουκαρά τόν Κρουγιόν,
περιττό πάλι νά σ'ας πώ, πώς πωλεί τ'
έφημερίδες του στην έξώπορτα μου καί
πώς ξαναβρήκε την εύθυμία του καί τ'
υγεία του.

Κι' εγώ όμως πάντα τού φέρομαι ίση-
τικά, όταν του δίνω ένα πενηνταράκι γι'
έφημερίδα, του άφίνω πουρμπουάρ τά ρ-
στα.

Πρέπει κανείς νά είναι γενναίος
στούς φτωχούς.

Χιοῦμορ

'Εκείνη: Σ'ας εύχαριστώ πολύ γιά τό
χορό σας καί γιά τις οδηγίες σας στού
βηματομοίους. Σ'ας είμαι ευγνώμων...

'Εκείνος: Δέν υπάρχει λόγος, δεσπο-
νίς. 'Απλώς μού χρωστάτε εκατό δρα-
μές. Είμαι, έρεπε, ό.... βοηθός του χορο-
διδασκάλου.

μερνα; Ταράχτηκα, ώρες είναι νά μάς πιά-
ση στά πράσσα, είπα. Κάπνισα άλλοτε πο-
μηνών όμως ό γιατρός μου τόκοψε. Κα-
θέβαινα κάπνισα. Πήρα θάρρος τώρα, έγ-
γλέζικο καπνό θέρο, άμέ; ψέμματα; τώρ-
τί θά κάνης μ' έρώτησε —θές νά μείνω μα-
ζί σου; "Όχι, τί νά με κάνης τώρα μέν-
δω πού κύλισα, τότες θά φύγω ίσως απόψε
ίσως αύριο. Πάν' γιά τό ποταμό, ναι, γιά
τό Δούνασι, κεί θά δουλέψω στά αλέτια.

'Η ώρα ή καλή μοσπε. 'Εγώ καύμνησα
στά κρυφά κάτι λεπτά κεί πάνω, πληρω-
νοντας έτσι τό 'Ατίμητο. Νά μη ξεχάσω
μοσπε ξεβγάζοντάς με, νά μού στείλ'η
τουλάχιστον τό κάδρο σου, ναι, ήθελα μιά
φωτογραφία, έτσι γιά τό παιδί.

Τώρα τό θαπόρι έδ'γαينه απ' τό βόστο-
ρο καί θέβαινα θά σου στείλω φωτογραφία
μία ντουζίνα μάλιστα —ή ψυχή μου τώρα
ξανάλαφρη πετούσε στά ούράνια — καί
ρουχαλάκια τά Χριστούγεννα γιά τό μω-
ρό, τό μωρό μας.

Γιατί όχι, αφού δέ στάθηκα ίκανός νά
υπερασπίσω από τό κτήνος την νύκτα
κείνη, νά πάρω όλα τά βάρητα εγώ.
Σιντέφα, άδέχαστη νοερά ταίρι μου
νικες, ανυψωμένη σάν θαά μέσα μου. Σι-
τέφα, ζήσε πλάι στο σπλάχνο σου
μπορείς πιδ χαρούμενα, ίσως τό κτήνος
παντρολογιέται με άσπρα νυφικά καί λου-
λούδια. 'Αδιάφορο σου είναι. Σ'δεν έχω
σας καί μεγάλα πράγματα. Σιντέφα
τοι οι είμαστε όλοι οι άντρες, ποιάς πο-
ποιάς λίγο, με τόν πόνο καί τη θλίψη
γυναίκας βροιεύομε. Τέτοια κουφάρια
μιαστε!

Σιντέφα, άδέχαστη νοερά ταίρι μου
νικες, ανυψωμένη σάν θαά μέσα μου. Σι-
τέφα, ζήσε πλάι στο σπλάχνο σου
μπορείς πιδ χαρούμενα, ίσως τό κτήνος
παντρολογιέται με άσπρα νυφικά καί λου-
λούδια. 'Αδιάφορο σου είναι. Σ'δεν έχω
σας καί μεγάλα πράγματα. Σιντέφα
τοι οι είμαστε όλοι οι άντρες, ποιάς πο-
ποιάς λίγο, με τόν πόνο καί τη θλίψη
γυναίκας βροιεύομε. Τέτοια κουφάρια
μιαστε!

Σιντέφα, άδέχαστη νοερά ταίρι μου
νικες, ανυψωμένη σάν θαά μέσα μου. Σι-
τέφα, ζήσε πλάι στο σπλάχνο σου
μπορείς πιδ χαρούμενα, ίσως τό κτήνος
παντρολογιέται με άσπρα νυφικά καί λου-
λούδια. 'Αδιάφορο σου είναι. Σ'δεν έχω
σας καί μεγάλα πράγματα. Σιντέφα
τοι οι είμαστε όλοι οι άντρες, ποιάς πο-
ποιάς λίγο, με τόν πόνο καί τη θλίψη
γυναίκας βροιεύομε. Τέτοια κουφάρια
μιαστε!

Σιντέφα, άδέχαστη νοερά ταίρι μου
νικες, ανυψωμένη σάν θαά μέσα μου. Σι-
τέφα, ζήσε πλάι στο σπλάχνο σου
μπορείς πιδ χαρούμενα, ίσως τό κτήνος
παντρολογιέται με άσπρα νυφικά καί λου-
λούδια. 'Αδιάφορο σου είναι. Σ'δεν έχω
σας καί μεγάλα πράγματα. Σιντέφα
τοι οι είμαστε όλοι οι άντρες, ποιάς πο-
ποιάς λίγο, με τόν πόνο καί τη θλίψη
γυναίκας βροιεύομε. Τέτοια κουφάρια
μιαστε!

Σιντέφα, άδέχαστη νοερά ταίρι μου
νικες, ανυψωμένη σάν θαά μέσα μου. Σι-
τέφα, ζήσε πλάι στο σπλάχνο σου
μπορείς πιδ χαρούμενα, ίσως τό κτήνος
παντρολογιέται με άσπρα νυφικά καί λου-
λούδια. 'Αδιάφορο σου είναι. Σ'δεν έχω
σας καί μεγάλα πράγματα. Σιντέφα
τοι οι είμαστε όλοι οι άντρες, ποιάς πο-
ποιάς λίγο, με τόν πόνο καί τη θλίψη
γυναίκας βροιεύομε. Τέτοια κουφάρια
μιαστε!

'Αστυνομικό διήγημα

Μιά εὐϋπόληπτη κλέφτρα !

'Ο ύποκόμης Ραούλ ντε Σαιντ Ρεμύ πρω-
τοείδε την κυρία Κλάρα Νόαντ καθώς ά-
νέβαινε κάποιο απόγευμα τη σκάλα του
πολυτελεστάτου ξενοδοχείου του Λίντο. "Η
ώμορφα της του έκανε άμέσως μεγάλη
έντύπωσι καί έπεζήτησε με κάθε τρόπο νά
συνδεθ' στενώτερα μεζι της.

Δέν βρήκε μεγάλες δυσκολίες γι' αυτό,
άν κρίνη κανείς από τό ότι την έπόμενη
μέρα ό ύποκόμης βγήκε στον περίπατο
μαζί με την κυρία Κλάρα Νόαντ. "Ετσι
σέ λίγο ή γυναίκα αυτή έγινε έρωμένη του.

Είνε περιττό νά προστεθ' ότι ό ύποκό-
μης έκανε ό,τι μπορούσε γιά νά τηρηθ'ούν
μυστικές οι σχέσεις του με την κυρία Νό-
αντ, μη θέλοντας με κανένα τρόπο νά έ-
κτεθ' στον άνδρα της ή στον περίεργο κό-
σμο της λουτροπόλεως.

"Υστερα από μερικές ημέρες ή κ. Νό-
αντ έφυγε από τό Λίντο γιά νά συναντήση
τόν άνδρα της, έναν Βέλγο μεγαλοεπιχει-
ρηματία. Πριν φύγ'η όμως, συμφώνησε με
τόν Ραούλ νά συναντηθ'ούν σέ δυο μήνες
στο Παρίσι. Πράγματι την ώρισμένη ήμέ-
ρα έγινε ή συνάντησις αυτή.

'Εκείνη την ημέρα ό γνωστός Λονδρέ-
ζος έμπορος έργων τέχνης κ. Λούντβιχ
Ζεντερμπάουμ βρισκόταν γιά υποθέσεις
στο Παρίσι, όταν έλαβε μιά τηλεφωνική
πρόσκλησι από τόν ύποκόμητα Ραούλ ντε
Σαιντ Ρεμύ.

'Ο Λούντβιχ, φυσικά, σάν έξυπνος επι-
χειρηματίας, δεν έχασε καιρό καί άμέσως
έτρεξε νά συναντήση την προσδιωρισμένη
ώρα στο πλούσιο διαμέρισμά του τόν εὐ-
γενή πελάτη του. 'Ο ύποκόμης μόλις τόν
είδε, του είπε:

— 'Ελπίζω νά γνωρίζετε τό όνομά μου
από τόν πατέρα μου, πού υπήρξε όνομα-
στός συλλέκτης έργων τέχνης. 'Εγώ δεν
συμερίζομαι τη γνώμη του καί γι' αυτό

δεν δέν έδωσα
σημεία ζωής».

Χωρίς νά χά-
σ'η ούτε στιγμή,
ό Ζεντερμπάουμ
έτρεξε στη Δι-
ευθυνσι της 'Α-
σφαλείας.

— Συγγνώμην,
λέει στον επιθε-
ωρητή, ήρθα νά
δηλώσω ότι τά
έργα πού λέγε-
ται ότι έκλάπη-
σαν από τόν ύ-
ποκόμητα, τά ά-
γόρασα εγώ ά-
πό τόν ίδιο τόν
Ντέ Σαιντ Ρε-
μύ...

'Ακριβώς εκεί-
νη τη στιγμή έμ-
παινε στο γρα-
φείο της άστυνο-
μίας καί ό ύπο-
κόμης πού είχε
κλαπή, γιά νά
δώσ'η ώρισμένες
πληροφορίες.

Οι δύο άνδρες
συναντώνται καί
—παράξενο πρ-
αγμα—δέν... άνα-
γνωρίζονται!...
Δέν έχουν συναν-
τηθ'η ποτέ!

"Ετσι τά πάν-
τα εξηγούνται.
'Ο Φελίξ, έπιφε-
λούμενος της ά-
πονοίας του κυ-
ρίου του, είχε

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

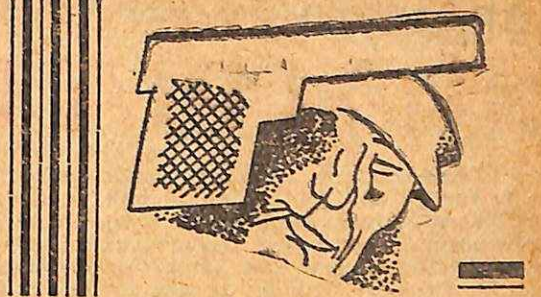
— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

Του Α. ΛΟΚΑΤΕΛΛΙ

παρουσιασθ' στον Λούντβιχ ως ύποκόμης
Ντέ Σαιντ Ρεμύ καί με πρωτοφανή άτα-
ραξία βοηθούμενος από ένα άκόμα συνέ-
νοχο πού έπαίξε τόν ρόλο τού υπηρέτου
κατάρθωσε νά ξεγελάση τόν έμπορο.

"Η άστυνομία πιά βρισκόταν πρό άδ'ιε
ξόδου. "Εδειξε στούς δυο παθόντας διά-
φορες φωτογραφίες κακοποιών με την έλ-
πίδα ότι θά άνεγνωρίζαν κανένα, αλλά
δέν βρήκαν τίποτε.

"Η ύπόθεσις παρουσιάζετο έτσι αρκετά
πολύπλοκη καί δύσκολη καί γι' αυτό άνε-
τέθη στον φίλο μου άστυνομικό Τιερό, πού
με πήρε μαζί του γιά βοήθ'η.

"Η πρώτη μας δουλειά ήταν μιά μικρή
έρευνα στο σπίτι του ύποκόμητος καί μιδ
πρόχειρη άνάκρισις.

Μόλις βγήκαμε στον δρόμο, δεν μπόρε-
σε νά κρατηθ'η. 'Αρπάζοντας με από τό χέ-
ρι, μού ψιθύρισε εύχαρηστημένος.

— "Η δουλειά γίνεται πολύ πιδ ένδιαφέ-
ρουσα άπ' ό,τι φανταζόμουν. "Ο ύποκόμης
κάτι μάς κρύβει. Λές νά ώργάνωσε αυτόν
όλο τό κόλπο;

Δέν είχαν περάσει δυο ώρες, όταν στί
γραφείο του Τιερό άνηγγέλη ό ύποκόμης
— 'Απεφάσισα νά σ'ας πώ όλη την αλή-
θεια, είπε ταραγμένος καθώς έπεφτε σ' ένα
κάθισμα. Οι κλέφτες, εκτός των άλλων,
μού έκλειψαν καί ένα πίνακα του Βαν
Ντάικ πού παρουσιάζε ένα 'Αρλεκίνο καί
μιά Κολομπίνα νά φιλιώνται. "Όταν μι-
ρωτήσατε πού ήμουν τις δυο μέρες, σ'αί
είπα ψέμματα, γιατί δεν ήθελα νά έκθέσω
μιά κυρία με την οποία ήμουν μαζί. "Ο
κλέφτης μ' ένα μπιλλιέτο του με ξεβείβ'αζε
ότι άν βοηθώσω τις άρχες γιά τη σύλλη-
ψή του, θά έκανε μεγάλο θόρυβο γύρω ά-
πό τό όνομα της κυρίας. Καταλαβαίνε-
ται τώρα ότι έπρεπε νά κάνω τό πάν προκει-
μένου νά σώσω την τιμή μιάς γυναίκας.

"Ο Τιερό γέλασε χαρακτηριστικά καί
χωρίς νά βγάλη μιά λέξη συνώδευσε τό
γαλαζοράιματο Δόν Ζουάν ως την πόρτα
του γραφείου του.

"Η ύπόθεσις είχε μείνει εκεί. 'Απρηχολη-
μένος σέ ιδιωτικές μου υποθέσεις δεν πα-
ρηκολούθησα τις έρευνες, όταν μιά μέρα
ό Τιερό ώρμησε στο γραφείο μου φωνά-
ζοντας:

— 'Απογοητεύσου, φίλε μου.
— Τί συμβαίνει; ρώτησα τρομαγμένος.

— Τό τέλος της υποθέσεως. Ντέ Σαιντ
Ρεμύ είναι πεζό, πεζότατο. "Ακουσε νά
δ'ης. "Η περίφημη κυρία Ντέ Νόαντ δεν ή-
ταν παρά μιά τυχοδιώκτρια. Συνενομημέ-
νη με τόν υπηρέτη του ύποκόμητος, παι-
ρέσκει τόν τελευταίο στην έξοχή γιά νά
δώσ'η καιρό στούς ανθρώπους της νά τον ξε-
γυμνώσουν άπ' ό,τι πολύτιμο είχε. Εύτυ-
χώς κατάλαβα έγκαιρως τό κόλπο πού
άρχισε από την Βενετία. Γιατί καί εκεί ή
τυχοδιώκτρια παρουσιάστηκε ως κυρία
Κλάρα Νόαντ, σύζυγος Βέλγου μεγαλο-
επιχειρηματίου.

"Ο Τιερό πήρε μιά βαθεία άναπνοή καί
κατέληξε:

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

— Αυτά έχει, φίλε μου, ή ζωή καί οι ίπ-
πότες του είκοστού αιώνα!...

Η ΑΓΡΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

—“Επειτα... τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμὸ... τὸν ἔσφιξε δυνατά, καὶ τὸν ἔπνιξε.

Μὲ τὰ μάτια θολά ἀπὸ τὸ ὄραμα τῆς τραγικῆς σκηνῆς τοῦ διηγότανε ὁ Ἀμπντουλλά, ἡ παρέα τῶν λευκῶν σιωποῦσε.

Ὁ Ρένολντ ὀρθὸς μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι κύτταζε μέσα στὸ ποτό του μὲ ὑποψία.

Ἡ Ἐντιθ πονοῦσε μὲ τὴν ἀτυχὴ ἀγάπη τοῦ ἀμοιροῦ νέου.

Ἡ Λαίδη Ρήκμαν κύτταζε μὲ τὰ φασματῶν τὸν Ἀμπντουλλά καὶ συλλογιζότανε τὴν ἀνδρεία τῶν παλληκαριῶν τοῦ Χασσάιν.

Μονάχα ὁ λόρδος Ρήκμαν ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα, εἰρωνευότανε τὸ σύμπαν κι' ἕνα χαμόγελο περιφρόνησεως καὶ ἀδιαφορίας ἀνθίσσε πάνω στὰ χοντρά του χεῖλη.

Ὁ Ἀμπντουλλά δὲν σήκωσε οὔτε μιὰ

φορὰ τὰ μάτια ν' ἀντικρύσῃ τοὺς λευκοὺς.

Γύρισε, ἔγενεψε στὸ σύντροφό του καὶ θύνηκεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο.

—Ζαχάρ, αὐτοὶ οἱ λευκοὶ νομίζουν ἐπειδὴ ἔχουν τὰ πιστόλια πὼς εἶνε πῶ γυναικοὶ ἀπὸ μᾶς. Ἡ ἱστορία ποὺ τοὺς διηγήθηκα θὰ μείνῃ γιὰ πολὺ καιρὸ μέσα στὸ κεφάλι τους.

—Ἐκεῖνος ὁ λόρδος ὅμως δὲν μοῦ καταλαβαίνεται.

—Ἐγὼ τὴ γνώμῃ πὼς αὐτὸς θὰ τὰ πληρώσῃ ὅλα στὸ τέλος.

★

Ὁ Λόρδος Ρήκμαν διέθετεν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πλοῦτη του, τὸ γιῶτ καὶ τὴν πολυπληθὴ συνοδεία, ἀκόμα καὶ τὴν κρατικὴ ὑποστήριξι γιὰ τὶς ἐξερευνησεις καὶ τὰ κυνήγια τοῦ μέσα στὶς ἀγγλικὲς κτήσεις.

Τότε ποὺ ἦταν νέος ἔπαιρνε διάφορες παρέες καὶ τὸν συνόδευαν, τώρα ἡλικιωμένος εἶχε πάρει τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δύο τοῦ παιδιὰ.

—Ὅσα χρόνια κι' ἂν πέρασαν ἀπὸ τὴν τελευταία ἀποστολὴ, δὲν ξεχνῶσε τίς εὐχάριστες ἡμέρες ποὺ τοῦ χάρισαν οἱ καλὸς τῶν μαύρων.

Πίσω τοῦ ὅμως ἄφινε τὴ δυστυχία καὶ τὸν τόνον ἀπὸ κεῖ ποῦ περνοῦσε. Τὸ μαστίγιο γιὰ τὸν ἄντρα, τὸν ἔρωτα γιὰ τὴν γυναῖκα.

Ὁ Ἀμπντουλλά ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποὺ ἔμειναν γιὰ μέρες πολλὰς ματωμένοι πάνω στὰ κουρέλια τῆς καλύβας. Τὶς πληγὰς τοῦ μαστιγίου τίς εἶχε γιατρέψει μὲ βοτάνια, τὴ μεγάλη ὅμως πληγὴ τῆς ψυχῆς του δὲν τὴν ἐγιάτρεψε οὔτε ὁ χρόνος.

Εἶχε νυκτώσει, ἔξω σβύσανε καὶ οἱ φωτιὲς ποὺ εἶχαν ἀνάψει οἱ μαῦροι Χασσάιν γιὰ τὸ θραυνοῦ φαί.

Τὶ χαρὰ γιὰ τὸν Λόρδο Ρήκμαν! Τὰ μάτια τῶν Χασσάιν θὰ τὰ εἶχε κλείσει ὁ ὕπνος κι' αὐτὸς θὰ ζύγωνε εὐκόλα στὴν καλύβα τοῦ Ἀμπντουλλά. Τὸν εἶχε στείλει γιὰ δουλειὰς στὸ πέρα χωριό, θὰ γύριζε τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι. Κι' ἔτσι μόνῃ ἡ Ἀρούσα θὰ τὸν ὑποδεχότανε ὅπως ἄλλοτε, δέκα χρόνια πρὶν.

Τὶ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

Ἡ νύχτα ἦταν ἐκεῖνη! Μὰ καὶ τί νύχτα θάταν αὐτή! Δέκα χρόνια φύλαγε μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ τέτοια ἐπιθυμία.

—Ἐσπρῶξε τὴν πόρτα.

—Ἀρούσα, φώναξε.

Δυὸ μάτια ἀνοίξαν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ γυάλισαν. Πῆγε ἐπάνω τους.

—Ἀρούσα...

Τὰ χέρια τοῦ ἀπλώσανε νὰ πιάσουν τὸ κορμὶ τῆς. Τὰ μάτια ὅμως κλείσανε, χαθῆκανε ἀπὸ μπροστὰ τοῦ καὶ μὲς πρόφτασε νὰ θγάλλῃ μιὰ κραυγὴ.

Δυὸ χέρια δυνατά, δυὸ ἀσταλῆνια χέρια, τὰ χέρια τοῦ Ἀμπντουλλά ἔμειναν σάν τανάλια καὶ πνίξανε τὸ λόρδο.

Δέκα χρόνια μελετοῦσε ὁ Ἀμπντουλλά τὴν ἐκδίκησι.

Καὶ νὰ τώρα ποῦ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ: Λὰ ἰλάχα ἰλλά λα, κατάρθωσε νὰ ξεπλύνῃ τὴ ντροπὴ μέσα στὸ αἷμα.

Τὸ πρῶτ' οἱ συγγενεῖς τοῦ λόρδου θρήκανε τὸ πτώμα τοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα.

MAKY ΣΩΓΙΕΡ

— 101 —

Χιοῦμορ

ΑΛΛΟΙ ΕΚΑΤΟ!

Στὸ ἐστιατόριο.

—Παιδί μου, αὐτὴ ἡ πετσέτα ποῦ μοῦ ἔφερες ἔχει μιὰ ὁκὶ λίγδα.

—Ἐχέτε λάθος, κύριε. Ἐκατὸ ἀνθρώποι σκουπίστηκαν μ' αὐτὴν μέχρι τώρα καὶ δὲν μοῦ εἶπε κανεὶς τέτοιο πρᾶγμα!

★

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

Σὲ κάποιον χορὸ ἕνας συνταγματάρχης καὶ ἕνας ἀνθυπολοχαγὸς ζητοῦν ταυτοχρόνως νὰ χορέψουν μὲ τὴν ἴδια κυρία. Ἐκεῖνη τεινύσασα τὸ χέρι πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγόν, λέει στὸν συνταγματάρχη:

—Συγγνώμην, κ. συνταγματάρχα. Ὁ κύριος περνᾷ ἐδῶ κατ' ἐκλογὴν καὶ ὄχι κατ' ἀρχαιότητα!

★

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Πρόεδρος: Ποῦ κατοικεῖς;
Κατηγορούμενος: Μετὰ τοῦ ἀνεψιου μου.

Πρόεδρος: Καὶ ὁ ἀνεψιὸς σου ποῦ κατοικεῖ;

Κατηγορούμενος: Μετ' ἐμοῦ, κ. πρόεδρε.

Πρόεδρος: Καλὰ, μαρὲ βλάκα, καταλάβαμε. Καὶ οἱ δύο σας ποῦ κατοικεῖτε;

Κατηγορούμενος: Μαζί, κ. πρόεδρε! Γιάτ'ι θυμῶνεται;

★

ΠΕΡΙΤΤΟΝ...

Ὁ πατέρας: Εἶσαι φοβερὸς τεμπέλης. Ἐγὼ στὴν ἡλικία σου πηδοῦσα ἐπάνω ἀπὸ τίς στέγες.

Ὁ γιὸς (σοβαρά): Τώρα εἶνε περιττὸ αὐτό, γιὰτ' ἔχομε τὰ ἀσσανσέρ!

★

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΟΝ

Ὁ κτηματίας: Ἄλλοτε ἐδῶ ἦσαν δυὸ ἀνεμόμυλοι. Τί ἔγινε ὁ ἕνας;

Ὁ χωρικός: Τὸν ἐχάλασα, κύριε, γιὰ νὰ μείνῃ.... περισσότερος ἀέρας διὰ τὸν ἄλλον!

★

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΚΕΥΕΙΣ

Ὁ Τοτὸς ρωτᾷ τὴ μαμά του:
—Καλὲ μαμά, εἴμαστε ὅλοι δούλοι τοῦ Θεοῦ;

—Ναί, παιδί μου.

—Ὡστε καὶ ὁ μπαμπᾶς δούλος τοῦ εἶνε;

—Καὶ βέβαια. Τί ἐρώτησις εἶνε αὕτη;

—Ἦθελα νὰ τὸ μάθω, γιὰ νὰ παρακαλέσω στὴν προσευχὴ μου τὸν Θεὸ νὰ τὸν κάμῃ τοῦλάχιστον... ὑπάλληλο!

Τὸ νέο μας μυθιστόρημα

Ο τελευταῖος

τῶν Ὑπαντιδῶν

Πυρμαστωνζιμόν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Δόκτωρ Ζολιβέ ἔρρισκε μέσα σὲ ἕνα παλὸ τόμο τῆς ἐπιστολῆς ἕνα περίεργον μυθιστόρημα ἔγγραφο.

Μιὰ γιὰ ὁσαστοῦς τοὺς ὁποίους χαρίζει ὁ τελευταῖος ἐπιζήσας μιὰς ἀποστολῆς σὲ κείνον ποῦ θὰ μπόρεσεν νὰ διαβάσῃ τὸ ἔγγραφο.

Ὁ Ζολιβέ τὸ κατωρῶνε.

Ἐτοιμάζει τίς ἀποσκευές, ἀγοράζει τὰ χρειάζόμενα γιὰ τὴν ἀποστολὴν του, ἐνοικιάζει ἕνα καράκι καὶ μαρκάει σ' ἕνα λιμάνι τῆς Βρετανίας.

Τελειώνοντας ὁμοῦ τὸν «Ἀτλαντικόν» τοὺς καταλαμβάνει μιὰ τρομερὴ τρικυμία.

Τὸ καράκι βουλιάζει. Ὅλοι ρίχνονται στὴ θάλασσα.

Ὁ Ζολιβέ παλεύει μὲ τὰ κύματα. Χάνει τίς αἰσθησεις του. Τὸν ὑποδαστάζει ὁ ὑπὲρ τοῦ Τραντοῦ.

Ἀκούει φωνές. Κάποιος ἄλλος εἶνε κοντὰ τους. Δὲν κατανοεῖ ὅμως πᾶν.

Χάνουν τίς αἰσθησεις τους.

2ον

—All right.

—Ἰώρα στὸν ὑπ' ἀριθμὸν δύο.

Σκυμμένοι πάνω στὰ τρία κορμιά ποῦ μοιάζανε μὲ ἀψυχα, οἱ ναῦτες ἑνὸς περιεργοῦ καραβιοῦ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὴ ζωὴ.

Ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰς ἐντρυφῆς στὸ στήθος ἄρχισε νὰ ξαναζῇ.

Τρεμούλιασε τὰ χεῖλη του, ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ προσπάθησε ν' ἀνασκηθῇ. Τὸ κατάρθωσε μὲ ἀρκετὴ προσπάθεια.

Κύτταξε τριγύρω του, εἶδε τοὺς ἄλλους δύο ναυαγισμένους καὶ πρὶν νὰ προφέρῃ οὔτε λέξι εὐχαριστήσεως μουρμούρισε μάλλον παρὰ μίλησε:

—Ὁ κύριος; Ὁ κύριός μου;

Οἱ ναῦτες κατάλαβαν. Τοῦ ἔδειξαν τὸ σῶμα ἑνὸς νέου τὸν ὁποῖον φροντίζανε νὰ συνφέρουν.

—Ζή... εἶπε ἐκεῖνος ποῦ φαινόταν γιὰ ἀρχηγὸς ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καὶ συνέχισε γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

—Καὶ ὁ τρίτος.

Πράγματι ὁ Τραντοῦλ εἶδε σάν μέσα σ' ὄνειρο τοὺς ναῦτες νὰ μεταφέρουν τοὺς δύο ἀνθρώπους σὲ μιὰ πολὺ στενὴ μπουκαβόρτα τὸ μόνο προεξέχον πρᾶγμα ποῦ φαινόταν σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλοίου ἐκεῖνον.

Τοὺς εἶδε νὰ ἐξαφανίζονται μέσα, ἐνωῖον νὰ σηκώνεται ἀπὸ τέσσερα ρωμαλέα χέρια καὶ ἄκουσε νὰ κλείνεται πίσω του τὸ πορτάκι καὶ μιὰ φωνὴ αὐστηρὴ νὰ διατάζει:

—Σὲ 3.000 μέτρα. Δυὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα... Ρότα βορειοδυτικῇ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΛΟΙΟΝ

Ὅταν ὁ «Ἐκτωρ Ζολιβέ συνήλθε μετὰ τὴν λιγοθυμία του ἄρχισε νὰ ἐκπλήσσεται μὲ τὸ περιβάλλον ποῦ θρέθηκε.

Εἶχε χάσει τίς αἰσθησεις του, παλεύοντας μὲ τὰ μανιασμένα κύματα, κι' ἐνῶ νόμιζε ὅτι τὸν εἶχε ρουφήξει ἡ θάλασσα τώρα ἔβλεπε ὅτι ἦταν ἐπιλωμένος πάνω σ' ἕνα ἄπλο κρεβάτακι, παρόμοιο μὲ τὰ κρεβάτακια ποῦ εἶχε δῇ στὰ στρατιωτικὰ

νοσοκομεῖα, μέσα σὲ μιὰ καμπίνα ποῦ περιεῖχε ὅλα τὰ χρειώδη.

Τὰ μάτια τοῦ μόλις πρωτάνοιξαν στὴ ζωὴ, ἐκύτταζαν ἀριστερά, δεξιά, γύρω ἀπὸ τὰ τοιχώματα τῆς στενόμενης καμαρούλας, προσπαθώντας νὰ φέρῃ στὴ μνήμη του ἂν εἶχε ξαναδῇ πρὶν τὸ μέρος αὐτό.

Καὶ πράγματι, ἡ πρώτη του ματιὰ τοῦ θύμισε καμπίνα πλοίου. Τὸ στρογγυλὸ παραθυράκι, ψηλὰ πάνω στὸ τοίχωμα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ ἥλιος καὶ ὁ θαλάσσιος ἀέρας μπαίνανε μὲ ἀφθονία. Τὰ πράγματα ποῦ ἦσαν τοποθετημένα μὲ τρόπον ὥστε νὰ ἐξοικονομοῦν τὸ λιγώτερο χώρου, ἡ κοκέτα, τὸ χαμηλὸ πορτάκι ποῦ φέρνανε στὸ σύνολό τους ὅτι βρισκότανε σὲ καμπίνα πλοίου.

Πάντως ὅλα ἦσαν τόσο καλὰ τοποθετημένα ποῦ δείχνανε ὅτι ἡ καμπίνα ἐκεῖνη δὲν ἀνῆκε σὲ κοινὸ πλοῖο. Ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχε μιὰ τέτοια πολυτέλεια ποῦ ὁ «Ἐκτωρ Ζολιβέ ἂν δὲν ἔβλεπε ψηλὰ τὸ παραθυράκι θὰ νόμιζε πὼς βρισκότανε στὴν γκαρσονιέρα κανενὸς ἐργένῃ.

Ἐκεῖ μέσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κοκέτα ὑπῆρχε ἕνα ὠραῖο τραπέζακι, μιὰ κομψὴ μικρὴ πολυθρόνα, μιὰ ντουλαπίτσα, μιὰ βιβλιοθήκη, θάξα μὲ λουλούδια, μπιμπελὸ διάφορα.

Ἐξ ἐνστικτοῦ ἔφερε τὸ χέρι του δεξιὰ ὅπως ἔκανε καθε πρῶτ' ἰσχυρὸς γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ κουδούνι. Πράγματι ὑπῆρχε κι' αὐτὸ καὶ τῶσπρην, ἀκούσε μάλιστα τὸ κουδούνισμα ν' ἀντηχῇ μακριά.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως καὶ φάνηκε ἕνας ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος σταμάτησε μὲ σεβασμὸ στὸ κατώφλι.

Ὁ «Ἐκτωρ Ζολιβέ ἦταν ὅπως ξέρομε ἕνας ἐπιστήμων.

Οἱ ἀρχαιολογικὲς του μελέτες τοῦ εἶχαν δώσει τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσῃ ἀνθρωπολογία καὶ βιολογία. Καὶ μπόρουσε εὐκόλα νὰ κατατάξῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον ἄνθρωπο σὲ ποιά ράτσα ἀνθρώπινῃ ἀνῆκε.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς εἶχε κάτι χαρακτηριστικὰ ποῦ πρὸς στιγμὴν ὁ «Ἐκτωρ ἔμεινε κατάπληκτος. Ἦταν ψηλός, λεπτός, τὸ κεφάλι ξουρισμένο, κατὰ πῶς ἔμοιαζε μὲ ράτσα μογγολικὴ, μὲ μάτια μικρά, κομμένα ἀμυγδαλωτά καὶ πλαγιαστά.

—Ὁ κύριός μου ἐρωτᾷ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ κυρίου καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ τεθῇ στὴ διάθεσί του, εἶπε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι.

—Εἶθε ὑπηρετῆς στὸ πλοῖο; ρώτησε ὁ Ζολιβέ μὲ ψυχρὸ τόνον.

—Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ ἄνθρωπος. Παρακαλεῖται ὁ κύριος νὰ μοῦ δώσῃ τίς διαταγὰς του.

—Πρῶτὰ ἀπ' ὅλα ἐπιθυμῶ νὰ μιλήσω στὸν κυβερνήτη τοῦ πλοίου γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω...

—Ὁ κυβερνήτης θὰ μπόρῃ νὰ δεχθῇ τὸν κύριον μόνον τὸ θράδυ.

—...Δεύτερον, ἐσυνέχισε ὁ Ζολιβέ, θέλω

νὰ μάθω νῆα γιὰ τὸν ὑπὲρ τοῦ μου.

—Ὁ ὑπὲρ τοῦ καὶ ὁ ναύτης βρίσκονταν στὴν καμπίνα ποῦ τοὺς ὠρίσθη καὶ χαίρουν ἄκρας ὑγείας.

—Εὐλογημένος ὁ Θεός. Μπορῶ νὰ τοὺς δῶ;

—Ὅχι πρὸς στιγμὴν. Θὰ ζητήσω τὴν ἀδεία ἀπὸ τὸν κυβερνήτη.

—Ἀλλά... τότε ἐγὼ εἶμαι αἰχμάλωτος ἐδῶ μέσα;

—Ὅχι, κύριε. Ἀλλὰ μέχρις ὅτου ὁ κύριός μου θὰ λάβῃ τίς ἀποφάσεις του εἶνε σάν νὰ εἴθε.

—Σὺ λοιπόν;...

—Μάλιστα, κύριε, φεύγοντας ἀπὸ δὴ ἔχω διαταγὴ νὰ κλείσω τὴν πόρτα τῆς καμπίνας. Σὲ λίγη ὥρα θὰ ἔρθῃ τὸ πρῶγευμα στὸν κύριον. Ἄν ὁ κύριος μὲ ζητήσῃ ἂς χτυπήσῃ τὸ κουδούνι.

Καὶ τὸ αἰνιγματικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο τραβήχτηκε κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του. Ὁ Ζολιβέ κατάπληκτος δὲν εἶχε οὔτε τὸν καιρὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἀκούσε τὰ κλειδάκι νὰ στρίβῃ στὴν κλειδαριὰ καὶ κατάλαβε ὅτι βρίσκεται πραγματικὰ αἰχμάλωτος παρ' ὅλα τὰ κομψὰ φαινόμενα καὶ τὴν πολυτέλεια ποῦ τὸν τριγύριζε.

Πῆδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτακι, γύρισε τὰ ροῦχα του μὰ δὲν θρῆκε παρὰ ἕνα περίεργον φόρεμα ὁμοῖο μὲ κείνο ποῦ φοροῦσε ὁ αἰνιγματικὸς ὑπηρετῆς. Ἐνα ἐλαφρὸ ποικαμισο, μαλακὸ ἀπὸ μετάξι, ὀλοκαίνουριο, μὲ γιὰκὰ ἀνοιχτὰ, καὶ κομμένο σ' ἕνα πρωτότυπο σχέδιο ποῦ ἐνώνετο μὲ τὸ παντελόνι.

Κατὰ παρόμοιο μὲ τὰ μονοκόμματα ποῦ φοροῦν οἱ μηχανικοὶ στὰ πλοῖα. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ μεταξωτὸ ὕφασμα τοῦ ἔδινε μιὰ χάρι καὶ μιὰ μεγάλη κομψότητα.

Ὁ Ζολιβέ λοιπὸν φόρεσε τὸ φόρεμα ἐκεῖνο, κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ τοῦ ἄρεσε ἡ νῆα τοῦ ἐνδυμασίας. Δὲν ἦταν αὐτὸ ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε ὅσο ὁ τρόπος τοῦ κυβερνήτου.

Ποῦ βρισκότανε;

Γιατὶ τὸν κλειδῶσανε;

Εκείνος τραβήχτηκε πίσω.
—Ο κύριος καυχήγηται δὲν μὲ ἀναγνω-
ρίζει μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα;
—Τραντούλ! φώναξε ὁ Ζολιβὲ ἀνοίγον-
τας τὴν ἀγκαλιά του.
Τὴ στιγμή ἐκείνη ὅμως ὁ Ζολιβὲ ἄκουσε
δίπλα του μιὰ ἄλλη θορυβία φωνή.
—Τὴ γλυτώσαμε φτηνά, νέε μου, ἔ;
—Ὁ Ζολιβὲ γύρισε καὶ κύτταξε. Ἦταν
ὁ καπετάν Ριγκά πού τοῦ ἐπρόσφερε ἐγ-
κάρδια τὸ χέρι.
—Καὶ σεις ἐδῶ; Τί κάνετε; Καὶ τὸ
πλοῖό σας;
—Ε, θὰ τὰ ποῦμε ὅταν ἀδειάζετε καθη-
γητὰ μου, γιατί βλέπω τὸ νεαρό πού σὰς
συνδεύει νὰ θιάζεται.
Πράγματι ἕνας ἄνθρωπος δίπλα του τὸν
περίμενε. Τὸν ἀκολουθοῦσε. Φθάσανε μπρο-
στὰ σὲ μιὰ πορτίτσα. Χτύπησε τρεῖς φο-
ρές. «Εμπρός», ἀκούστηκε.
Ἡ πόρτα ἀνοίξε.
Ἐνας ἄνθρωπος βρισκόταν ἐκεῖ μέσα.
Κι' αὐτὸς ντυμένος μὲ τὸ ἴδιο φόρεμα μὲ
τὴ διαφορά ὅτι τὸ ὕψος ἦταν κόκκινο.
Κι' αὐτὸς ἐντελῶς ξυρισμένος.
—Ἐγὼ τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ μὲ τὸ διοικητὴ
τοῦ πλοίου αὐτοῦ; ἐρώτησε ὁ καθηγη-
τὴς.
—Μάλιστα, κύριε.
—Επιτρέπατέ μου νὰ σὰς εὐχαριστήσω
γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ μὰς. Ὁμιλῶ γιὰ μένα
κύριε καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν συντρόφων
μου.
—Παρακαλῶ, κύριε Ζολιβέ...
—Ὁ Ἐκτωρ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατή-
σῃ μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.
—Γνωρίζετε τὸνομά μου;
—Ἀπὸ τὰ χαρτιά σας, κύριε. Μοῦ συγ-
χωρεῖτε αὐτὴ τὴν ἀδιακρισία ἀλλὰ ἤθελα
νὰ γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους πού φιλοξε-
νῶ στὸ πλοῖό μου.
—Πολὺ καλὰ, κύριε. Βέβαια, πολὺ σω-
στά. Σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ τὴ φι-
λοξενία καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε
σὲ ποῖο λιμένα θὰ μὰς κατεβάσετε.
—Ὁ κυβερνήτης χαμογέλασε αἰνιγματι-
κά.
—Νὰ κατεβῆτε; Λυποῦμαι πού σὰς ὑπο-
χρεῶν νὰ δεχθῆτε τὴ φιλοξενία μου γιὰ

τόσο πολὺ καιρὸ ὅσον δὲν φαντάζεστε.
—Πῶς; Τί εἶπατε;
—Σὰς ἀπαντῶ, κύριε. Εἶνε ἀδύνατον
νὰ σὰς κατεβάσω πουθενά διὰ λόγους
τοὺς ὁποίους θὰ ἐκτιμῆσετε τὴν αἰτία. Ἐ-
ύωσα ἐντολὴ νὰ σὰς περιποιηθοῦν ἐδῶ ὡς
ἕνα φιλοξενούμενο. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ σὲ
σὰς καὶ στοὺς συντρόφους σας. Σεις κι'
ἐκεῖνοι θὰ εἴσθε ἐξ ἄλλου ἐλεύθεροι στὸ
καράβι ὅπως ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι
πού εἶνε ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου ἐδῶ μέσα...
—Ἄλλ' αὐτὸ, κύριε, λέγεται θία! εἶπε
ὁ Ζολιβέ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ διαμαρτύ-
ρεται γι' αὐτὴ τὴ στάσι τοῦ κυβερνήτου.
Μὰς ἔχετε αἰχμαλωτῶς.
—Ἡ λέξις εἶνε σκληρὴ. Θεωρήσετε ὅπως
θέλετε τὴ διαγωγή μου. Δὲν θὰ συγκινη-
θῶ καθόλου. Ἐγὼ λόγους νὰ πιστεύω ὅ-
τι ἀργότερα θὰ ἐκτιμῆσετε ἐν συνεχείᾳ
τοὺς τρόπους μου καὶ τὴν αἰτία γιὰ τὴν
ὁποία σὰς κρατῶ στὸ καράβι μου.
—Ἐπειτα σὰν νὰ εἶχε τελειώσει ἡ συνο-
μιλία τοῦ σήκωσε ψηλά τὸ κεφάλι καὶ
φώναξε:
—Ἀλφα!
—Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε ὀδηγήσει τοὺς
τρεῖς ναυαγούς στὴν καμπίνα τοῦ κυβερ-
νήτου προχώρησε.
—Ὁδηγήσατε πίσω τοὺς κυρίους. Καὶ
ἐλπίζω, κύριε, νὰ μέινετε εὐχαριστήμενος
ἀπὸ τὸ δωμάτιό πού σὰς παρεχώρησα.
Καληνύχτα, κύριε.
—Κύριε, φώναξε ὁ Ζολιβέ. Ὑποχωρῶ
στὴ θία. Ἀλλὰ σὰς θεῶμαι ὅτι εἶμαι ἱ-
κανὸς νὰ ριχτῶ στὴ θάλασσα μόλις ἀν-
τικρύσω τὴν πρώτη ἀκτὴ.
—Ὅχι, δὲν θὰ τοῦ κάνατε αὐτό. Γιὰ τὸν
ἀπλούστατο λόγο: Κυττάχτε, κύριε.
—Ὁ Ζολιβέ κύτταξε ἐκεῖ πού τοῦ δεῖ-
χνανε. Ἐνα μεγάλο παράθυρο ἀπὸ κρύ-
σταλλο καθαρὸ. Σταγόνες εἶχαν κολλή-
σει ἀπὲξ ἀπὸ τὸ τζάμι.
—Κυττάχτε, κύριε.
—Ὁμίχλη, εἶπε.
—Ὅχι, κύριε, σύννεφα.
—Πῶς εἶπατε;
—Λέγω πῶς εἶνε σύννεφα καὶ ὅτι ταξeu-
δεύουμε σὲ ὕψος 1.000 μέτρων, πάνω ἀπὸ
τὸν Ἀτλαντικὸ. Νά, γιατί δὲν θὰ πέσετε

στὴ θάλασσα.
—Ὁ Ριγκά κι' ὁ Τραντούλ οἱ ὁποῖοι εἶ-
χαν παρακολουθεῖ τὴ συζήτησι, χωρὶς
νὰ ἐπέμεινον εἶδαν νὰ χωρῇ ὁ συντρο-
φός τους.
Κατάλαβαν τώρα ὅτι δὲν εἶχαν παρα-
τηρήσει ἕνα πρᾶγμα. Ἀν εὐρίσκοντο μέ-
σα στὴ θάλασσα τὸ θαπτόρι θὰ κοινώ-
ταν ἐνῶ τὸ καράβι πού ταξίδευε ἐμε-
νε σταθερό.
—Ὁ Ζολιβέ συνήλθε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐκ-
πληξι καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ἡττημένος.
—Σὰς λέγω, κύριε, ὅτι θιάζετε τοὺς
ἀνθρωπίνους νόμους.
—Ὁ κυβερνήτης πού μέχρι στιγμῆς μιλοῦ-
σε μὲ μαλακὸ ὕφος ἐξαφνικὰ ἀγρίεψε.
—Προσέχετε! Τὸ ἀνθρώπινον δικαίον
σας δὲν ἐνδιαιφέρει καθόλου. Ἐγὼ δὲν
ἀκούω στὴν ἀνθρωπότητα... Βρίσκομαι
ἐξῶ ἀπ' αὐτὴν τοῦλάχιστον δυὸ χιλιάδες
μέτρα ἀπὸ πάνω της! Σὰς παρακαλῶ, κύ-
ριε, πηγαίνετε στὴν καμπίνα σας.
—Ὁ Ζολιβέ κατέβασε τὸ κεφάλι κι' ἐβγῆ-
κε ἔξω μὲ τοὺς δυὸ συντρόφους του συνο-
δεύόμενος ἀπὸ κείνον πού ὁ κυβερνήτης
ὠνόμασε Ἄλφα.
—Ἐλπίζω τοῦλάχιστον, εἶπε στὸν Ἄλ-
φα, ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε τοῦλάχιστον τὴ
συντροφία τῶν φίλων μου.
—Οἱ κύριοι εἶνε ἐλεύθεροι ὅπως καὶ
σεῖς στὸ πλοῖο. Οἱ σύντροφοί σας θὰ λα-
θοῦν μέρος στὸ τραπέζι τοῦ πληρώματος.
Εἶπε ὁ Ἄλφα κι' ἀπεμακρύνθη γρήγορα
ἐξαφανισθεὶς σ' ἕνα κάθετο διάδρομο.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

—Ὁ Ζολιβέ βρισκόταν ἀλυσσοδεμένος
ἀπὸ τὶς περιστερίες καὶ ἀπὸ τὴ βία στὸ
κατάστρωμα ἐνὸς πλοίου ἀγνώστου.
Αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν εὐχάριστο, ἀφοῦ
κανένας δὲν ἔφερε τὴν κατεύθυνσι.
Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως ἦταν ὅτι τὸ
πλοῖο αὐτὸ μπόρουσε νὰ τρέχῃ μὲ δαιμο-
νιώδη ταχύτητα τόσο πάνω στὴ θάλασσα
ὅσο καὶ στὸν οὐρανὸ.
Βέβαια τέτοια περιστατικά δὲν περιπέ-
τειες εἶνε εὐχάριστες ὅταν τὶς διαδρά-
μειν, ἀλλὰ ὅταν τὶς ὑφίσταται καὶ μάλι-
στα ἀθελά του, αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου
εὐχάριστο.
Μόλις πέρασε λοιπὸν ἡ πρώτη ἐντύπω-
σις, ἀποφάσισε νὰ ἀντιταχθῇ καὶ ὅχι νὰ
δεσμευθῇ ἀπὸ τὰ γεγονότα.
Ἐποφλήθη τῆς ἐλευθερίας πού τοῦ ἔ-
δωσε ὁ κυβερνήτης γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ
πλοῖο.
—Ἀς ἄρχισω ἀπὸ τὸ κατάστρωμα
μουρούριε.
Βγῆκε ἀπὸ τὴν καμπίνα του καὶ μπῆ-
κε στὸν διάδρομο πού διαιροῦσε τὴν πλω-
ρὴ ἀπὸ τὴν πρύμνη τοῦ πλοίου.
—Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν μπορῶ
νὰ καταλάβω πῶς περπατᾷ τὸ πλοῖο αὐ-
τό. Ποῦ νὰ βρισκονται οἱ μηχανές;
Πράγματι ὁ Ζολιβέ ἔρριξε τὴ ματιὰ του
σ' ὅλας τὰς ἐξόδους, ἀνεγνώρισε τὴν
καμπίνα τοῦ κυβερνήτου, διαφορετικὰ
ἀπὸ τὶς ἄλλες. Οἱ τοῖχοι γεμάτοι ἀπὸ με-
χανήματα ἠλεκτρικά, δυναμόμετρα, μηχαν-
ές, τηλεγράφους, τηλεφῶνα κι' ἐπὶ
χάρτης ναυτικός, ἐπάνω στὸν ὅποιον εἶχε
σημειωθῇ τὸ τελεутаίο χῆσινδ ὅτι μὲ
330 B, 520 A. Τίποτε ἄλλο. Ὅλα ὅ-
πως καὶ σὲ κάθε συνηθισμένο πλοῖο.
Ἐξάφνου ἄκουσε κᾶτι φωνές. Σταμά-
σε ν' ἀκούσῃ. Τοῦ φάνηκε ὅτι ἀνάμει-
σ' αὐτὲς διέκρινε καὶ τὴ φωνὴ τοῦ κυβερ-
νήτου. Πλησίασε μιὰ πορτούλα καὶ ὁ-
κούμπησε ἐπάνω γιὰ ν' ἀκούσῃ καλὴ-
τερα.

Πράγματι ἄκουσε καλὰ τὴ φωνὴ τοῦ
κυβερνήτου πού ἔλεγε:
«Ἀδελφία μου. Εἶδατε ὅτι ὁ ἔνοχος
ἐξήσκησε βίαν ἐναντίον τῆς γαλήνης καὶ
Μάθετε τὰ κακοῦργήματά του. Σεις εἶστε
οἱ δικασταὶ του, σεις θὰ τοῦ ἐπιβάλετε τὴ
ποινὴ. Εγὼ, ὡς ἀρχηγός, τοῦ συγχωρῶ
τὸ κακὸ πού ἔκανε προσωπικῶς σὲ μένα
ἄλλοις οὐ πρῶτος Ἄλφα.

“Αγνωστες σελίδες τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας Ἡ κατάληψις τοῦ Παλαμηδίου στὰ 1822

Ἡ πολιορκία τοῦ Κάστρου τοῦ Ναυπλίου στὰ 1822.— Οἱ Τούρκοι ζητοῦν τοὺς ὄρους τοῦ Κολοκοτρῶ-
νη.— Μιά ἱστορικὴ ἀπάντησις.— Ὁ Στάϊκος μὲ προδοσία τῶν Ἀλβανῶν, μπαίνει στὸ Παλαμῆδι.— Ἡ
πανηγυρικὴ εἰσοδος τοῦ ἀρχιστρατήγου.— Τὸ διάγγελμα τοῦ ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς Ὀθωμανούς.— Τὸ
«μοίρασμα» τῶν λαφύρων.— Ἡ ἀνταμοιβὴ τοῦ Στάϊκου.

Στις 27 Νοεμβρίου τοῦ 1822 οἱ Τούρ-
κοι πολιορκοῦμενον τὸ κάστρο τοῦ Ναυ-
πλίου ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Θ. Κολοκοτρῶ-
νη, Στάϊκο Στάϊκόπουλο καὶ ὑποφέρον-
τας ἀπὸ τὴν ἑλλειψι ζωοτροφῶν, ἀπεφά-
σαν νὰ παραδώσουν τὸ φρούριο.
Ὁ Στάϊκος, ἀφοῦ τοὺς ἄκουσε μὲ προ-
σοχὴ, τοὺς παρεκάλεσε νὰ περιμένουν
τοὺς ὄρους τῆς παραδόσεως τοῦ κάστρου
ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγο.

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Κολοκοτρῶνης τοὺς ἀπήντησε:
«Σεις ζητεῖτε τρατᾶτο (συνθήκην) κι'
ἡ θέλησίς μου εἶνε νὰ παραδώσετε ὅλα
τὰ φρούρια καὶ νὰ ἀφήσετε καὶ τὸ βίος
σας καὶ νὰ σὰς μαρκάρω στὰ ἑλληνικά
καράβια καὶ νὰ σὰς στείλω ὅπου θέλετε,
ἀφοῦ μοῦ δώσετε τὰ ἐνέχυρα. Ὅταν σὰς
ἔγραφα ἀπὸ τοὺς Μύλους, σὰς ἔλεγα ὅτι
νὰ φύγετε καὶ νὰ πάρете τὰ πράγματά
σας. Τώρα ὅμως ὅπου ἐφεινάσατε καὶ ἐ-
πενεχωρήθηκατε, νὰ φύγετε ἔτσι. Τέ-
τοινα εἶνε ἡ θέλησίς μου. Καὶ ἂν δὲν ἄ-
κούσετε καὶ τώρα, οἱ Τούρκοι τῆς Κορίν-
θου ἔλυσαν ὅλοι καὶ σὲ δέκα μέρες τὰ
στρατεύματα θὰ γυρίσουν καὶ θὰ ἔλθουν
νὰ σὰς πάρουν μὲ ρεσάλτο (διὰ τῆς βίας)
καὶ θὰ σὰς περάσουν ὅλους ἀπὸ τὸ σπα-
θί».

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΗΔΙΟΥ

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἔλαβε ὁ Στάϊκος
τὸ βράδυ τῆς 27ης Νοεμβρίου καὶ τὸ ἔ-
στειλε ἀμέσως στοὺς πολιορκουμένους.
Οἱ Τούρκοι κάλεσαν τὸν Τεζτάραγα
καὶ ἀφοῦ ἄφησαν 21 Τουρκαλβανούς
φρουρὰ στὸ Παλαμῆδι (9 στήν Μπιζιερὰν-
τάπια, 10 στήν Τζερετάρ-τάπια καὶ 2 στήν
Γαυρ-τάπια) κατέβηκαν στὸ Ναῦπλιο νὰ
συζητήσουν τοὺς ὄρους τοῦ Κολοκο-
τρῶνη.
Δυὸ τότε Ἀλβανοὶ ἀπὸ τὴ φρουρὰ τοῦ
Παλαμηδίου φοβούμενοι μὴ τυχόν οἱ
Τούρκοι ἀπορρίψουν καὶ πάλι τοὺς ὄρους
τοῦ Κολοκοτρῶνη, ἔτρεξαν στὸν Στάϊκο
καὶ τοῦ ἐπρόδωσαν ὅτι τὸ Κάστρο ἦταν
ἀδύο.

ΔΙΑΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Τὴν κατάληψί του ἀνήγγειλαν στὸν
ἀρχιστράτηγο μὲ κανονιὲς καὶ ἕναν «πε-
ζοπόρο» (ἀγγελιαφόρο), τὸν ὁποῖο ὁ Γέ-
ρως τοῦ Μωρητᾶ συνήνησε στὸν δρόμο.
—Γιὰ πού, μωρέ;
—Πήραμε τὸ κάστρο, καπετάνιε.
Ὁ Κολοκοτρῶνης πού τὸ εἶχε καταλά-
βει ἀπὸ τὶς κανονιὲς, τὸν ἐφίλησε καὶ τὸν
ἔπειλε νὰ δώσῃ τὴ χαρμόσυνη εἰδησι
στὸ στρατόπεδό του, ἐνῶ αὐτὸς συνέχισε
τὸν δρόμο του γιὰ τὸ Παλαμῆδι.
Τὴν εἰσοδὸ τοῦ Κολοκοτρῶνη στὸ κά-
στρο ὁ Στάϊκος χαιρέτησε μὲ 50 κανο-
νιές.
Ὁ Κολοκοτρῶνης διέταξε κι' ἔρριξε
ὅλες 50 πρὸς τὸ Ναῦπλιο καὶ συγχρό-
νως ἔστειλε τὴν παρακάτω διαταγὴ στοὺς
ἀρχηγούς τῶν Τούρκων πού βρισκόνταν
ἀκόμα μελετώντας τοὺς ὄρους του, στὸ
Ναῦπλιο:
«Ἀπὸ μέρους τοῦ ἀρχιστρατήγου Θ.
Κολοκοτρῶνη καὶ τῶν λοιπῶν ὀπλαρχη-
γῶν τῆς Πελοποννήσου.
Πρὸς ἀπαντὰς τοὺς Ὀθωμανοὺς τοὺς
ἐπισκομένους ἐντὸς τοῦ φρουρίου καὶ
τῆς πόλεως Ναυπλίου.

»Σὰς προσφέρωμεν τὸν χαιρετισμὸν μας.
Ἰδοὺ ὁ Θεὸς τοῦ παντός μὰς ἔδωσε τὸ
Παλαμῆδιον ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν μας καὶ
ὅτι προσκαλοῦμεν εἰς τρεῖς ὥρας νὰ μὰς
παραδόσῃτε τὸ φρούριον καὶ τὸν ἴτε-
Καλέν. Τὸν ἀντίον, θέλετε γίνεαι ἀνάλωμα
τοῦ πυρός καὶ τῶν κανονιῶν καὶ δὲν τὸ ἐ-
πιθυμοῦμεν.
»1822. Νοεμβρίου 30, 2 ὥρας τῆς ἡμέ-
ρας.

»Θ. Κολοκοτρῶνης καὶ λοιποίς. Ο ΠΑΝΙΚΟΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Οἱ Τούρκοι κατατρομαγμένοι ἀπὸ τὶς
κανονιὲς τοῦ Παλαμηδίου, ἔτρεξαν στὸν
Ἐπίσκοπο Βρεσθένην, παρακαλῶντας τὸν
νὰ ἐπέμβῃ γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ φωτιά.
Στὸν ἴδιο Ἐπίσκοπο ἔστειλε καὶ ὁ
φρούραρχος τοῦ Ναυπλίου Ἀλὴ πασὰς
τὸν κρατούμενο Ἐλληνα Β. Χρηστακόπου-
λο, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ γράψῃ ὁ Βρεσθένης
στὸν Κολοκοτρῶνη ὅτι οἱ Τούρκοι ἦσαν
πρόθυμοι νὰ τοῦ παραδώσουν τὰ κάστρα
σύμφωνα μὲ τοὺς ὄρους του.
Πράγματι ὁ Ἐπίσκοπος ἔγραψε στὸν
Κολοκοτρῶνη κι' αὐτὸς ἀπήντησε πῶς θὰ
περίμενε τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ φρου-
ράρχου στὸ Παλαμῆδι.

Ὅταν σὲ λίγο παρουσιάσθησαν οἱ
μπέηδες μπροστὰ του, τοὺς εἶπε:
«Τί κάμνετε τώρα; Νὰ μοῦ παραδώσετε
ὅλα τὰ κάστρα καὶ τὰ ἄρματα σας, καὶ
νὰ σὰς γλυτώσω τὴ ζωὴ καὶ τὰ παιδιὰ
σας, νὰ πάρете δυὸ μόνον ἀλλαξιὲς καὶ
νὰ σὰς βαρκάρω σὲ καράβια ἑλληνικά
καὶ νὰ πᾶτε ὅπου θέλετε. Ὅταν μοῦ δώ-
σετε τὰ κλειδιά ὅλων τῶν κάστρων καὶ
βάλω ἀνθρώπους μου, τότε σὰς δίδω στρα-
τιώτας καὶ σὰς συντροφεύουν καὶ σὰς
βασιλεύουν ἀπὸ τὰ πέντε ἀδελφία».

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΜΠΕΗΔΩΝ ἦταν κι' ὁ Ἀλβανὸς Ἀλὴ Ἀγᾶς Μετούσης. Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΚΛΕΙΔΙΩΝ

Οἱ Τούρκοι στὰ λόγια τοῦ Κολοκοτρῶ-
νη

ΠΟΛΥ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

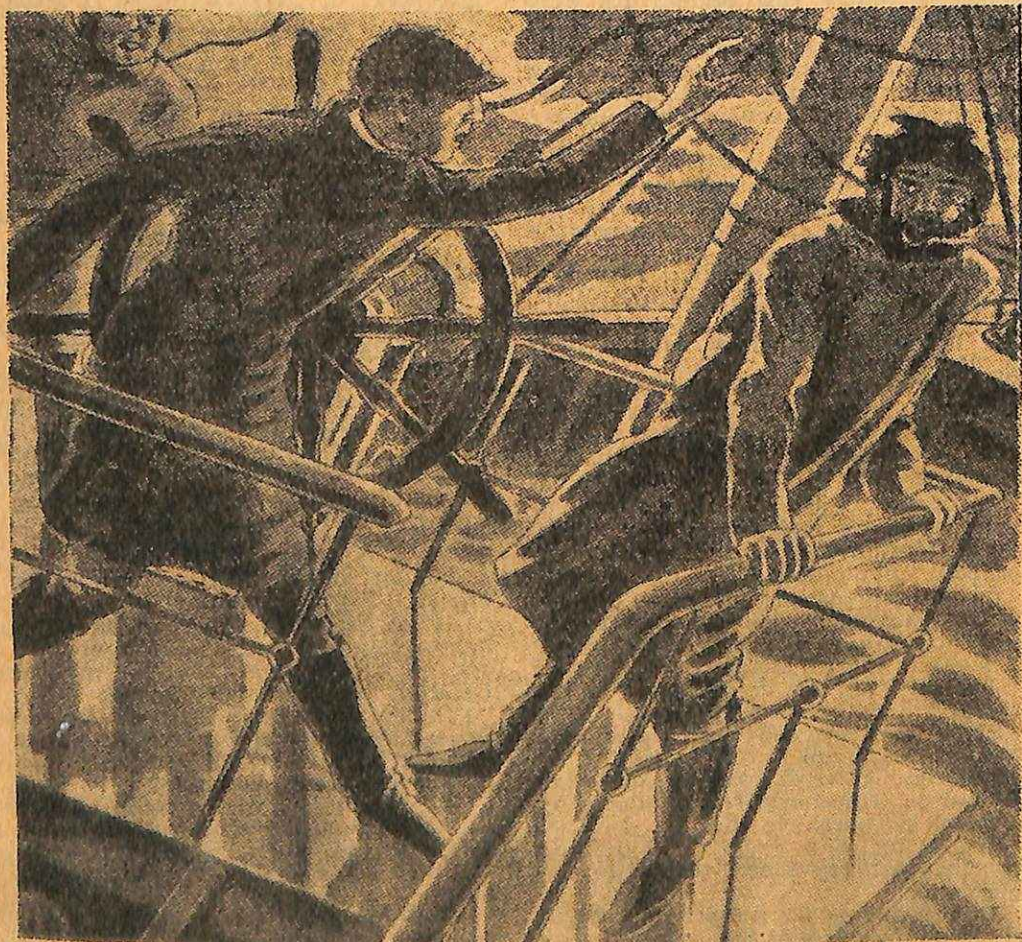
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΑΛΙΣ

νὴ κατέβασαν τὸ κεφάλι καὶ δὲν μίλησαν.
Μὰ ὁ Ἀλβανὸς δὲν κρατήθηκε:
«Τ' ἄρματα μας, εἶπε, δὲν τὰ δίδωμε καὶ
θὰ πολεμήσωμε, θὰ κάψωμε τὴ χώρα καὶ
νὰ μὴν ἀφήσωμε πέτρα εἰς τὴν ἄλλη πέ-
τρα...»
Ὁ Κολοκοτρῶνης βύθισε τὰ μάτια του
πὺλ βγάσανε σπῆδες, στὰ μάτια τοῦ Ἀλ-
βανοῦ καὶ τοῦ ἀπήντησε μὲ φωνὴ βροντώ-
δη καὶ παλλομένη ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτησι:
«Βρὲ Ἀρβανίτη, τίνοὺς τὰ λὲς αὐτὰ;
Ξέρεις ποιοὶ εἴμαστε; — Ἐντὶ τοῖσι γέμ-
νέβει; — Ἀς πολεμήσωμε καὶ μιὰ φορὰ
καθάλλα καὶ τότε βλέπετε! Τὴ χώρα ἂν
τὴν κάψετε, οἱ πρόγονοί μας τὴν ἐφτια-
σαν καὶ πάλι τὴ φτιάχνουμε, ἐμεῖς ὅμως
θὰ σὰς περάσωμε ὅλους ἀπὸ τὸ σπαθί».
Οἱ μπέηδες τρέμοντας τὴν ὀργὴ τοῦ
Κολοκοτρῶνη, μῆλκαν στὴ μέση:
«Μὴν τὸν ἀκούει αὐτόν. Εἶνε ἐργένης,
ἂς ἐρωτήσῃ κ' ἐμὰς ὅπου εἴμεθα φαμε-
λίτες (οἰκογενεάρχαι). Ἐμεῖς πᾶμε κά-
τω, κάμνομε τὸ τρατᾶτο (συνθήκη), τὸ
ὕπογράφομε καὶ σὰς τὸ στέλνομε μὲ τὰ
κλειδιά καὶ νὰ μὰς δώσῃς τὸ ἴδιο ἀπὸ τὸ
μέρος σας καὶ τὸν ὄρκο σου».

ΣΤΙΣ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ὑπεγράφη ἡ συν- θήκη καὶ παρεδόθησαν σὲ ἀσημένιο δίσκο τὰ κλειδιά τῶν κάστρων στὸν Κολοκο- τρῶνη, ὁ ὁποῖος ἐκράτησε τὸν λόγο του.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ

Ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατοίκους τοῦ
Ναυπλίου 3,250 ἐπεβιβάσθησαν σὲ Σπε-
τσιαιτικά καράβια καὶ ξεμαρκαρίστηκαν
στὴ Νέα Ἐφεσο καὶ 400 (οἱ πρόκριτοι)
μαρκαρίστηκαν στὴν ἐγγλεζικία φρεγά-
τα «Κάμπριαν» τοῦ πλοιάρχου Χαμῆλτων
καὶ ξεμαρκαρίστηκαν στὴ Σμύρνη 333,
γιατὶ 67 πέθαναν στὸ ταξίδι ὑστερα ἀπὸ
τὶς κακουχίες τῆς πολιορκίας.
Ἐπίσης οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπι-
βιβάσθεντας στὰ Σπετσιαιτικά καράβια
γιὰ τὸν ἴδιον λόγον πέθαναν προτοῦ φθά-
σουν στὴν Ἀνατολή.
Ὅσον ἀφορᾷ τὰ λάφυρα (ὄσα σώθη-
καν ἀπὸ τὸ πλιάτσικο) αὐτὰ κατὰ διατα-
γὴν τοῦ Κολοκοτρῶνη κλείστηκαν σ' ἕνα
μεγάλον τζάμι καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ
στρατηγοῦ Μιχαὴλ Οἰκονόμου τὰ χώρισε
σὲ χίλιες μερίδες.
Οἱ ἐνηκόες μοιράσθησαν στοὺς πο-
λειωτὰς καὶ οἱ ὑπόλοιπες ἑκατὸ ἔμειναν
γιὰ τὸ ἔθνος. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ πῶς
κάθε μερίδα ἦταν ἀξίας 40 ἰσπανικῶν δι-
στηλῶν.
Αὐτὸ εἶνε τὸ ἱστορικὸν τῆς καταλήψεως
τοῦ Ναυπλίου ἀπὸ τὸν Θεόδωρο Κολοκο-
τρῶνη.
Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Στάϊκο, πού ἦταν ὁ
κυριώτερος ἥρωας τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς, αὐ-
τὸς κέρδισε περισσότερο τὴν ἐμπιστοσύνη
τοῦ ἀρχιστρατήγου, πού ἀπὸ τότε συνηθέ-
στατα τὸν φώναζε ἀδερφό του. Καὶ τὸ
σπουδαιότερον εἶνε ὅτι καὶ οἱ Τούρκοι μεί-
νανε εὐχαριστήμενοι ἀπὸ τὸ τέλος αὐτῆς
τῆς περιπετείας, γιατί ποτὲ δὲν πίστευαν
πῶς ὁ ἀρχηγός τοῦ στρατοῦ θὰ τοὺς φερ-
νόταν μὲ τὴν ἐπιθυμία.
Κι' ἦταν κι' αὐτὸ κι' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγά-
λα παραδείγματα, πού ἐδραίωναν ἀνάμε-
σα στοὺς Τούρκους τὴ γνώμη πῶς οἱ ἄν-
τίπαλοί τους ἦσαν πολὺ ἀνώτεροι ἀνθρώ-
ποι ἀπὸ αὐτοὺς.
Ὁ Κολοκοτρῶνης καταλάβαινε βαθύτα-
τα τὴν ψυχολογία αὐτῆς τῆς ἐπιβρασέως.
Καὶ καθὼς φαίνεται, πάντοτε ἐπιθυμοῦσε
νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ.

«Ὁ σῶζων ἐαυτὸν σωθήτω! Τὸ πλοῖο χάνεται...»

ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΗΣ ΤΕΡΨΙΧΟΡΗΣ ΓΚΕΡΛΣ

Ἡ μαρτυρική ζωὴ τῶν κοριτσιῶν τοῦ μπαλλέτου.— Ἐξαντλητική ἐργασία.— Δυὸ κιλά περισσότερο, λόγος ἀπολύσεως.— Ζωὴ μέ... χρό- νο! — Ὅπου τὰ γκέρλς μετβάλλονται σέ... ἀσκητάς.— Μιά ἀποκαλυπτική συνέντευξις.

Τοῦ δημοσιογράφου ΤΖ. ΣΤΗΒΕΝΣ

βρῆκα ἓνα κορίτσι νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδυρεται. Ἐνδιαφέρθηκα νὰ τὸ ρωτήσω: — Σὰς συμβαίνει τίποτα, δεσποινίς; — Μ' ἐδιώξαν ἀπὸ τὸ θέατρο, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ λυγμούς.

— Γιατί; — Γιατὶ ὁ «μαίτρ» βρῆκε ὅτι πάχυνα δυὸ ὀλόκληρα κιλά. Καὶ μ' ἐδιώξε...

Ὁμολογῶ ὅτι στὴν ἀρχὴ παραξευτέθηκα γιὰ τὸν λόγο πού μοῦ εἶχε πῆ ἡ μικρή, πὼς τὴν ἐδιώξαν. Ρώτησα ὅμως καὶ μοῦ ἐπεβεβαίωσαν τὸ γεγονός κατὰ γράμμα. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ μοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ ζήτημα τῆς πειθαρχίας τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν.

Ἔτσι εἶδα πὼς κανένας στρατὸς τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖ νὰ τὰ φθάσῃ στὸ σημεῖο αὐτό. Μάλιστα. Κινδυνεύουν, χορεύουν, τρώνε, κοιμούνται μὲ τὴν ἴδια τάξι, μὲ τὸν ἴδιο χρόνο, ἔτσι πού σὰς δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶνε ρομπότ. Ὁ χρόνος τοῦ χοροῦ ἔχει γίνῃ ρυθμιστὴς καὶ ὀλόκληρης τῆς ζωῆς τῶν.

— Ἐνὰ, δύο, τρία...

Μέσα σὲ τέτοια προστάγματα ζοῦν. Κί' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν κανένας στὸν δρόμο πού πηγαίνουν τοὺς φωνάξῃ τὰ μαγικά αὐτὰ νοῦμερα, θὰ κινήσουν τὰ πόδια τους, σύμφωνα μὲ τὴν κινήσει πού τοὺς ἔμαθε ὁ «μαίτρ» γιὰ τὸ τελευταῖο μπαλλέτο.

Λίγα, πολὺ ἐλάχιστα πράγματα, ἀπολαμβάνουν τὰ γκέρλς ἀπὸ τὴ ζωὴ. Κί' ὅμως ἔπρεπε νάχουν περισσότερα δικαιώματα. Αὐτά, κυρίως, κρατοῦν τὴς ἐπιθεωρήσεις κί' ὄχι βέβαια οἱ πρωταγωνίσται, οἱ ὅποιοι μεταφορικῶς στὴν τέχνη ἀποτελοῦν τὴν τάξι τῶν «στρατηγῶν», πού οὐσιαστικῶς, καθὼς εἶπαμε, δὲν κερδίζουν ποτὲ τὴς μάχες.

Κί' ὅμως τὰ γκέρλς μένουν ἀγνωστα. Κί' ἂν καμμιά φορὰ τὸ μπαλλέτο διαφημιζέται, διαφημιζέται ὡς σύνολο καὶ παίρνει, πάντοτε, τὸ ὄνομα τοῦ «μαίτρου». Ἡ μπαλαρινούλα, πού δίνει ὅλη τῆς τῆς δροσιά, ὅλη τῆς τῆς ζωὴ γιὰ τὸ θέατρο, μένει ἄσημη καὶ ἀγνωστὴ γιὰ νὰ πεταχτῇ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὅταν περάσουν λίγο τὰ χρόνια τῆς ἡ

Δυὸ γκέρλς ἀπολαμβάνουν ἓνα τσιγαράκι τῆς ἀναπαύσεως...

ὅταν τὸ σωματάκι τῆς κερδίῃ ἓνα ἢ δύο κιλά παραπάνω...

ΑΣΚΗΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

Ὁ πολὺς κόσμος ἔχει τὴν ἰδέα ὅτι γκέρλς εἶνε τάξι ἐκφύλων γυναικῶν, σὲ ἄδικος εἶνε ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῶν. Ἐγὼ διαβάσει ἀρκετὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἀσκητῶν. Καὶ εἶμαι σὲ θέσι σὰς βεβαιώσω ὅτι οἱ λεπτομέρειες ζωῆς τῶν δὲν διαφέρουν καθόλου πὸ τὴς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τῶν γκέρλς. Ρώτησα ἓνα γκέρλ ἐπάνω στὰ πράγματα αὐτά.

— Διασκεδάσετε καθόλου μετὰ τὸ θέατρο;

— Ἀστειεύεσθε; μοῦ εἶπε. Μετὰ τὴν ῥάστασι πηγαίνουμε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι γιὰ ὕπνο. Πρέπει νὰ ξυπνᾶμε τὸ πρωτὶς 9 1/2 καὶ νὰ εἴμαστε ἐντελῶς φρεσνοί.

— Μὰ τότε τὸ ἀπόγευμα...

— Ξεχνᾶτε τὴς ἀσκήσεις, τὸ μαῖναι τὸ ζυγίσμα, τὸ φτιάξιμο τῶν μπαλλέτων.

Δὲν ζητήσα περισσότερες πληροφορίες. Εἶχαν ἄλλωστε καταλάβει ὅτι ἔπρεπε πὼς ἀσφαλῶς θὰ καταλάβατε καὶ ὅτι τὰ γκέρλς, οἱ ὁποῖες αὐτὲς πεταχόμαστε πού θέατρον, εἶνε αἰχμάλωτοι ζωῆς. Καμμιά χαρὰ, οὔτε ἴχνος εὐτυχίας. Δουλεῖται μόνο, κτηνὸν δουλεια. Καὶ ὅμως, πόσο νομίζω πὼς τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα ὄχι μόνο δὲν ἀποθάνουν τὰ καλά τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ καταχρῶνται.

Δὲν παραξευτεύομαι γι' αὐτό. Τέτοια πάντα τὸ κατάντημα τῶν «ἀφανῶν ἡρώων». Καὶ τὰ γκέρλς εἶνε «ἀφανεῖς ἡρώες».

— ΤΖΩΝ ΣΤΗΒΕΝΣ

Ρωμαιοῦ 1935

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΡΩΜΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Ὁ Παῦλος διηγείται αὐτὴ τὴν ἱστορία: Ἐγὼ ἤμουν τῆς Νταϊζῆς ἀπὸ κοριτσάκι ἐννέα χρόνων. Αὐτὸς τότε ἦταν εἰκοσι πέντε. Ἐπῆγαν οἱ πῆλιν, τὴν ἐγάμησε σὺν μικρῷ κοριτσάκι... Ἐπὶ χρόνῳ πέρασαν καὶ ἡ Νταϊζῆς ἔγινε μιά κοπέλλα ὥριμη, λέει στὸν Παῦλο.

— Ἐλῶ νὰ σὰς μιλήσω! Θάρρω στὸ σπίτι σας! Ἦ' ἄλλο ἀπόγευμα πηγαίνει πραγματικὰ στὸ σπίτι, ὅπου ὁ Παῦλος — τριάντα δύο χρόνων πιά — ἔμεινε μόνος τοῦ σ' ἓνα μικρὸ διαμέρισμα. Ἐκεῖ τὸν ἐ- ἐρωτολογεῖται πὼς εἶνε ἐρωτευμένη τρελλὰ μὲ κάποιον ἀρκετὰ μεγαλειτέρου τῆς.

— Μὲ ποιόν, ρωτᾷ ὁ Παῦλος. Ἐκεῖνη ὅμως δὲν τοῦ φανερώνει τ' ὄνομα. Τῆς εἶπε λέει, ἓνα γράμμα. Ὁ Παῦλος τὸ διαβάσει. Εἶνε μιά ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Ἡ Νταϊζῆς τοῦ ζη- ζεῖ νὰ τῆς ὑπαγορεύσῃ μιά ἀπάντησι καταφατικὴ. Ὁ Παῦλος συμμορφώνεται. Στὸ τέλος ἡ Νταϊζῆς παίρνει τὸ γράμμα καὶ φεύγει, λέγοντας τοῦ ὅτι θὰ τὸν κρατᾷ ἐνήμερο τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐρωτὸς τῆς. Ὁ Παῦλος μένει συλλογισμένος. Καὶ σὲ μιά στιγμή ρωτᾷ:

— Μήπως ἡλεῶς; Ὁ Παῦλος ἔχει ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὴν Λόλα, πού εἶχε γνωρίσει στὸ σπίτι τῆς Νταϊζῆς. Ἡ Λόλα, ἓνα μοντέρνο κορίτσι, εἶνε ὑπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ ἔχουν υποσχθεῖ ν' ἀγαπιῶνται ὡς πού νὰ θάρρη ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Σὲ λίγες μέρες τὸν ἐπισκέπτεται ἑνὰ ἡ Νταϊζῆς στὸ σπίτι καὶ τοῦ λέει πὼς ἔγινε ἑνα ἐπεισόδιον μὲ τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαποῦσε καὶ θέλει νὰ γρά- γραφῇ ἓνα γράμμα πού νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην.

Ὁ Παῦλος ἀρχίζει νὰ ὑπαγορεύῃ. Σαφινὰ ὅμως σκάνεται καὶ λέει: — Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολου- ὦσῃ αὕτη ἡ κατάστασι πιά!... Ἡ Νταϊζῆς πετάει τὴν πένα καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παύλου λέγοντας: — Ἐπὶ τέλους! Μ' ἀγαπᾷς!...

Τὸ ἀποκαλύπτει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ ἀπὸ καιρὸ καὶ ὅτι ἐπὶ τὴν αὐτὴν τὴν ψεύτικη ἱστορία μὲ τὸν ἄλ- ἄλλον, γιὰ νὰ τοῦ προκαλέσῃ τὴν ζήλεια καὶ τὴν ἀ- ἀγάπην. Καὶ δίνουν ραντεβού γιὰ τὸ ἄλλο ἀπόγευμα στὸ Λάτσιο.

Σαφινὰ ἓνα ἀπόγευμα πού ὁ Παῦλος βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ μαζὶ μὲ τὴν Λόλα, ἦρθε ἡ Νταϊζῆς, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ μιά σκηνὴ ζήλοτυπίας, ἔφυγε ἑνα φρενὺν. Ὁ Παῦλος πηγαίνει οἱ πῆλιν τῆς καὶ ἐ- ἐρωτολογεῖται πὼς ἡ Νταϊζῆς ἦταν ἀρρωστὴ ζητεῖ νὰ τὴν ἴδῃ. Τῆς ὑποσχεται ὅτι δὲν θὰ ξαναῖθῃ ποτὲ τῆς Λόλας καὶ συμπεριλιώνονται.

Βγαίνοντας ἔξω, τὸν συνοδεύει ὁ κ. Ἀλέκος Γρε- νάδης, ὁ πατέρας τῆς Νταϊζῆς, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπο- ἀκαλύπτει ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν Λόλα καὶ ζη- ζεῖ ἀπὸ τὸν Παῦλο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Γιὰ ν' ἀπο- ἀκοιμᾶται — λέει — τὴς ὑποφίει τῆς γυναίκας μου, νὰ προσπαθῇ ὅτι κάνετε οἱ σὲς κόρτε τῆς Λόλας.

— Αὐτὸν λέει ὁ Παῦλος.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Μόνο τὴν ἀλήθεια δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ πῶ.

Ἐπρεπε νὰ βρῶ μιά ἄλλη δικαιολο- γία.

Δὲν κάνει γιὰ σὰς τὸ ἴδιο κύριε, Ἀ- Ἀλέκο. Ἄν τῆς κάνω ἐγὼ τὸν ἐρωτευμένο, μπορεῖ νὰ παρεξηγήσῃ τὴν στάσι μου καὶ

νὰ νομίσῃ πὼς ἐγὼ εἶμαι τὸ θυμὰ τῆς. Ἔτσι θὰ χαλάσῃ ἡ δουλειὰ σας. Θέλον- τας ν' ἀποφύγετε μιά καταστροφὴ, θὰ προ- προκαλέσετε μιά ἄλλη, ἀπείρως χειρότερη.

— Ἴσως νὰ μὴν ἔχετε ἄδικο, εἶπε... Πάντως, ἂν ὑποπτεῖται τίποτα ἡ γυναῖκα μου...

— Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ τὴν καθη- συχάσω. Γι' αὐτὸ νὰ μὴν ἀμφισβᾶλλετε...

Ἡ κοῦβεντα μας ἔμεινε ὡς ἐκεῖ ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Οἱ φῶδοί μου ὅτι μποροῦσε ὁ κ. Γρενά- δης νὰ εἶχε ὑποπτεῖται τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴς σχέσεις μου μὲ τὴν Νταϊζῆς, εἶχαν ἐ- ἐξατιμῆσθαι.

Μποροῦσα, λοιπόν, νὰ συνεχίσω ἡσυχος τὸ ρωμάντο μου μὲ τὴ μικρὴ μου φίλη.

Τὸ ἐπεισόδιο τοῦ μοιραίου ἐκείνου ἀπο- γεύματος εἶχε γίνῃ αἰτία νὰ μὴν ξανάρθῃ ἡ Λόλα στὸ σπίτι μου. Περίμενε, φυσικά, νὰ τὴν καλέσω. Ἴσως καὶ νὰ τῆς διηγη- θῶ τὴς λεπτομέρειες τῆς ἱστορίας μου μὲ τὴ Νταϊζῆς, γιὰ νὰ γελᾷ λίγο. Κάτι τέ- τοια τῆς ἄρσαν. Μὰ δὲν τὴν ἐκάλεσα. Αἰσθανόμενον ν' ἀγαπῶ τρελλὰ τὴ μικρὴ φιλενάδα μου καὶ δὲν εἶχα καμμιά διάθε- σιν νὰ διακινδυνεύω μιά τέτοια εὐτυχία, γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἐρωτικῆς διασκεδά- σεως δευτέρας ποιότητος. Ἔτσι, ὅταν τὴν εἶδα ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, στὸ δρόμο, τῆς εἶπα:

— Λόλα, εἶσαι ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε δε- σμὸ μαζὶ μου...

— Σοῦ τὸ ἀπηγόρευσε ἡ μικρούλα.

— Ἀκριβῶς ὅχι. Ἀλλ' ὡς ἐδῶ ἦταν. Δὲν φαντάζομαι νὰ μοῦ κρατᾷς κάκια γι' αὐτό.

— Ἀ! ὄχι. Ἐξ ἄλλου νομίζω ὅτι ἔτσι εἶχαμε συμφωνήσει. Γιατὶ νὰ σοῦ κρατῶ κάκια; Μποροῦμε πάντα νὰ εἴμαστε δυὸ καλοὶ φίλοι...

Αὐτὸς ὁ ἀσήμαντος διάλογος, ἦταν ὅλη κί' ὅλη ἡ σκηνὴ τοῦ χωρισμοῦ μὲ τὴ Λό- λα... Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἤμουν ἐλευ- θερος πιά ν' ἀφρωσθῶ στὸν ἐρωτὰ μου... Ἡ Νταϊζῆς εἶχε θριαμβεύσει.

Τί νὰ ζητοῦσε ὅμως ἡ Λόλα ἀπὸ τὸν κ. Γρενάδη; Αὕτη ἡ ἀμφισβᾶσι μὲ ἀπασχο- λοῦσε. Πολὺ φοβόμουν μήπως ὁ ἡλικιω- μένος φίλος μου ἔπεφτε θυμὰ καενὸς ἐπι- κινδύνου γερωντικού εἰδυλλίου καὶ ἤξερα πόσο ἀκριβῶς στοιχίζον αὐτά, ὄχι τόσο σὲ χρήμα, ὅσο σὲ ἠθικὴ ζημία. Τώμαθα σὲ λίγες μέρες.

Ὁ κ. Ἀλέκος ἦρθε νὰ μὲ συναντήσῃ ἐ- πίτηδες, γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀνω

κάλυψι του. — Ἐπὶ τέλους — μοῦ εἶπε κατάλαβα τί θέλει ἀπὸ μένα. Χθὲς μοῦ ἔκανε τὴν πρώτη κρούσι.

— Εἶμαι περίεργος...

— Εἶνε κάτι πού σχετίζεται μὲ τὴν ὀμη- ρεῖά μου. Ξέρει, φυσικά, ὅτι στὸ ὑποურ- γεῖο Οἰκονομικῶν ἔχω μεγάλῃ ἐπιρροή, λόγῳ τῆς θέσεώς μου. Ξέρετε, βέβαια, ὅτι παίρνει μιά σύνταξι ἀρκετὰ καλλή, ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα τῆς. Θέλει, λοι- πόν, νὰ τὴν κάνῃ ἀκόμη καλύτερη. Σχε- δὸν νὰ τὴ διπλασιάσῃ.

— Γίνεται αὐτό;

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε πού νὰ μὴ γίνε- ται. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως, καθὼς θὰ κατα- λαβαίνετε, πρέπει νὰ παραμερίσῃ λίγαν ὁ νόμος. Αὕτη ἡ δουλειὰ μοιάζει λίγο μὲ μιά μικρὴ λοβιτουρίτσα, πού μπορεῖ ν' ἀ- ποδοθῇ καὶ σὲ ἀπροσεξία, ἂν ποτε ἀνα- καλυφθῇ. Αὕτη ἡ ἀπροσεξία ὅμως θὰ ἐ- πιτρέψῃ στὴ Λόλα νὰ παίρνῃ ἓνα ἀρκετὰ στρογγυλοῦσικο ποσὸν κάθε μῆνα, πού ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας τῆς ἴσως δὲν θὰ ἔλειψε ποτὲ νὰ τὸ πάρῃ ὅσο ζοῦσε. Μὲ ρώτησε, λοιπόν, ἡ Λόλα ἂν γίνεται.

— Καὶ τί τῆς εἶπατε;

— Ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολο, ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ τὰ καταφέρω...

— Καλὰ τῆς εἶπατε. Αὐτὰ θὰ συνεχίσε- τε νὰ τ' εἰπάτε. Κί' ἐν τῷ μεταξύ θὰ ζη- τᾶτε νὰ τὴ βλέπετε. Αὕτη, φυσικά, δὲν θὰ ἔχῃ καὶ μεγάλες ἀντιρρήσεις γι' αὐτό. Θὰ περνᾷ ἔτσι μερικὲς εὐχάριστες ὥρες κάθε βδομάδα, ὡς πού νὰ τῆς τελειώσετε τὴν ὑπόθεσι. Προσοχὴ μόνο νὰ μὴ τὴν τε- λειώσετε γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο πρέπει.

— Ἀ! γι' αὐτὸ ἐννοῖα σας!...

— Οὔτε, βέβαια, θὰ πρέπει νὰ τὴ γελᾷ- σετε.

— Ὄχι! Δὲν εἶμαι τόσο ἀσυνείδητος. Ἐξ ἄλλου νὰ γλεντᾷ κανεὶς καὶ νὰ πληρώ- νη τὰ ἔξοδα τοῦ κράτος, δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο ἀσχημ... Ἐνα πρᾶν' αὐτὸ μόνο θὰ σὰς παρακαλέσω. Προσοχὴ στὴ γυναι- κά μου!

— Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νάχη τὰ μά- τια της κλειστά!

— Εὐχαριστῶ!

— Καλὴ διασκέδασι!...

Ὁ κύριος Ἀλέκος ἔφυγε κατενθουσια- σμένος. Τὰ βλέμματά του ἦταν γεμάτα ἀ- πό τὴν ἐκφρασι τῆς χαρᾶς, πού ἔδοκίμα- ζε προκαταβολικῶς στὴν ἰδέα τῶν ὡραί- ων στιγμῶν πού τὸν ἐπερίμεναν.

111

Πὼς εἶχα ἀλλάξει ἔτσι;

Δὲν ἀνεγνώριζα τὸν ἑαυτὸ μου.

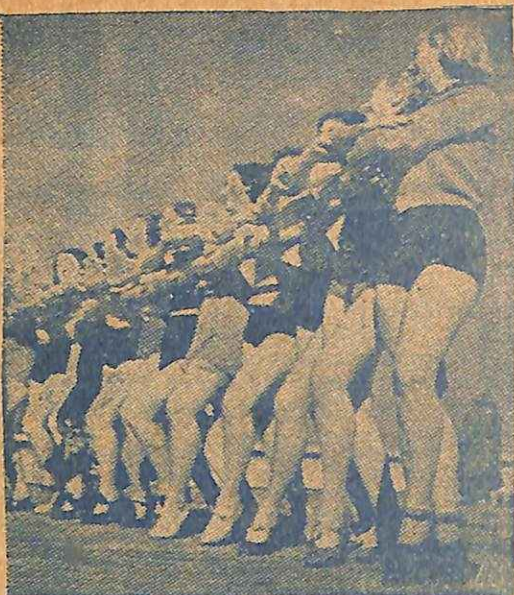
Ἦμουν ἐγὼ, ὁ ἄνθρωπος τῶν 32 χρό- νων, μὲ τὸ πρακτικὸ μυαλὸ καὶ τὴς περὶ ἀντιλήψεις τῆς ζωῆς, πού δὲν ζητοῦσα στὸν ἐρωτὰ παρὰ λίγες ὥρες χωρὶς μεγάλη προηγουμένα καὶ χωρὶς ἐπαύριον καὶ πού κοροῖδευα τὰ ἀνόητα ἐρωτευμένα ζευγα- ράκια τῶν σκιερῶν ἐρημιῶν τῆς Ἀθήνας;

Ἦμουν ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος πού ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, μόλις εἶχα κλείσει τὰ τριάν- τα, ἓνα βράδυ πού δὲν εἶχα τίποτα καλύ- τερο νὰ κάνω ἀνοίξω ὅλα τὰ συρτάρια μου, ἔβγαλα ὅλα τὰ ἐνθύμια μιάς παλῆας ἐποχῆς, κατὶ γραμματάκια, κατὶ μαρα- μένα λουλούδια καὶ τὰ πέταξα στὴ φωτιά, γελώντας εἰς βάρος ἐνὸς ἀνόητου παρελ- θόντος;

Ὅχι!...

Εἶχα ἀλλάξει πολὺ.

Εἶχα ξαναγίνει πάλι ὁ νέος πού μόλις ἀρχίζει τὴ ζωὴ, πού περιμένει μὲ χτυπο- κάρδι στίς σκοτεινὲς γωνίες νὰ φανῇ ἡ ἀγαπημένη μικρούλα μὲ τὴ σάκκα στὸ χέ- ρι καὶ μὲ τὴ δικαιολογία τῆς ἀργοπορίας ἐτοιμῇ στὰ χεῖλη... Ἦμουν ὁ νέος πού δὲν μποροῦσα νὰ νοιώσω ἀλλοιῶς τὴν ἀ- γάπην, παρὰ μονάχα στὴν προσημονίᾳ τῆς λίγης ὥρας πού ἓνα ξανθὸ κεφαλάκι θὰ γερνε στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ στὴν ἀνα- πόλησι, κατόπιν, αὐτῶν τῶν ὡραίων στιγ- μῶν πού ὁ δυὸ ψυχῆς, τὸ φεγγάρι, ἡ νύ- χτα, ἡ σκιά τῶν δένδρων, καὶ ἡ φωνὴ τῶν

Ἐνα χαριτωμένο γκρουπ ἀπὸ γκέρλς τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς...

(Ὁ Ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Τζῶν Στῆβενς ἐδημοσίευσε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ περιοδικὰ τὴν κατωτέρω ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν γκέρλς):

Ποῖος κερδίζει τὴς μάχες, οἱ στρατηγοὶ ἢ οἱ στρατιῶτες; Ἀσφαλῶς οἱ δεῦτεροι, οἱ ὅποιοι ὅμως συνηθέστατα μένουν ἀγνω- στοὶ καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἐνδοξὴ στρατιὰ τῶν «ἀφανῶν ἡρώων». Ὅπως ὅποτε ὅμως αὐτοὶ εἶνε οἱ δημιουργοὶ τῆς νίκης.

Μὲ μιά ἐλαφρά... αὐθάδεια καὶ δεδομέ- νου ὅτι καὶ ἡ τέχνη ὅπως καὶ ἡ ζωὴ εἶνε ἓνας διαρκής... πολεμικὸς ἀγὼν, μποροῦ- με νὰ κατατάξουμε καὶ τὰ γκέρλς στὴν κατηγορίαν τῶν «ἀφανῶν ἡρώων» τῆς τέ- χνης.

Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶνε ὑπερβολὴ αὐτό. Μιά ἐντολὴ τῆς ἐφημερίδος μου μοῦ ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ νὰ παρακολουθῶ ἀ- πὸ κοντὰ τὸ ἔργο τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν καὶ νὰ πειθῶ γιὰ τὸν ἡρωισμό τῶν ὡραί- ων αὐτῶν πλάσμάτων.

ΔΟΥΛΕΙΑ—ΞΕΘΕΩΜΑ

Ξέρετε πόσες ὥρες ἐργάζονται τὸ ἡμε- ρονύκτιο οἱ κοπέλλες αὐτές, βρισκόμενες — αὐτὸ ἄλλωστε ἐννοεῖται — διαρκῶς στὸ... πόδι; Τούλάχιστον δέκα. Ἐφτά ὥ- ρες γιὰ τὰ μαθήματα καὶ τρεῖς γιὰ τὴς παραστάσεις. Ξεθώμα, δηλαδή, ἄνευ προηγουμένου!

Καὶ νὰ ἦταν μόνο ἡ δουλειά... Ὑπάρ- χει ἡ δίαιτα, ἡ γυμναστική, ὁ ἰδιότροπος ὕπνος καὶ ἓνα σωρὸ ἀκόμη πράγματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ παρακολουθῇ τὸ γκέρλ. Στὴν εἰσοδὸ ἐνὸς θεάτρου τῆς Μπορντ- γουαί, ὅταν πῆγα γιὰ τὴν ἔρευνά μου,

Τὰ γκέρλς τοῦ περιφημοῦ μπαλλέτου «Μάγκαν» τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς. Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιά μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ εὐκολώτατα μὲ πόση πρᾶσι γυμνάζονται αὐτὰ τὰ ἐξαιρετικὰ σῶματα, πού ἔχουν ἀφιερῶθῃ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο στὸ χορὸ...

πουλιδών γίνονται ένα...

"Αδικά, λοιπόν, περνούν τόσα χρόνια και μάταια αρχίζουν ν' άσπρίζουν τὰ μαλλιά... όλα άλλαξαν, εκτός από την καρδιά, όταν και κείνη μπορεί νά νοιώση και μπορούν νά την νοιώσουν.

Πόσο διαφορετικό φαίνεται τότε τὸ φεγγάρι, πὸς θαρροῦμε πὸς μιλεῖ μαζί μας. Πὸς μᾶς καταλαβαίνει, πὸς ξέρει τίς χαρές μας και τὸς πόνους μας...

Πὸς αρχίζουμε νά νοιώθουμε τὸ τραγούδι τῶν πουλιδῶν και δοκιμάζουμε εκπληξί γιατί τόσον καιρὸ δὲν τὸ εἶχαμε προσέξει...

Καί πὸς αρχίζουμε νά γινώμαστε ξαφνικά καλοὶ με ὅλους και ν' ἀγαπάμε ὅλα γύρω μας. Τὸς ἀνθρώπους, τὰ λουλούδια, μ' ἀκόμα και μιά μεγάλη πέτρα πὸς σκοντάψαμε ἀπρόσεχτα κάποιο βράδυ, καθὼς περπατούσαμε με τὴν ἀγαπημένη μας και τὰ μάτια μας δὲν ἔβλεπαν τίποτ' ἄλλο παρὰ ἐκείνη.

Καί τότε, θὰ θέλαμε νά ζήσουμε χρόνια ἀτέλειωτα, νά μὴν πεθάνουμε ποτέ, μὰ ν' ἀγαπάμε...

Μᾶς φαίνεται πὸς ἡ ἀγάπη μας δὲν θὰ τελειώσει ποτέ...

"Ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες, δὲν μᾶς συγκινοῦν καθόλου... Καμμιά πονηρὴ σκέψι δὲν περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ μας, ὅταν τίς βλέπουμε ὠραίες και γοητευτικές νά διαβαίνουν δίπλα μας, νά μιλοῦν και νά προκαλοῦν τὸ θαυμασμὸ και τὸς ἀναστεναγμούς τῶν ἄλλων. Οἱ πὸς ὠραίες γυναῖκες τοῦ κόσμου, εἶνε γιὰ μᾶς πρόσωπα ἀδιάφορα, πρόσωπα χωρίς ψυχή, χωρίς γένος.

Μόνον ἐκείνη ὑπάρχει γιὰ μᾶς και μόνον γιὰ κείνην εἶνε τὰ μάτια μας, ἡ καρδιά μας, ἡ ζωὴ μας...

"Ενας ξανθὸς ἄγγελος, με τὴν ἀφέλειά του, με τὴν ἀγνὴ του ψυχὴ πὸς δὲν ἐπρόφθασε ἀκόμα νά δοκιμάσῃ τίς πονηρίες τοῦ κόσμου, με τὰ χεῖλη πὸς δὲν τὰ ἐφίλησε ἀκόμα ὅλους κανείς, με τὰ κρινόλευκα χεράκια πὸς δὲν ἐχάιδεψαν ἄλλον κανένα, με τὸ κρυσταλλένιο γέλιο πὸς ἐσπᾷ σὲ τὸ παραμικρὸ και με τὰ δάκρυα πὸς ἔρχονται αὐθόρμητα, χωρίς λόγο τίς περισσότερες φορές, γυρίζει πίσω τὴ ζωὴ μας, τὴν ἀλλάζει και τὴν κάνει νά νοιώθῃ

ἀλλοιῶς τὸν κόσμῳ...

Δὲν ἐξοῦσα παρὰ μόνον γιὰ τὴ Νταίζη. Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι πὸς εἶχε ἀρχίσει νά παίρνῃ τὴ φόρμα τῆς γυναίκας χωρίς νά τὸ προσέξω, εἶχε γίνει ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Πόσο εὐτυχισμένο ἐνοιῶθα τὸν ἑαυτό μου. "Ενα βράδυ, θυμῆθα πὸς κάποτε ἔγραφα ποιηματάκια. "Εκάθησα κι' ἔγραψα ἕνα σοννέτο. Τὸ διάβασα στὴ Νταίζη. Τὸ βρῆκε θαυμάσιο και μὸς τὸ ζήτησε γιὰ τὸ λεύκωμά της. Τῆς τῶδωσα... "Επειτα ἔστειλα ἕνα ἀντίγραφο σ' ἕνα περιοδικὸ και τὸ ἀπόρριψαν... Μὰ δὲν μ' ἐνοιαζε. "Ἦταν ἡ ἴδια μου ἡ ψυχὴ, κι' ἂν δὲν τὸ καταλάβαιναν ἐκεῖνοι, μ' ἔφτανε πὸς τὸν νοῦ μου ἐγὼ και ἡ Νταίζη.

"Ἡ ἀνοιξίς, πὸς εἶχε φτάσει πρῶτῃμα, ὠργίαζε σὲ μύρα και σὲ ἀνθησι. Συχνὰ τ' ἀπογεύματα με τὴν λακάδα, ἔπαιρνα τὴ Νταίζη και πηγαίναμε μαζί στὶς ἐξοχές, μαζεύοντας λουλούδια, πιάνοντας πεταλούδες και παίζοντας τὸ κυνηγητὸ γύρω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους. "Ενα φιλί, ἦταν ἡ τιμωρία γιὰ ὅποιον ἀπ' τοὺς δύο θὰ πιανόταν ἀπὸ τὸν ἄλλο.

"Ἡ Νταίζη ἔτρεχε πὸς γρήγορα, πετοῦσε. "Ὅταν με κυνηγοῦσε, μ' ἔπαινε πὸς εὐκόλα, ὅταν τὴν ἐκυνηγοῦσα μὸς ἔξεφυνε.

— Δὲν ντρέπεσαι! μὸς ἔλεγε κοροϊδεύοντάς με.

— Μὴν κυτᾶς ἐσὺ, ἀπαντοῦσα. Εἶσα κοριτσάκι ἀκόμα και δὲν κουράζεσαι. "Εγὼ εἶμαι γέρος πιά, δὲν μπορῶ νά τρέξω ὅπως ἐσὺ.

Τότε ἐθύμωνε.

Κατσούφιαζε και ἔλεγε:

— Δὲν θέλω νά τὸ ξαναπῆς αὐτό... ὅχι, δὲν εἶσαι γέρος! "Ὅταν τὸ ξαναπῆς θὰ με κάνῃς νά κλάψω!...

Κι' ὅταν τῆς τὸ ξαναεἶπα, ἔκλαψε... "Ετσι ἔπαψα αὐτὸ τὸ ἀστεῖο, πὸς τῶλεγα μόνον και μόνον νά δοκιμάζω τὴ χαρὰ τῆς διαψεύσεως ἀπὸ τὰ χεῖλη της...

Στὸ σπῆτι της μὸς εἶχαν ἐπιστοσύνη. Ποτέ δὲν θὰ μποροῦσαν, νά φαντασθοῦν πὸς ἦταν δυνατό νά ὑπάρχῃ ἀγάπη ἐρωτικὴ μεταξύ μας και τὴν ἀφιναν νᾶρχεται μὰ ζῆ μου παντοῦ. Τί ὠφελεῖ, ἀλήθεια, ἡ ἐμ-

πιστοσύνη, ὅταν δὲν μπορεῖ νά τὴν καταχράται κανεὶς πότε-πότε;

★

"Ενα ἀπόγευμα ἔβρεχε. "Ἡ Νταίζη ἐπρότεινε νά πάμε στὸν κινηματογράφον. "Ἦταν ἡ καλύτερη λύσις γιὰ κείνο τὸ ἀπόγευμα. Μᾶςα σὸ σκοτάδι τῆς σάλλας, μπορεῖ κανεὶς νά φιλιέται, ὅπως και ὅπου ἄλλου δὲν τὸν βλέπουν.

Εἶχαμε χωθῆ στὴ γωνία ἐνὸς θεωρείου και παρακολουθοῦσαμε τὸ ἔργο, κρατῶντας σφιχτὰ τὰ χέρια μας. "Επαίξαν τὸ «Εξτάς».

"Ἡ Νταίζη ἀφωσιωμένη στὶς τολμηρὲς σκηνές τοῦ ἔργου, δὲν μιλοῦσε, ὅπως δὲν μιλοῦσα οὐτ' ἐγὼ. "Ἰσως μιλοῦσε τὸ ἔργο σὲ κείνη...

"Ὅταν τὸ ἔργο τελείωσε, ἡ Νταίζη με κύτταξε με μάτια πὸς ἔλαμπαν ἀπὸ μιά παράξενη λάμψι.

Εθῆγάκαμε ἔξω.

"Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα.

Μόλις εἶχε ἀρχίσει νά βραδυάζῃ.

— Θέλεις νά πάμε σὸ σπῆτι σου Νταίζη;

τῆς εἶπα.

— Εἶνε ὠρὶς ἀκόμα. "Απὸ τῶρα τί νά κάνω σὸ σπῆτι μου.

— Τότε;

— Θὰ προτιμοῦσα νά πάμε σὸ δικό σου...

"Ενα ταξὶ μᾶς ἔφερε σὸ σπῆτι μου... "Ἡ Νταίζη μπαίνοντας ἐπέταξε τὸ καπέλλο της και ἔσπλωθηκε σὸ ντιβάνι.

Εἶχα ἀνάψει μόνον τὸ λαμπιόνι πὸς ἦταν σὸ τραπεζάκι δίπλα σὸ ντιβάνι. "Ενα ἀδύνατο βυσσινί φῶς, ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ ἀμπαζοῦρ, σκορπιζόταν μέσα σὸ δωμάτιο κι' ἔδινε στὴν ἀτμόσφαιρα ἕνα τὸν ὁπαλὸ, γεμάτο μυστήριο...

"Επῆγα κοντὰ στὴ Νταίζη.

"Αρχισα νά τῆς χαϊδεύω τὰ μαλλιά, πὸς ἔπαιρναν μιά παράξενη ἀπόχρωση μέσα σὸ ἡμίφως τοῦ δωματίου.

"Εκείνη κουλουριάστηκε στὴν ἀγκαλιά μου.

— Μ' ἀγαπᾷς; ρώτησε σιγὰ.

— Ναι. Νταίζη...

— Πές μου τὸ...

— Σ' ἀγαπᾷ.

Τύλιξε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ κομὸ τοῦ κι' ἔφερε τὸ κεφάλι μου πὸς κοντὰ σὸ δικό της.

Τὰ χεῖλη της ἐνώθηκαν.

"Ἦταν τὸ πὸς παθητικὸ φιλί πὸς εἶχαμε δώσει.

"Ενα φιλί πὸς ζαλίζει.

Σὲ μιά στιγμή ἡ Νταίζη, ψιθύρισε.

— Πές μου Παῦλο, ἐδῶ καθόταν ἡ Λόλα.

— Αφρὲς τὴν πιά, Νταίζη...

— "Ὅχι, θέλω νά μὸς πῆς!

— Ναι, ἐδῶ καθόταν...

— Καί τώρα;

— Τώρα δὲν ἔρχεται καμμιά;

— Καμμιά; "Απολύτως καμμιά;

— "Απολύτως καμμιά... "Εδῶ καθόταν μόνος μου και σκέπτομαι ἐσένα...

— Κι' ὅμως...

— Τί;

— Κάποια πρέπει νᾶρχεται, ἀντὶ γιὰ τὴ Λόλα...

— Αφοῦ σοῦ λέω ὅχι!

— Μὸς τὸ ὀρκίζεσαι;

— Στὸ ὀρκίζομαι!

— Φίλησέ με... θέλω ἕνα φιλί πὸς με ζαλίσῃ, νά με κάνῃ νά νομίζω πὸς δὲν ὑπάρχω...

Τὰ χεῖλη της ἔμειναν γιὰ πολλὴν ὥρην ἐνωμένα...

Τὸ κορμὶ τῆς Νταίζης εἶχε κουλουριαστὸν σάν φεῖδι μέσα στὴν ἀγκαλιά μου. "Ακούγα τὴν καρδιά της πὸς χτυποῦσε γρήγορα ἀκάνονισα και δυνατὰ, ἐνοιῶθα τὴ θερμότητά της νά με χαϊδεύει, τὸ σῶμα της νά καίῃ σάν νᾶχε δυνατό πυρετό.

Καί ὅλα γύρω μας μεθοῦσαν τίς αἰσθήσεις, με τὴν ὑποβλητικότητά τους.

Τὰ κλειστά παράθυρα, τὸ κόκκινο ἡμῶς, ἡ ἀπόλυτὴ ἡσυχία, τὸ πᾶν...

"Εσφίξα πὸς δυνατὰ τὴ Νταίζη στὴν ἀγκαλιά μου...

Κι' ἐκείνη ἄφησε τὸν ἑαυτὸ της.

Αἰσθηματικὰ διηγήματα

ΑΤΥΧΗ ΑΓΑΠΗ...

Τὸ Φερὺ λὲ Μινιὸν εἶνε ἕνα γραφικὸ χωριουδάκι κρυμμένο μέσα σὲ μιά πυκνὴ βλάστησι. Στὸ χωριὸ αὐτὸ ἡ ζωὴ κυλᾷ ἄρρεα και μονότονα.

"Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔγινε σὸ Φερὺ λὲ Μινιὸν ἕνα χρόνον πρὶν τὸν μεγάλο πόλεμο, τὴν καλὴ ἐκείνη ἐποχὴ πὸς τὸ φῶς τοῦ θανάτου ἦταν ἀκόμα μακρὰ.

"Ἡ χωρὶς πάντοτε ἐξνοιαστὸ γύριζαν ἀπ' τὰ χωράφια τους τραγουδώντας τραγούδια τοῦ κάμπου, ἐνῶ ὁ ἥλιος σὲ μιά φαντασμαγορικὴ ἀποθέσει ἔγερνε ἀργὰ πρὸς τὴ δύσι πορφυρώνοντας τίς γύρω κορυφές...

★

"Ἡ Μαρί Μαλλορὺ ἀκουμπισμένη στὰ κάγκελα τῆς βεράντας τοῦ πατρικοῦ της κύτταξε ὅλο ἐκείνο τὸ ὑπέροχο θέαμα τῆς βύσσεως με μᾶτια ἀπλανῆ. Μιά σκιά λύπης ἀνιόνταν σὸ πρόσωπό της.

— Οὐφ! ἀναστέναξε ἔπειτα ἀπὸ ὀλιγώρη σιωπῇ. Τί πληξίς! Πάντα τὰ ἴδια και τὰ ἴδια και μάλιστα χωρίς τίποτε τὸ ἔκτατο νά διακόψῃ αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἡσυχία!

Δὲν εἶχε ἄδικο νά παραπονιέται ἡ Μαρί. Συνηθισμένη στὴ ζωὴ τῆς πρωτεύουσας, ὅπου εἶχε περάσει τὰ περισσότερα χρόνια της σπουδάζοντας σὸ Πανεπιστήμιο, δὲν μποροῦσε τώρα νά χωνέψῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς ζωῆς τοῦ χωριοῦ με τὸν ἥρεμο ρυθμὸ τῆς. Τὰ πράγματα πὸς ἔβλεπε ἐκεῖ δὲν τὴν ἐπείσθουν, δὲν τῆς κινούσαν τὸ ἐνδιαφέρον. Οἱ γονεῖς της εἶνε ἀλήθεια, θέλησαν νά τῆς δώσουν μιά ἀνέτη μὲ μόνον τὸν ἑαυτὸν της ὅλες σχεδὸν τίς οικονομίες γιὰ νά σπουδᾷ σὸν τὴ μοναχοκόρη τους, πὸς ἀπολάμβανε καὶ μὸς μόνον τῆς ἀνέτης ἀνέμης στὸς φοιτητὲς τοῦ Καρτιέ-Λατέν.

Τώρα, περιτριμμένη σ' αὐτὸ τὸ ταπεινὸ χωριουδάκι, περνοῦσε τὴ ζωὴ της κάνοντας μακρινούς περιπάτους και διαβάζοντας γιὰ χιλιοστὴ φορά τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθηκουλᾶς της.

— Οὐφ! ξανάπε ἡ Μαρί. Τί πληξίς!

"Εκανε νά σηκωθῇ γιὰ νά γυρίσῃ σὸ δωμάτιό της, ὅταν κατὶ πὸς προσέξε ἐκείνη τὴ στιγμή τὴν ἔκανε νά σταθῇ ἀκίνητη, ἐνῶ τὸ αἷμα της κυκλοφοροῦσε πὸς γρήγορα στὶς φλέβες της.

Εκεῖ, ἀπέναντι ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῆς βεράντας τῶν γειτόνων της, τῶν Γκουβερλόν, ἔξωρισε μιά νεανικὴ ἀνδρική σιλουέτα, πὸς κυττοῦσε ἐπιμονα πρὸς τὸ μέτωπο της. Τὴν παρακολουθοῦσε λοιπὸν καὶ ὁ νέος ἀπὸ ὥρα.

— "Ὁρβος μπροστὰ σὸ παράθυρο ὁ νέος ἐκείνος τὴν κυττοῦσε προσεκτικὰ, χωρὶς νά ἐκκολλᾷ οὔτε μιά στιγμή τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.

"Ἡ ἀπόστασις ἐμπόδιζε τὴ Μαρί νά ξεχωρίσῃ καθαρά τὰ χαρακτηριστικὰ του, ἀλλὰ μάντεψε τὰ μαῦρα του μαλλιά, τὰ μαῦρα χαρακτηριστικὰ του και τὸ ἄψογο κοστούμι του ἀκόμη.

"Ἡ Μαρί αἰσθάνθηκε κατὶ τὸ παράξενο νά τὴν πλημμυρίζῃ και ἔτρεξε νά κρυφτῇ στὴν καμαρούλα της ἀναστατωμένη. "Ὅς τὸ βράδυ δὲν τόλμησε νά βγῇ στὴ βεράντα. Εἶχε ξεχάσει ὅμως τελείως τὴν πληξίς τῆς. Μάλιστα, ἀργότερα, σὸ τραπέζι γέμισε με τὴν καρδιά της μ' ἕνα σαχλὸ ἀπόδοτο πὸς διηγήθηκε ὁ πατέρας της.

Τὸ ἄλλο πρωὶ με κάποια κρυφὴ ἀνυπομονησία ξαναεβῆκε σὸ μπαλκόνι. Δὲν ἔλαβε ὅμως τὸν ὡρμφο νέο. Τὸ παράθυρό του ἦταν κατὰκλειστο. "Ἡ Μαρί προσπαθοῦσε τώρα νά βρῇ ποιὸς ἦταν. Καί δὲν ἔφτανε νά τὸ ἐπιτύχῃ.

"Ἦταν ὁ Τζὼν Γκουβερλόν! σκέφθηκε βέβαια. Πὸς δὲν τὸ σκέφθηκα ἀμέσως; "Ὁ Ζὼρς εἶχε πάει νά σπουδᾷ και τώρα

Τῆς Ζερμαίν Μπωμόν

φαίνεται γύρισε. Γιατί με κύτταζε ὅμως; Μήπως...

"Ενα σωρὸ νεανικὰ ὄνειρα πλημμύρισαν τὴν ψυχὴ της. "Ασφαλῶς θὰ τὴν ἀγαποῦσε ὁ Ζὼρς.

"Ἡ ἡμέρα πέρασε ὁλόκληρη χωρὶς νά φανῇ καθόλου σὸ παράθυρό του ὁ Ζὼρς. Κι' οὔτε τὴν ἄλλη μέρα φάνηκε. "Ἡ φτωχὴ Μαρί, πὸς γιὰ μιά στιγμὴ ἐνοιῶσε τὴν καρδιά της νά σκιρτᾷ, ἀρχισε νά ἀπελπίζεται.

Τὴν τρίτῃ ἡμέρα ἡ ἀπογοήτευσίς της κορυφώθηκε, ὅταν εἶδε τὸ γειτονικὸ σπῆτι τῶν Γκουβερλόν θεόκλειστο. Δὲν βάσταξε σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία και δῆθεν ἀδιάφορη ρώτησε τὴν ὑπηρέτρια γιὰ τοὺς γειτόνους. Τότε ἔμαθε πὸς οἱ Γκουβερλόν ἔφυγαν, χωρὶς νά ξερῇ κανεὶς πότε θὰ ξαναγύριζαν...

★

Πέρασε ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. "Ἡ Μαρί κυριευμένη ἀπὸ μιά πὸς δυνατὴ μελαγχολία και με μιά μικροῦλα πληγὴ στὴν καρδιά πέρασε αὐτοὺς τοὺς δώδεκα μῆνες μέσα σὲ μιά ἀπόλυτη ἐγκατάλειψι, ὅταν μιά μέρα, τὴν ὥρα πὸς ὁ οὐρανὸς καίγεται ἀπὸ τίς κόκκινες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, εἶδε, ἔξαφνα πάλι τὸν νέο ἐκείνο σὸ παράθυρό του. "Ἡ καρδιά της ἀρχισε πάλι νά σκιρτᾷ.

Αὐτὴ τὴ φορά δὲν τόλμησε νά φύγῃ ἀπὸ τὴν βεράντα, ἔμεινε ἐκεῖ κυττώντας ἐκείνον τὸν ἄνδρα, πὸς ἦδη τὸν ἀγαποῦσε μ' ἕναν παράφορο ἔρωτα. Κι' ὅταν ἡ νύχτα ἄπλωσε τὰ σκοτεινὰ της πέπλα, βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαρί, δὲν μπόρεσε νά συναντήσῃ τὸν νέο ἐκείνο, καθὼς εἶχε σκεφθῇ νά κανῇ. Καί τοῦτο γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἕνα ἐξαιρετικὸ γεγονός βγήκε στὴ μέση. Εἶχε κηρυχθῇ ὁ πόλεμος!

Σὲ μιά ἐφημερίδα ἡ Μαρί εἶδε πὸς ὁ Ζὼρς Γκουβερλόν πῆγε σὸ μέτωπο. Λίγο ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἴδια ἐφημερίδα μάθαινε πὸς ὁ νέος εἶχε σκοτωθῇ ἡρωικὰ σὲ μιά ἐφοδο...

"Ἡ φτωχὴ Μαρί πένθησε τὸν χαμὸ του στὴν καρδιά της. "Ὅλα της τὰ ὄνειρα, οἱ ἐλπίδες της, γιὰ μιά στιγμή σκορπίστηκαν κι' ἔμεινε πάλι μόνη, με τὴ λύπη της και τοὺς ἀναστεναγμούς της...

★

Πέρασαν ἀπὸ τότε κάμποσα χρόνια. "Ἡ Μαρί ἀπαρηγόρητῃ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της, γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τῆς πρώτης της ἀγάπης, ἔμεινε με τὴν ἀνάμνησιν του και σιγὰ-σιγὰ, καθὼς ὁ καιρὸς περνοῦσε, ἔγινε μιά γεροντοκόρη, ὅπως τότε ὅλες ἄλλες.

Οἱ γονεῖς της πεθάνανε, ὅπως ἐπίσης πεθάνανε και οἱ γονεῖς τοῦ Ζὼρς. "Ετσι τὸ σπῆτι τῶν Γκουβερλόν ἐρημώθηκε...

Κάποιο καλοκαίρι μιά ξένη οἰκογένεια με πολλὰ παιδιά νοίκιασε τὸ σπῆτι τῶν Γκουβερλόν. Τὰ μικρὰ τῆς οἰκογενείας — σάν παιδιά πὸς ἦσαν — περίεργα, ἀρχισαν νά ἀναστατώνουν τὸ σπῆτι, ἀπ' τὸ ὑπόγειο ὡς τὴ σοφίτα. Σ' ἕνα δωμάτιο, ἐμπρὸς σὲ ἕνα παράθυρο, ἀνεκάλυψαν κατὶ ἀρκετὰ περίεργον.

— Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ! φώναξαν. "Ελα νά δῆς...

Εκεῖ μέσα σὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, με τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὰ ἔξω, ἐγκαταλειμμένη σὲ ἕναν αἰώνιο ὕπνο, ἦταν μιά κούκλα ἀπὸ κερί. "Ενας νέος ἦταν ἡ κούκλα αὐτὴ, με μαῦρα μαλλιά, με ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ, ντυμένης με ἕνα ἄψογο κοστούμι, περασμένης πιά μὸδας.

— Κατάλαβα! εἶπε ὁ πατέρας. "Ὁ γέρω-

Γκουβερλόν ἦταν ἕνας μεγάλος ράφτης στὸν καιρὸ του. "Ετσι χρησιμοποίησε πὸς και πὸς τὴν κούκλα γιὰ νά προβάλλῃ τὰ κοστούμια τῶν πελάτων του. "Αργότερα ὅταν γέραςε και ἄφησε τὴ δουλειά του, τὸ ἄφησε ἀχρησιμοποίητο σ' αὐτὴ τὴ γωνία. Κατεβάστε τὸ κάτω στὸν κῆπο νά τὸ χρησιμοποιοῦμε γιὰ σκιάχτρο.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ σκιάχτρο τοποθετήθηκε στὸν κῆπο. Κι' ἔμοιαζε τόσο καταπληκτικὰ με τὸν νέο πὸς εἶχε ἀγαπήσει ἡ Μαρί! Ναι, Ναι, τοῦμοιαζε πολὺ. Καί δὲν εἶχε τὰ ξανθὰ μαλλιά και τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ζὼρς Γκουβερλόν, πὸς δὲν πάτησε τὸ πόδι του σὸ χωριὸ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸς πρωτόφυγε...

Αὐτὴ ἦταν ἡ τρομερὴ ἀλήθεια. "Ὁ Ζὼρς Γκουβερλόν δὲν εἶχε πάει καθόλου σὸ χωριὸ του ἀπὸ τότε. Καί ἡ Μαρί εἶχε δῆ κι' εἶχε ἀγαπήσει τὸ ξύλινο ἐκείνο μανεκὲν τοῦ γέρω-Γκουβερλόν, με τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ, τὰ ὁμορφα ρούχα.

Γιὰ τὸν ξυλένιο αὐτὸν ἄνθρωπο θυσίασε τὰ νεῖα της, τὰ ὄνειρά της, τὴ ζωὴ της. "Εμεινε μονάχη, παντέρμη, δυστυχισμένη, ἀπὸ μιά τραγικὴ σκηνοθεσία πὸς τῆς ἐσκάρωσε ἡ ζωὴ.

Μὰ και τὸ εὐτύχημα ἦταν πὸς τὰ παιδιὰ τὴν ἐπόμενη μέρα κατέστρεψαν τὸ «σκιάχτρο» παίζοντας. Τοῦ ἔβγαλαν τὰ μαλλιά τούφα-τούφα, ὕστερα τοῦ σπάσανε τὴ μύτη και σὸ τέλος τοῦ κατασχίσανε τὰ ρούχα.

"Ετσι ἔμεινε ἀγνώριστο τὸ σκιάχτρο στὴ γωνία τοῦ κήπου. Καί φαινόταν κι' αὐτὸ σάν νά κλαίῃ μιά εὐτυχία πὸς χάθηκε. "Απαράλλαχτα δηλαδὴ ὅπως ἔκανε και ἡ Μαρί, θρηνώντας τὴν ἀγάπη της, πὸς καθὼς νόμιζε, τὴν ἀφάνισε τὸ ἀπαίσιον ὁρεπᾶνι τοῦ Χάρου...

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

1. "Ενα βράδυ θυμῆθηκε πὸς κάποτε ἔγραφε ποιηματάκια και ἄφησε κι' ἔγραψε ἕνα σοννέτο.

(Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

...Μιά μέρα ἡ Μαρί ἔμαθε πὸς ὁ Ζὼρς σκοτώθηκε στὸν πόλεμο...

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Επί τη ενάρξει του 13ου φασιστικού έτους, στην Ιταλία εγκαινιάσθησαν με μεγάλη επισημότητα τα νέα τεχνικά έργα που κατεσκεύασε το Ιταλικό κράτος. Ένα από τα έργα αυτά είναι ο σταθμός της Φλωρεντίας, ο οποίος ήρchiσε να λειτουργεί εσχάτως. Ο σταθμός αυτός είναι σπουδαιότατος από άποψως κινήσεως. Από τον σταθμό αυτόν διέρχονται ήμερησίως 250 τρένα. Οι μηχανικοί, οι όποιοι έκαμαν το σχέδιον του νέου σταθμού έκαινοτόμησαν δίδοντας εις το έργο τους γραμμές έντελως μοντέρνες που του προσδίδουν εξαιρετική επιβλητικότητα.

★

ΤΟ ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Τόν περασμένο μήνα εξετέθη προς πώλησιν το σπανιώτερο γραμματόσημο του κόσμου.

Το γραμματόσημο αυτό ήταν έκδόσεως 1856, της Αγγλικής Γουϊάνης.

Το πολύτιμο γραμματόσημο συνεκέντρωσε ανωτάτην προσφορά 7.500 λιρών Αγγλίας (3.750.000 Δραχμών), αλλά απέσπρη από τους κατόχους, διότι ζητούσαν μεγαλύτερα τιμή.

Το γραμματόσημο αυτό έχει τυπωθή πρό 79 έτών από τους τυπογράφους Μπάουμ και Ντέλλας στην Τζωρτζάουν, έχει σχήμα πεπλατυσμένου οκταγώνου και εσφραγίσθη από το ταχυδρομικό γραφείο της Ντεμεράρα (Αγγλική Γουϊάνη) την 4ην Απριλίου του 1856.

Η άρχική αξία του γραμματοσήμου αυτού είναι σέντον και έπληρώθη στο Παρίσι στο 1922 για... Ένα εκατομμύριο φράγκα από ένα μανιώδη Αγγλο συλλέκτη γραμματοσήμων.

Αργότερα το σπάνιο γραμματόσημο ήγοράσθη από έναν θύλο φιλοτελιών και τέλος περιήλθε στα χέρια

★

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ. ΕΔΕΘΗ!

Πρό ήμερών στη Ρώμη έγινε ή μεταφορά ενός αρχαίου αγάλματος Ρωμαίας αυτοκράτειρας. Για να μεταφερθή το άγαλμα, χωρίς να υπάρχει φόβος να πάθη τίποτε, εδέθη κατά τόν περιέργον αυτόν τρόπον, που ένεφάνιζε την... άτυχη αυτοκράτειραν ως... αϊχμάλωτον τρομερών ληστοπειρατών!...

του Αμερικανού πολυεκατομμυριούχου Άρθουρ Χίντ.

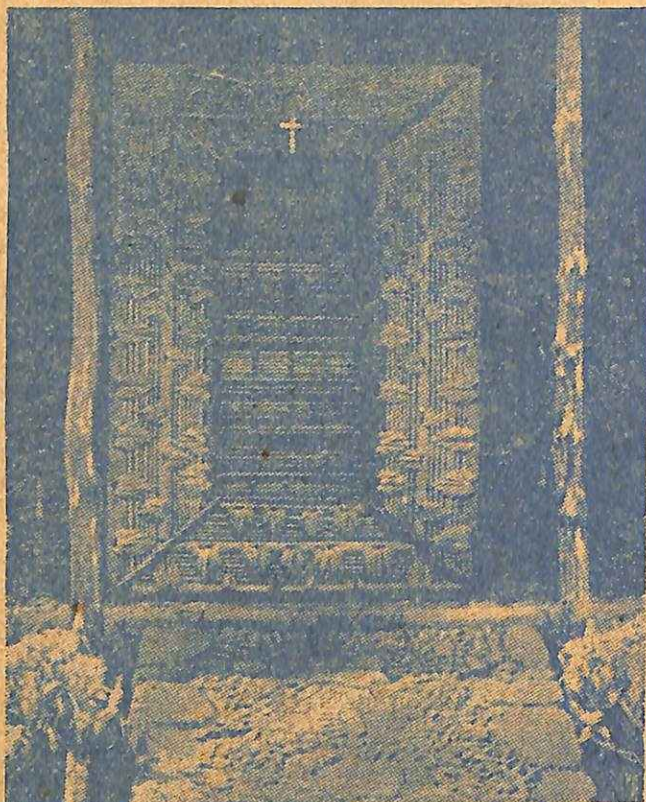
Μετά τόν θάνατο του τελευταίου οι κληρονόμοι του, όπως είπαμε, θέλησαν να «ρευστοποιήσουν την αξία του» αλλά δεν τό έκαμαν διά λόγους... τιμής.

ΔΡΟΜΟΣ ΑΠΟ ΜΠΑΜΠΑΚΙ!

Επειτα από πολυχρόνια πειράματα που διεξήχθησαν από δύο Αμερικανούς χημικούς, υπό τόν έλεγχο της Αμερικανικής Κυβερνήσεως, κατορθώθη να παρασκευασθή ένα χημικό μίγμα από άκατέργαστο μπαμπακι και ρίνισμα σιδήρου, το όποιον παρουσιάζει πολύ περισσότερη άντοχή από την ασφάλτο.

Κατόπιν τούτου το μίγμα αυτό εχρησιμοποιήθη στην Νότιο Αμερική για το

ΕΙΣΟΔΟΣ... ΚΑΛΥΒΑΣ!

Η κοιμητοχνημένη αυτή είσοδος που βλέπετε, δεν είναι παρά είσοδος μιάς καλύβας στο Καμερούν! Η περιφέρεια αυτή, ως γνωστόν, κατοικείται από ήμισιους φυλάς οι όποιοι —καθώς φαίνεται από την δημοσιευμένην φωτογραφίαν— έχουν μεγάλην σχέση με την καλώς έννοουμένην τέχνην. Η πόρτα της καλύβας αυτής είναι πλεγμένη από χόρτο και είναι εξαιρετικά στερεά.

★

ΨΑΡΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Ενα από τα πιο περίεργα ψάρια που υπάρχουν είναι το λεγόμενο «φαρμακία ή στριγλόψαρο», το όποιο άφθονεί στα ύδατα του όρμου Μοντεράι της Καλλιφορνίας. Το ψάρι αυτό είναι τυφλό και βρίσκει την τροφή του με μιά αίσθησι που μπορεί να την παραλάβη κανείς με... όσφρησι.

Το πιο περίεργο όμως φαινόμενο του ψαριού αυτού είναι ότι έχει... τρεις καρδιές, έν αντίθεσι προς τα χέλια, με τα όποια μοιάζει, και τα όποια, ως γνωστόν, έχουν δύο... μόνο καρδιές. Η πρώτη καρδιά της φαρμακίδος βρίσκεται στο μέσο του σώματος της, οι δε άλλες στην ούρα της. Η πρώτη καρδιά χρησιμεύει ως κανονικών όργανων, οι δε άλλες δύο ως «υποσταλτικά όργανα. Οι καρδιές αυτές δεν κινούνται από τα νεύρα.

στρώσιμο δρομών και έξ αυτού διεπισθη ότι οι βαμβάκοστρωμένοι δρόμοι τός του ότι είναι τελείως άθρόυδοι, μινουν και εις το ελάχιστον τα έξοδα συντηρήσεώς των.

ΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ

Κατά την τελευταίαν απογραφή έγινε ταυτοχρόνως σ' όλόκληρη την Βρετανική Αυτοκρατορία, απέδειχθη ότι πληθυσμός των αποικιών είναι 10 φορές περισσότερος από τόν πληθυσμόν της τροπόλεως.

Σύμφωνα με την απογραφή αυτήν Βρετανικαί Νήσοι έχουν 47.000.000 κατοίκους, ένδ αι Αγγλικαί αποικίαί (των Ινδιών, Παλαιστίνης, της Μαλάγας, Αιγύπτου, του Σουδάν, της Αφρικής, της Κέννα, της Ουδασ, της Ανατ. Αφρικής, του Ναδά και της Αυστραλίας) 470.000.000 κατοίκους!

★

ΛΑΜΠΡΟ ΚΥΝΗΓΙ

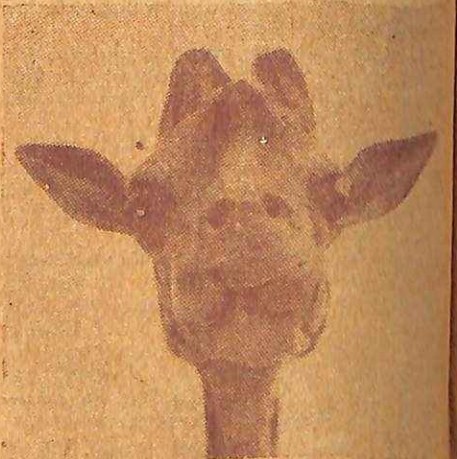
Μιά εξερευνητική αποστολή Αφρική κατώρθωσε να εξασπρη ένα πρώτης τάξεως θήραμα από τα μέλη της αποστολής της εκστόκωσε έναν τεράστιο μήκους δεκαπέντε ποδών και ράντα δακτύλων και βάρους έξι σιων ογδόντα λιτρών!

Το αποτέλεσμα του κυνηγιού του έθεωρήθη εξαιρετικώς ικανοποιητικό, δεδομένου ότι σπανίτα σκοτώνονται μέσα στην άρνηνική ζούγκλα τόσο μεγάλα θηρία. Το τεράστιο λεοντάρι θα ταριχευθή και θα έκτεθη στο Ζωολογικό σείρ του Βερολίνου.

Στο Μουσείο αυτό είναι έκτεμένο πρό χρόνων και ένα άταριχευμένο λεοντάρι μήκους δε τεσσάρων ποδών και έβδομηντακτύλων και βάρους πεντακοσίων λίτρων. Το θηρίο έθεωρείτο το μεγαλύτερο του σμού, μέχρι της στιγμής που τό... ρεκόρ το θηρίο που άνεφιν

★

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ... ΣΚΕΤΑΙ!...

Ο φωτογραφικός φακός συνέλαβε τελευταίως στόν Ζωολογικό κήπο του Βερολίνου την άνωτέρω καμηλοπαρδάλιν στην στάσι αυτή, που την παρουσιάζει σκεπτομένην σοβαρώτατα. Πράγμα χαρακτηριστικά του προσώπου της διαφέρουν και πολύ από τα χαρακτηριστικά ανθρώπου, σκεπτομένου με την έμβριθειαν!...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΤΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΗΤΡ 15 ΕΤ ΕΠΙ ΠΑΡΕΜΗΣΕΩΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Το χουσό

Καβαλλίκε... το μπαλκόνι και πήγε να πηδήσιν σ' όν ήλιο.

Επείσε πάνω με δυό άστynomικούς, ο ένας υπό τους οποίους φώναξε: — Είδα μιά κιά να τό κάβη από εκεί.

Από πού; ρώτησε ο Πατρίκιος. Ο άνθρωπος έτρεχε προς τό μονοπάτι. Ο Πατρίκιος τόν άκολουθήσε, αλλά ή στιγμή εκείνη ακούστηκε μιά κραυγή. — Βοήθεια! Βοήθεια!

Όταν ο Πατρίκιος έφθασε στο μέρος που ακούστηκε ή φωνή, βρήκε ήδη έναν άστynomικό, ο όποιος με μιά ηλεκτρική λάμπα έψαχνε κάτω στο πάτωμα. Τότε και οι δυό τους είδαν ένα άνθρωπο να σώμα.

Η πόρτα είναι άνοιχτή! φώναξε ο Πατρίκιος. Ο άθλιος μάς τώσκασε από εκεί... Τρέξτε!...

Ο άστynomικός έφυγε τρεχάτος προς τό δρομάκι και έπειδή ο Για-Μπόν έφθασε ή στιγμή εκείνη, ο Πατρίκιος τόν διέταξε: — Τρέχα, Για-Μπόν... Αν ο άστynomικός πάη άριστερά στο δρομάκι, έσύ να πάς δεξιά... Τρέχα πιάστον. Έγώ φροντίζω για τό θύμα...

Ο Πατρίκιος έσκυψε. Έφώτισε με τόν λαμπτήρα του άστynomικού τόν άνθρωπο που ταραζόταν χάμω. Άνεγνώρισε τόν γέρω Συμεών μ' ένα μεταξωτό σχεινάκι περασμένο στόν λαιμό.

Πώς είσαι; ρώτησε. Με άκοις; Ελυσε τό σχεινάκι κι' επανέλαβε την έρώτησι του.

Ο Συμεών κάτι ψιθύρισε τό άόριστο, έπειτα ξαφνικά άρχισε να τραγουδά κι ή να γελά μ' ένα γέλιο παράξενο, που έμοιάζε με λυγμούς.

Ήταν τρελλός. — Κύριε, είπε ο Πατρίκιος στόν Ντευχλιόν, όταν ο τελευταίος τόν συνήντησε, νομίζετε άκόμα ότι ή υπόθεσις τελείωσε;

Έχετε δίκιο, απήντησε πιο πεπεισμένος ο δικαστικός. Θα λάθωμε όλα τα μέτρα για την ασφάλεια της κυρίας Έσέρ. Το σπίτι θα φυλαχθή όλη τη νύχτα.

Επειτα από λίγα λεπτά τόσο ο άστynomικός όσο και ο Για-Μπόν επέστρεψιν άπρακτοι.

Στό δρομάκι βρήκανε τό κλειδί, τό όποιο έχρησιμοποίησε ο κακοποιός για ν' άνοίξη την πορτίτσα του κήπου. Ήταν άκριβός όμοιο μ' εκείνο που είχε ο Πατρίκιος, επίσης παλιό και σκουριασμένο.

Ήταν έπτά ή όρα όταν ο Πατρίκιος συντροφευμένος από τόν Για-Μπόν έγκάτιλψε τό μέγαρο της όδου Ρενουάρ και πήρε την όδο Νεϊγύ.

Όπως συνήθιζε, πήρε τόν Για-Μπόν από τό μπράτσο και άκουμπώντας επάνω του του είπε: — Ξέρω τί σκέπτεσαι. Για-Μπόν...

Ο Για-Μπόν έμούγγρισε. — Άκριβός έίσαι... Είμεθα σύμφωνοι καθ' όλα τα σημεία. Έκείνο που σε ταραζει και σε έκπλήττει περισσότερο, είναι ή

άνικανότης της άστynomίας. Πώς; Δεν είναι όλοι άνίκανοι; Πώς; Κάνε ό,τι μπορείς; Δεν μπορεί ν' άσχοληθή περισσότερο με τις μυστηριώδεις σχέσεις που ύπάσχουν μεταξύ της κυρίας Έσέρ και του λοχαγού Μπελβάλ. Τότε πρέπει να φροντίσω, έγώ και να βασιστα μόνα στον έαυτό μου. Αναρωτιέμαι όμως: Χρειάζεται τόσο μεγάλη δύναμις να παλαίψη κανείς μ' αυτούς τους άντιπάλους; Και βέβαια. Σαν σκέπτομαι ότι βρέθηκε ένας, ο όποιος, παρ' όλη την άστynomική έπίβλεψι, μπήκε στόν κήπο, τοποθέτησε σκάλα και σκαρφάλωσε στόν τοίχο, ένας ο όποιος άφου άκουσε τη συνομιλία με τόν Ντεμαλιόν, τα λόγια που είπα έπειτα στην Κοραλία και τέλος μάς τίνανε δυό σφαίρες με τό πιστόλι του! Έ, τί λές; Μπορώ να έχω έγώ την ικανότητα και τί δύναμή του; Μπορεί όλη ή άστynomία να μη δώση ή βοήθεια που χρειάζεται; — Όχι... Όχι... Για τί δουλειά αυτή χρειάζεται ένας τύπος εξαιρετικός, ένας άνθρωπος αλλοιώτικος, που να συγκεντρώνη όλα τα στοιχεία και τις ικανότητες. Τέλος ένας άνθρωπος που είναι άδύνατον να βρεθή τέτοιος.

Ο Πατρίκιος άκούμπησε πιο βαρεία στο χέρι του Για-Μπόν.

Σύ που έχεις τόσες γνωριμίες, δεν έχεις καμιά πρόχειρη στην τσέπη σου; Ένα δαμόνιο, έναν υπεράνθρωπο!

Ο Πατρίκιος παρ' όλη ή στενοχώρια του τόν είχε πιάσει ένας οίστρος χιουμοριστικός.

Ο Για-Μπόν μούγγρισε κατά ή συνήθειά του, τράβηξε τό χέρι του από τό δικό του. Είχε πάντα στην τσέπη του μιά ηλεκτρική λάμπα. Την άναψε και την κράτησε ανάμεσα στα δόντια του.

Επειτα τράβηξε από την τσέπη του ένα κομμάτι κιμωλία.

Βρισκόντοισαν μπροστά σ' έναν τοίχο μαυρισμένο από τόν καιρό.

Ο Για-Μπόν στάθηκε εκεί μπροστά και ζύγωσε τό πρόσώπό του με ή λάμπα κοντήτερα στόν τοίχο για να φέγγη.

Σήκωσε τό χέρι με την κιμωλία και άρχισε να γράφη σιγά-σιγά, σαν άνθρωπος που ξέρει λίγα, σχεδόν καθόλου γράμματα.

Ο Μπελβάλ διάβασε κατάπληκτος:

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

— Άρσέν Λουπέν! επανέλαβε με σιγανή φωνή και ο ίδιος.

Ο Μπελβάλ κύτταξε κατάπληκτος τόν Σενεγαλέζο.

Μά είσαι τρελλός; Τί πάει να πη Άρσέν Λουπέν; Τί; Μοι προτείνεις τόν Άρσέν Λουπέν;

Ο Για-Μπόν έκούνησε τό κεφάλι του καταφατικά.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Τρίγωνο

— Άρσέν Λουπέν; Μά τόν γνωρίζεις; — Ναι! ψιθύρισε ο Για-Μπόν.

Ο Πατρίκιος θυμήθηκε ότι ο μαύρος στο νοσοκομείο για μόνη διασκέδασι του είχε τά άναγνώσματα και τις περιπέτειες του Άρσέν Λουπέν και του είπε γελώντας: — Τόν γνωρίζεις όπως γνωρίζω έγώ τόν Μ. Αλέξανδρο από τά βιβλία.

— Όχι, διαμαρτυρήθηκε ο Για-Μπόν.

— Τόν γνωρίζεις προσωπικώς; — Ναι.

— Άντε από δω, ήλιθιε. Ο Άρσέν Λουπέν έχει πεθάνει. Έπιασε ψηλά από έναν βράχο στη θάλασσα και πνίγηκε και σύ διατείνεσαι ότι τόν γνωρίζεις;

— Ναι.

— Μήπως έτυχε να τόν συναντήσης μετά τόν θάνατό του;

— Ναι.

— Διάβολε! Και ή δύναμις του Για-Μπόν επί του Άρσέν Λουπέν είναι τόσο μεγάλη που να ζωντανεύη τόν Άρσέν Λουπέν κι' αυτός να παρουσιάζεται σ' ένα νεύμα του Για-Μπόν;

— Ναι.

— Διάβολε! Αρχίζω να σε έκτιμω αλλοιώτικα, μπορώ και να ύποκλιθώ μπροστά σου. Φίλος του μακαρίτη Άρσέν Λουπέν! Ω, είναι υπέροχο! Και πόσος καρδός σου χρειάζεται να θέσης ή σκιά αυτή στη διαθεσι μου; Έξη μήνες, τρεις μήνες; Ένα μήνα; Δεκαπέντε μέρες;

Ο Για-Μπόν κούνησε τό κεφάλι.

— Ωραία! Τότε κάλεσε τό πνεύμα του φίλου σου. Θα είμαι εύτυχης να συνάψω φιλικές σχέσεις μαζί του. Αφού νομίζεις ότι πρέπει να έχω έναν συνεργάτη. Λοιπόν; Μοι χρειάζεται ένας συνεργάτης; Είμαι λοιπόν έγώ ένα ζώον; Ένας άνίκανος;

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΛΙΑ

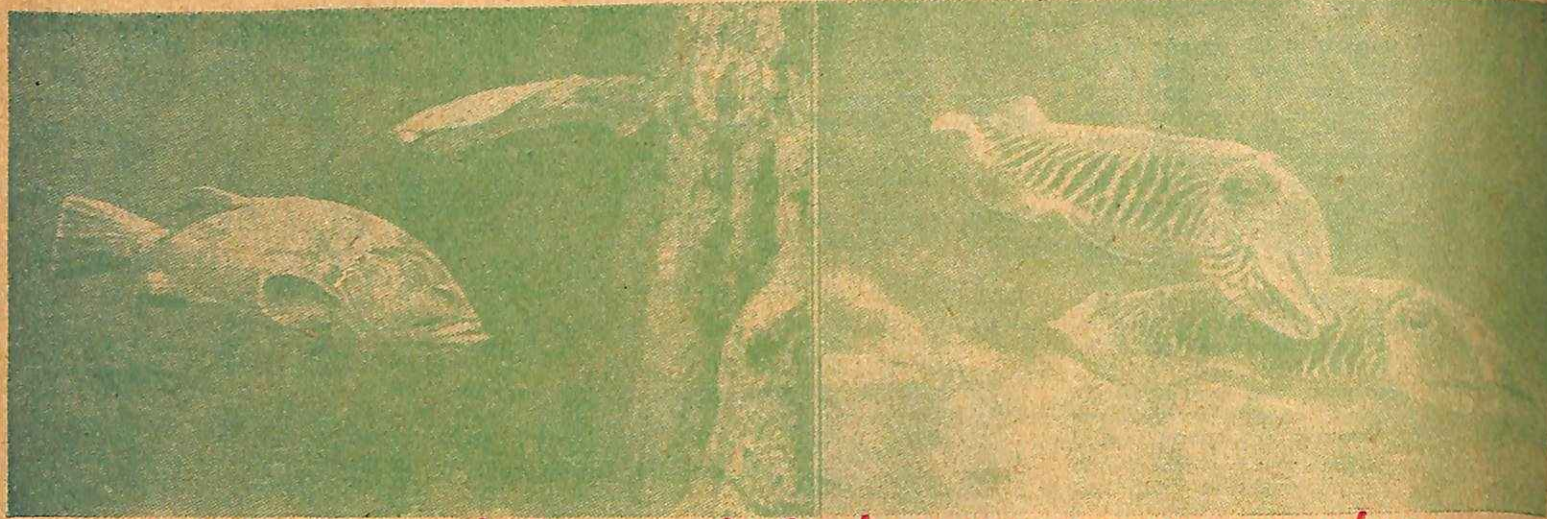
Όλα συνέβησαν όπως τά είχε προείπει ο κ. Ντεμαλιόν.

Ο Τύπος δεν άμείλησε. Τό κοινόν δεν συνεκινήθη. Δυστυχήματα και γεγονότα προσπέρασαν ως κοινά τυχαία πράγματα. Η κηδεία του πλουσιωτάτου τραπέζιτου Έσέρ Μπέη έπέρασε άπρατήρητη.

Την άλλη όμως ήμέρα, έπειτα από μερικά διασθήματα του Μπελβάλ στις στρατιωτικές άρχες, με ή βοήθεια της άστynomίας, μιά νέα διαταγή έδόθη για τό μέγαρο της όδου Ρενουάρ. Άνεγνωρίσθη και μετετράπη σε νοσοκομείο υπό ή διεύθυνσι της κυρίας Έσέρ. Εκεί μέσα κατώκησαν επίσης ο λοχαγός Μπελβάλ και οι έπτά τραυματίαι φίλοι του.

Έτσι ή Κοραλία έμεινε στο σπίτι μόνη. Χωρίς μαγείρισσα, χωρίς καμαριέρα.

Οι έπτά τραυματίαι έκτελούσαν όλες τις υπηρεσίες. Ο ένας έγινε θυρωρός, ο άλλος μάγειρος, ένας άλλος αρχιθαλαμηπόλος. Ο Για-Μπόν πήρε ή θέσι της καμαριέρας και προσεκολλήθη στην ιδιαι

Ψάρια που έχουν ανθρώπινες φυσιολογίες

Θά σ'ας φανή, ίσως, περίεργο αυτό και όμως είναι αλήθεια, αφού αποδεικνύεται και από την αλάνθαστη μαρτυρία της φωτογραφίας. Υπάρχουν ψάρια που έχουν φυσιολογίες έντελως ανθρώπινες!

Τα ψάρια της περιέργης αυτής κατηγορίας, ζουν, κατά το πλείστον, σε μεγάλα βάθη και κατά συνέπεια συναντώνται μονάχα στους μεγάλους ωκεανούς. Η ομοιότητα των δέ, με τύπους ανθρώπων είναι πραγματικά καταπληκτική.

Επί κεφαλής των ψαριών με τις ανθρωπίνες φυσιολογίες, έρχεται ο «ρυγχωτός» ο πεσσιμιστής, του οποίου την περιέργη φάτσα βλέπει πρώτη, ο αναγνώστης, στην ανώτερη δημοσιευμένη εικόνα.

Τό κεφάλι του ψαριού αυτού είναι κατασκευασμένο κατά τέτοιον τρόπο, ώστε δίνει πραγματικά την εικόνα του πεσσιμιστού. Τό βλέμμα του είναι άπλανές και σκοτεινό και τά χείλια του τεταμένα προς τά έξω, σε τρόπο που τό κάνουν νά φαίνετε σαν... άνθρωπος, που έχει μορφώσει τις πιο θλιβερές εντυπώσεις από τη ζωή.

Η οικογένεια των περιέργων αυτών

ψαριών έχει ανακαλυφθή πρό δεκαετίες από έναν Γερμανό ιχθυολόγο, οτά νερά του 'Ινδικού 'Ωκεανού και σε πολύ μεγάλο βάθος. Κατοικία των... ανθρωπομόρφων «ρυγχωτών», είναι οι θράχοι του θυθού, στους οποίους γεννούν και εκκολάπτουν τά αυγά τους.

Η οικογένεια του είδους αυτού, είναι εξαιρετικώς σπανία. Κατά τας θεαίωσεις του Γερμανού ιχθυολόγου —ο οποίος κατάρθωσε και νά τά φωτογραφίση— τά ψάρια αυτά συνολικώς, δέν είναι περισσότερα των πέντε χιλιάδων. Άλλη αρκετά ουσιώδης λεπτομέρεια είναι, ότι τά ψάρια αυτά δέν μπορούν νά ζήσουν έξω από τον θυθό, έστω κι' αν τοποθετηθούν σε θαλάσσιο νερό, με πίεσι πολλών ατμοσφαιρών.

Άλλο περίεργο ανθρωπομόρφο ψάρι, είναι ο «ραβδωτός»... ήλιθιος, τον οποίο βλέπετε στη δεύτερη εικόνα. Καί του ψαριού αυτού ή ανακάλυψις όφειλεται στον ίδιο Γερμανό ιχθυολόγο, ο οποίος τό φωτογράφησε και τό έδωσε και τό σχετικό όνομα, τό οποίο πρέπει νά όμολογήσετε,

ότι είναι εξαιρετικά... επιτυχημένο!

Τό άπλανές βλέμμα του παράξενου αυτού ψαριού προδίδει έκ πρώτης όψεως μεγάλη ήλιθιότητα, ιδιότητα, δηλαδή, την οποίαν μέχρι τώρα ένεμόντο σχεδόν προνομιακώς, μόνον τά... τελειότερα πλάσματα της θείας δημιουργίας!

Καί ο «ραβδωτός» ήλιθιος, ζή, καθώς και ο συνάδελφός του «ρυγχωτός» ο πεσσιμιστής, σε μεγάλα βάθη του 'Ινδικού 'Ωκεανού, με την μόνη διαφορά, ότι δέν άφίνει τά αυγά του σε θράχους, αλλά στο θυθό της θαλάσσης.

Δέν είναι όμως αυτά τά μόνα είδη των ανθρωπομόρφων ψαριών. Τά επιστημονικά βιβλία μάς παρουσιάζουν ακόμη τον «κοπτήρα» τον... πλούσιον, ένα χοντρό ψάρι, που ή κοιλία του σ'ας θυμίζει τη σχετική γαστέρα έμπορου... πωλούντος τοίς μετρητοίς, τον «φολιδωτόν» τον... περιέργον, ένα μικρό ψάρι με μικρότατα ματάκια που προδίδουν την περιέργεια, και ένα σωρό ακόμη τέτοια ψάρια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Μεγάλοι άρτίστες

Αυτό τον μήνα συμπληρώνονται είκοσι χρόνια άνεργου ή υπηρεσίας εις τον κινηματογράφο ενός πραγματικά μεγάλου ήθοποιού, ενός γνωστοτάτου δραματικού, που συνεκίνησε άλλοτε τόσο πολύ τον κόσμο που παρακολουθεί τό «έκρά» και που σήμερα τόσο τον νοσταλγεί: Τού Έμιλ Γιάννιγκς.

Πράγματι, ο μέγας Γερμανός καλλιτέχνης πρωτοεμφανίσθη στον κινηματογράφο τό 1915, προστατευόμενος, τότε, του γνωστοτάτου Έρνέστ Λούμπιτς. Από την πρώτη του εμφάνισις ο Γιάννιγκς κατέκτησε τό κοινό. Από τον χρόνο αυτό έπαυσε συνεχώς πρώτα στη Γερμανία, κατόπιν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και τέλος στη Γαλλία, όπου γύρισε πολλά φίλμ, γύλαροιασμού της «Γκωμόν». Τό πιο αξιοπερίεργον γεγονός της ζωής του μεγάλου Γιάννιγκς είναι — κατά τους ειδικούς — ή... γέννησίς του ως ανθρώπου και ως... καλλιτέχνου. εννήθηκε στη Ν. Υόρκη από γονείς Αμερικανούς ύπηκόους. Οί γονείς του μόλις άρχιζε τά πρώτα βήματά, τον μετέφεραν από τό Μπρούκλιν στη Ζυρίχη και στο Γκέρλιτς για νά μορφωθή. Μόλις δεκαεσσάρων έτών άνέστηκε για πρώτη φορά στη ζωή του στη σκηνή, όπου έσημείωσε καταπληκτική επιτυχία. Επρόκειτο για ένα σχολικό έργο, εις τό οποίο ο μικρός Έμιλ πρωταγωνιστούσε.

Σε λίγα χρόνια βγήκε στο θέατρο και έξεδηλώθη ως μεγάλος καλλιτέχνης. Τό 1915 κόνοντας μία τουννέ με τον θίασό

ΕΜΙΛ ΓΙΑΝΝΙΓΚΣ

του στην Αυστρία γνώρισε τον Έρνέστ Λούμπιτς, ο οποίος έθαύμασε τό ταλέντο του και απέφασε νά τον επιβάλει στο κινηματογραφικό στερέωμα.

ΕΜΙΛ ΓΙΑΝΝΙΓΚΣ

Η σταδιοδρομία του

Τήν κινηματογραφική του καριέρα ο Γιάννιγκς άρχισε με τό περίφημο έργο «Μαντάμ Ντύ Μπαρ», τό οποίο σκηνοθετήθηκε από τον ίδιο τον Έρνέστ Λούμπιτς. Κατόπιν άκολούθησαν τά έργα «Πάθος», «Κατάπνοσις», οί «Έρωτες των Φαραώ», ο «Οθέλλος» και ο «Μέγας Παις της Ρωσσίας» υπό τη διεύθυνσι του Μπουστονβίτσου.

Η δεύτερη σειρά των έργων του ήταν ακόμη τελειότερη. Τη σειρά αυτή άπέτελεσαν ο «Φάουστ», ο «Τελευταίος Άνθρωπος» και τέλος τό άριστούργημα των άριστουργημάτων του, τό έργο που σπαρέωσε για πάντα τη φήμη του Γιάννιγκς, τό περίφημο «Βαριέτέ».

Άλλά οί επιτυχίες του Γιάννιγκς δύνσταμάτησαν έδω. Άφού γύρισε τά φίλμ αυτά στη Γαλλία, έπήγε στην Ιταλία, όπου με σκηνοθετή τον Ζωρζ Ζακόντι γύρισε τό γνωστό άριστούργημα «Κόδο Βαντίς». Μετά λίγα χρόνια έμφανίστηκε στην Αμερική, όπου γύρισε τό «Λυκόφως της Δόξης», τον «Τρελλό Τσάρο» τό «Άγαπήμενο των θεών» και τον «Γαλάζιο Άγγελον».

Φθάνουμε εις τό τελευταίο έργο. Τελευταία δημιουργία του — παραγωγή 1935 — είναι τό φίλμ «Οί δύο βασιλείς» στο οποίο πρωταγωνιστεί μαζί με Μαρία Λουίζα Στείνχοφ και τον Τζον Άλεξάντερ. Τό φίλμ αυτό θά τό δούμε προσεχώς και στην Αθήνα.

ΕΤΟ ΕΚΡΑΝ

Επιστημονικά παράδοξα Η ύγιεινή του γέλιου

κτύταζε και τό ρολόι του και σε μία στιγμή —σά καλά καθούμενα— έβασε, άγρια γέλια! Ο επισκέπτης του, όπως ή-

ταν έπόμενο, τον εκύτταζε με τρόμο, αλλά ο Γαβριηλίδης έσπευδε νά του δώση σχετικές εξηγήσεις:

Με συγχωρείς, φίλτατέ μου, αλλά πρέπει νά κάνω και τη θεραπεία μου! Κάθε ώρα σωστή γελάω ένα λεπτό.

Η «θεραπεία» αυτή του Βλάση Γαβριηλίδη θεωρείτο για την εποχή του, σωστός έξωφρενισμός. Σήμερα όμως, καθώς είδαμε, ή θεραπεία του γέλιου, δέν είναι παρά άπλη κούρα που γίνεται με τακτική οδηγία του γιατρού!...

Η θεραπεία του γέλιου έχει αποτελεσματικότητα και για τους ανθρώπους που έχουν προσβληθή από φυματίωσι. Σύμφωνα με τά γραφόμενα του Έπιστήμου Ιατρικού Συλλόγου της Έλβετίας, ή θεραπευτική μέθοδος του γέλιου, έπιτυχή μεθόδος ή εξαιρετική έπιτυχία σε πέντε χιλιάδες φυματικούς.

Κατόπιν αυτού, άγαπητοί κύριοι, γελάτε όσο μπορείτε! Μη σ'ας φοβίζει καθόλου ή περιέργη γνώμη που έχουν δημιουργήσει οί γυναikoύλες, ότι δήθεν τά πολλά γέλια δημιουργούν τις ρυτίδες. Όταν ο άνθρωπος είναι ύγιης οί ρυτίδες δέν εμφανίζονται στο πρόσωπό του. Καί τό γέλιο —καθώς είδαμε— εκτός του ότι είναι πηγή χαράς, είναι συγχρόνως και πηγή υγείας.

Καί για μάς ιδιαιτέρως τους Έλληνες, πρέπει τό γέλιο νά είναι είδος... συνήματος. Μην ξεχνάτε και τό περίφημο έργο του... Δελαπατρίδη. Τό τιτλοφόρησε σοφώτατα και με όλους τους κανόνες της υγιεινής:

—Η Κοινωνία... γελά!...

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Εκλαϊκευμένη έπιστήμη

Η ήλιοθεραπεία

Του Ιατρού κ. Γ. Βεθανοπούλου

Εφαρμόζει ταύτην γενικώς, δηλαδή υποβάλλει δολέκλρον τό σώμα εις ήλιοθεραπείαν, φρονών —και πολύ όρθώς— ότι μία φυματιώδης έστία είναι συνέπεια άτονίας της γενικής καταστάσεως. Είναι επιστημονικώς αποδεδειγμένον, ότι αί ήλικαί άκτίνων τονούν τον οργανισμόν και περί τούτου δέν χωρεί δεύτερα γνώμη. Ο ήλιος άφ' ενός διά της θερμότητος και άφ' έτέρου διά της ένεργείας των υπεριώδων άκτίνων, συντελεί ώστε αί εναλλαγαι της ύλης νά ισχυροποιούνται, ο αριθμός των έρυθροπαίτων και ή χεμοκρομίνη ν' αύξάνη κατά πολύ και ούτως ο οργανισμός τονούται και άναζωογονείται.

Η ήλιοθεραπεία παρά την θάλασσαν γινομένη αποβάλλει εις νούσημα τίνα, ως εις χειρουργικάς φυματιώσεις και χοιραδικάς καταστάσεις περισσότερο άφελίμος ή έν τη έρη, διότι, πλην της ώφέλειας των ήλιακών άκτίνων και τά συστατικά του θαλασσινού αέρος και δι ή έμπεριεχομένη ποσότης άλάτος, αποβάλλει πολύ ώφέλιμος εις αυτά. Η ήλιοθεραπεία εφαρμόζεται την σήμερον εις πλείστα όσα νούσημα. Διά ταύτης αί φυματιώσεις των ούτων, άδενιτίδες, άρθριτισμοί, συρίγγια φυματιώδη και άλλα νούσημα θεραπεύονται. Πληγαι τη έπιδότησιν των ήλιακών άκτίνων έπουλοούνται τάχιστα. Η ήλιοθεραπεία όμως δέν νά γίνεται μεθοδικώς. Ο έπιθυμών νά υποβληθή εις ήλιοθεραπείαν, δέν νά συμβουλευήται

τον Ιατρόν του, διότι υπάρχουν περιπτώσεις τινές, σ'ας όποιες αυτή άντενδείκνυται. Η ήλιοθεραπεία πρέπει νά γίνηται, τον μέν χειμώνα κατά τό μεσημέρι, τό καλοκαίρι 9-12 και 4-5 μ.μ. και τοτότο διότι κατά τας άνωτέρω ώρας, αί ήλικαί άκτίνες περιέχουν ύπεριώδεις άκτίνες έν μεγάλη ποσότητι, αί όποιαι, ως γνωστόν, τόσοον εύνοϊκώς έπιδρώσι.

Τά θηλάζοντα, όταν συμπληρώσουν τον έκτον μήνα της ήλικίας των, δύνανται και αυτά νά κάμνουν ήλιοθεραπείαν.

Κατά τον φίλιτάτον μου Γερμανόν ύφηγητήν της Παιδιατρικής του Πανεπιστημίου Λειψίας Ο. Κραυσσε, την πρώτην ήμέραν δέον νά κάμνουν έν λεπτόν, την δευτέραν δύο, την τρίτην 3 και τοιουτοτρόπως θ' αύξάνωσι καθ' έκάστην ήμέραν κατά έν λεπτόν, έως ότου φθάσωμεν 8-10 λεπτά ήμερησίως. Περιττόν θεωρώ ν' αναφέρω, ότι κατά την ήλιοθεραπείαν ποτέ νά είμεθα έντελως γυμνοί, αί δέ ήλικαί άκτίνες νά προσπίπτουν άπ' ευθείας επί του σώματός μας. Κατ' αυτήν πρέπει νά προφυλάττωμεν την κεφαλήν και τους όφθαλμούς μας από τας ήλικακς άκτίνας, διά τοτότο δέ νά φορώμεν ψάθινο καπέλλο και μαύρα γυαλιά. Στην Έλλάδα, όπου ο ήλιος όλο τό έτος, πλην ελαχίστων ήμερών, μάς παρέχει τό ζωονόνον φώς του, δέν γνωρίζομεν και κατά συνέπειαν δέν έκτιμώμεν τας θαυματουργούς αυτού ένεργείας. Ζηρώ άχά ακόμη εις τά ότα μου τά λόγια του σεβαστού μοι διδασκάλου και καθηγητού φόν Στρώμπελλ, ότι ήμέραν τίνα παρανοούσθητε κατόπιν διαταγής του πρό αυτού εις τό ιδιαίτερον γραφείον του, όπως δώσω πληροφορίας διά τινας άσθενείς του τμήμα-

Αγριες φωνές φτάσανε ως τὸ κατάστρωμα ἀπ' τῆς στεριάς.
—Τί συμβαίνει; φώναξε ὁ πλοίαρχος στοὺς αξιωματικούς πὺν τρέξαν. Κάτι σκιές βλέπω ἐκεῖ κάτω ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φοινικίες. Μὰ μοῦ φαίνεται πὺν εἶνε ἄνθρωποι τοῦ καραβιοῦ.

Ὁ πλοίαρχος κύτταξε προσεκτικὰ κατὰ τὴν στεριά κι' ὕστερα γύρισε μὲ αὐστηρὸ ὄφρος πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχο τῆς θάρειας.

—Δὲν γυρίσανε ἀκόμα οἱ ἀδελιοῦχοι; Τί διάβολο γίνεται; Βγαλτοὺς μὰ θάρκα στὴ στεριά νὰ φέρῃ ἐδῶ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μαντράχαλους πὺν κοπροσκυλᾶνε ἀκόμα στὴν στεριά. Καὶ μοῦ φαίνεται πὺν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶνε πληγωμένος, γιὰτὶ τὸν βλέπω νὰ τρικλίζει. Μὴν ἀργή-τε. Μιά θάρκα!

—Ὅταν οἱ τρεῖς καθυστερημένοι ναῦτες παρουσιάστηκαν μὲ κατεβασμένα μοῦτρα ἐμπρὸς στὸν πλοίαρχο, — τὸν πλοίαρχο τοῦ Ἀμερικάνικο ἀντιτορπιλικοῦ «Μάτζεστικ» πὺν περιέμενε σ' αὐτὸν τὸν ἐρημικό κόλπο τῆς Ταϊτῆς τῆς μοῖρας τοῦ Ἑλληνικοῦ γιὰ νὰ ἀρχίσῃ μαζί τους τὰ μεγάλα ἐτήσια γυμνάσια, αὐτὸς τοὺς ρώτησε θυμωμένα:

—Τί κάνατε ἐκεῖ κάτω; Γιατί εἰσάσατε ἀκόμα στὴν στεριά ἀφοῦ ἔχει σημάει προσκλητήριο;

—Κύριε πλοίαρχε, σὰς ὀρκίζομαι..., ἀρχισε ὁ Στέφαν Μίλλ. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ναυτικούς πὺν ἔφερνε τὸ σημάδι τοῦ διόπου.

—Πάψε ἐσὺ γρηὰ ἀλεποῦ μὲ τοὺς ὀρκίους σου, τὸν διέκοψε ὁ πλοίαρχος. Δὲν σὲ πιστεύω. Ἐμπρὸς, Τόμας, εἶπε, γυρί-ζοντας σ' ἕνα νέο κληρῶντ πὺν στεκόταν εἰς προσοχὴν μὲ ὄφρος μετανοιωμένου. Πές μοῦ ἐσὺ. Τί συνέβη;

—Συγχαρῆστε με, κ. πλοίαρχε, ἔκανε ὁ νέος. Ἦθελα νὰ γυρίσω ἀπὸ ὦρα στὸ καράβι στὴν ὦρα μου ἀλλὰ ὁ Γκρίγκη καὶ ἔδειξε τὸν πληγωμένο συνάδελφό του — μὲ παρέσυρε...

—Εἶπε εἶνε Γκρίγκη; —ρώτησε ὁ πλοίαρχος τὸν πληγωμένο ναῦτη πὺν κατέβασε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ. Λοιπὸν; ρώτησε γυρίζοντας πάλι στὸν Τόμας.

—Ὁ Γκρίγκη, συνέχισε ὁ Τόμας, μοῦ εἶπε τόσα πολλά, ὥστε πείστηκα νὰ τὸν

♦♦♦♦♦

τὸς μου, ὅτε σὺν τοῖς ἄλλοις μοῖ εἶπεν: «Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰταλία χῶραι κλασσι-κῆς ρυπαρότητας σώζονται ἀπὸ τὸν ἡλιὸν τῶν». Καὶ δὲν ἔχεν ἀδικον. Στὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν χώραν τῆς προόδου καὶ παρομιώδους φιλοπονίας, εὐρίσκον-ται πρὸς ἡλιοθεραπείαν ἀφθονα Sonnen- bad. Αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς δάσος, ἢ παρὰ τὸ δάσος, ὅπου ἀντὶ μικροῦ τιμῆματος, εἰσέρχεται τις καὶ κάμνει τὴν ἡλιοθερα-πείαν του. Στὰ ἡλιόλουστα αὐτὰ ἐξη-πλωμένοι ἀναζωογονοῦν τοὺς ὀργανι-σμούς των καὶ προφυλάττουν αὐτοὺς ἀπὸ διαφόρους νόσους καὶ οὕτω παράγουν ὀργανισμούς ἰσχυροὺς, οἱ ὁποῖοι κατὰ πολὺ συντείνουν στὴν μεγάλην αὐτὴν πρό-οδον. Ἐνθυμοῦμαι μὲ πόσῃ χαρὰν μετέ-βαινον μετὰ τῶν ἄλλων ἐσωτερικῶν ἰα-τρῶν τῆς Παθολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Πα-νεπιστημίου τῆς Λειψίας, στὴν θεράντα ὁ-νὸς διαμερίσματος τῆς Κλινικῆς μας, ὅ-τε ὑπῆρχε ἡλιος καὶ ἐκάμναμεν τὴν ἡλιο-θεραπείαν μας. Ἐνθυμοῦμαι πόσῃ ὀρεξί-αν καὶ διαύγειαν πνεύματος πρὸς ἐπιστημο-νικὴν ἐργασίαν μὰς ἔδιδεν ἡ ἡλιοθερα-πεία. Καὶ οὐδὲν τὰς εὐεργετικὰς ἡλιακὰς ἀκτίνες εὐρίσκόμενος ἀνεπόλουν τὴν ἡ-λιόδοστον Ἑλλάδα τὴν ὑπὸ τῶν Γερμα-νῶν καλουμένην χώραν τοῦ ἡλίου, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει ἀκόμη διαδοθῇ ἡ ἡλιοθε-ραπεία, ἥτις θὰ μὰς προεφύλαττεν ἀπὸ τῶσας ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι κατατρύχουσι τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν.

Dr ΓΕΩΡΓ. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱατρός Παθολόγος

Ἐξωτικὰ διηγήματα

Τὸ μαργαριτάρι τῆς Ταϊτῆς

Τοῦ Πέντρο Ἀντολλι

ἀκολουθήσω. Πήγαμε ἐκεῖ κάτω, στὸ δά-σος, γιὰ νὰ κάνουμε ἕνα ἀστεῖο σ' ἕνα γέρο Ἰθαγενῇ, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Μίλλ. Ὁ-ταν φτάσαμε στὴν καλύθα τοῦ γέρου, ἐ-γὼ ἔμεινα λίγο παράμερα καὶ μῆλιναν μὲσα ὁ Μίλλ καὶ ὁ Γκρίγκη. Ξαφνικά, ἀκούσα φωνὴς μὲσα ἀπ' τὴν καλύθα καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα νὰ πετάγονται ἔξω τὰ παιδιὰ. Καταφοβισμένοι τὸ ἔβαλα μα-ζὶ τους στὰ πόδια, ὅταν μὰς ἔκλεισαν τὸν δρόμο μερικοὶ μαῦροι. Ὁ Γκρίγκη πλη-γώθηκε καὶ μετὰ θίαν μπορέσαμε νὰ τὸν κουβαλήσουμε στὴν προκομαί. Ἄν δὲν μὰς στέλνανε τὴν θάρκα θὰ τὴν εἶχαμε πολὺ ἄσχημα...

Ὁ πλοίαρχος κούνησε τὸ κεφάλι του. —Καλὰ, Τόμας, σὲ πιστεύω, εἶπε. Ἐσὺ θὰ πᾶς μόνο τρεῖς ἡμέρες στὸ μπαλαού-ρο γιὰτὶ ἀργήσας ἀπ' τὸ προσκλητήριο. Ὁ Τόμας χαίρετρε καὶ ἔφυγε.

—Καὶ τώρα ἡ σειρά σου, Μίλλ, εἶπε ὁ πλοίαρχος. Τί πηγαίνατε νὰ κάνετε στὴν καλύθα τοῦ γέρου;

—Εἶνε ἕνας γέρος ἔξοκτιάρης, κ. πλοίαρχε, πὺν μισεῖ τοὺς λεκοὺς σὰν τὸν διάβολο. Σ' ἕνα ταξεῖδι πὺν ἔκανα στοὺς τροπικοὺς ἔμαθα πὺν ὅταν πηλὴ κανεὶς τυ-φλὸς νερὸ πὺν μὲσα ἔχουν βουτήξῃ ἕνα

♦♦♦♦♦

ΝΕΜΙΚΗΚΑΜΕΝ!

Θὰ ζοῦμε

1000 χρόνια!

ΜΕΤΑ... 40 ΑΙΩΝΕΣ

Ἐπίσημες θεβαιώσεις τῶν εἰδικῶν, μὰς μιλοῦν περὶ προσεχοῦς ἀνθρωπίνης ζωῆς διαρκείας χιλίων χρόνων! Αἱ θε-βαιώσεις αὐτὲς στηρίζονται ἐπὶ ἐπίσημα στατιστικὰ δεδομένα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπο-δεικνύουν ἀβάσιμον τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρι-σμόν. Τὰ «δεδομένα» αὐτὰ εἶνε τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς τῶν ἐπιστη-μόνων αἱ συνθήκες τῆς ζωῆς ἐπέτρεπαν στὸν ἄνθρωπο τοῦ 1835 νὰ ζῇ κατὰ μέ-σον ὄρο μόνον 35 χρόνια. Αἱ συνθήκες αὐ-τὲς μὲ τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανῶν ἡλ-λαξαν καὶ ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη παρα-δέχεται ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ζῇ κα-τὰ μέσον ὄρον 59 χρόνια. Αὐτὸ ἀρεῖται κυρίως στὴν ἔλλειψιν τῶν τρομερῶν ἐπιδη-μιῶν πὺν ἀπεδεκατίζαν τοὺς πληθυσμούς ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια.

Τὶς ἐπιδημίες ἐπάταξε κατὰ τρόπον τε-λεσφόρον ἡ ἀνακάλυψις τῶν φαρμάκων, τὰ ὁποῖα ἐξολοθρεύουν τὰ μικρόβια. Μὲσα σὲ ἑκατὸ χρόνια —ἀπὸ τὸ 1800 μὲχρι τὸ 1900— ἀνεκαλύφθησαν ἀντίδοτα γιὰ διακόσια καὶ περισσότερα μικρόβια!

♦

Αὐτὸ ὅμως εἶνε πλὴν σπουδαῖο. Τὸ σπουδαιότερο εἶνε ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐπι-στημόνων, κατὰ τὸν ὁποῖο θὰ φθάσῃ ἡ-ποχὴ πὺν οἱ ἄνθρωποι θὰ ζοῦν χιλία χρό-νια. Ἡ περιεργὴ αὐτὴ ἐξέλιξις θὰ αὐ-ξάνῃ κατὰ τόσο ὡς ἐξῆς:

Εἶδαμε ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ζῇ 23 χρόνια περισσότερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τῆς περασμένης ἑκατονταετίας. Σύμφωνα μὲ τὴν θάσιν αὐτὴ ὁ ἄνθρωπος πὺν θὰ γεννηθῇ τὸ σωτήριον ἔτος 2035 πρέπει νὰ ζῇ κατὰ μέσον ὄρον 82 χρόνων. Μὲ τὴν σειρά αὐτὴν, μὲ τὴν ὁποία θὰ συντονί-ζται ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης, ὁ ἄνθρωπος μετὰ παρέλευσις σαράντα αἰώνων — τί εἶνε τέσσερες χιλιάδες χρόνια μὲσα στὴν αἰω-νιότητα; — θὰ ζῇ χιλία δλοκλήρα χρόνια!

μεγάλο μαργαριτάρι, ὁ τυφλὸς ξανάβη-σκει τὴν ὄρασί του. Ὁ γέρος αὐτὸς εἶπε ἕνα τέτοιο μαργαριτάρι καὶ τώθελα γιὰ τὴν κῶ-ρη μου πὺν εἶνε τυφλὸς. Ὁ γέρος ὅμως δὲν μοῦ τώδινε μὲ κανέναν τρό-πο. Κι' ἔγινε ὅτι ἔγινε...

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ σκεπτικός κι' ὕστερα εἶπε τὴν ἀπόφασί του.

—Θὰ πᾶτε κι' ἐσὺ κι' ὁ Γκρίγκη φυλ-κῇ. Οἱ νόμοι πὺν προστατεύουν τοὺς Ἰθα-γενεῖς εἶνε πολλοὶ αὐστηροί.

—Μὰ, κ. πλοίαρχε, τὸ παιδί μου..., τὸν-μῆσε νὰ πῇ ὁ Μίλλ.

Χωρὶς νὰ μιλήσῃ ἄλλο ὁ πλοίαρχος τοὺς ἔδειξε τὴν πόρτα.

♦

Ἡ φρουρὰ συνώδεψε τοὺς τρεῖς ἄνδρες κάτω στ' ἀμπάρια καὶ ἡ μέρα ἐκείνη πε-ράσε χωρὶς νὰ συμβῇ κανένα ἄλλο ἀ-πρόοπτο. Νύχτωσε. Εἶχε ἡδὴ σημάει ἀ-πὸ ὦρα ἡ δευτέρη ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς καὶ οἱ δύο σκοποὶ τῆς πλώρας καὶ τῆς πρύμνης μισοκοιμώτουσαν, ὅταν τὴν ἀ-πόλυτη σιγαλιὰ διέκοψε μία φωνή:

—Στὰ ὄπλα! Στὰ ὄπλα!

Οἱ ναῦτες πετάχτηκαν ἀπάνω, ἀρπάζαν-τά ὄπλα τους καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸν φρουρὸ τῆς σκάλας πὺν εἶχε δώσει τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ.

—Τί συμβαίνει; Τί τρέχει; ρωτοῦσαν ὁ-λοὶ, ἐνῶ ἀπὸ τῆς γέφυρας ἀναφαν εὐθὺς οἱ προβολεῖς τοῦ πολεμικοῦ.

—Εἶδα ἕναν ἄνθρωπο, εἶπε ὁ σκοπὸς, νὰ κολυμᾷ γύρω ἀπὸ τὸ καράβι καί...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ, γιὰτὶ ἐκεί-νη τῇ στιγμῇ ἕνας ὁμορφος Ἰθαγενὴς μὲ χάλκινο σῶμα καθάλλησε τὸ παραπέτο-τὸ καραβιοῦ.

Οἱ ἄνδρες ρίχτηκαν ἀπάνω του καὶ σὲ-δυὸ λεπτὰ ὁ νέος ἦταν δεμένος σφιχτὰ. Ταυτοχρόνως ὁ πλοίαρχος φάνηκε πᾶ-νω ἀπ' τὴν γέφυρα.

—Φέρτε τὸν ἐδῶ, διάταξε. Καὶ σὰν τοῦ-τὸν ἔφεραν ἐμπρὸς του: Ποιὸς εἶσαι; τὸν-ρώτησε. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Ὁ νέος πὺν ἔως τὴν στιγμὴ δὲν εἶχε θγάλει μιά λέξι καὶ δὲν εἶχε φέρει τὴν παραμικρὴ ἀντίστασιν, κύτταξε θαρραλέα τὸν πλοίαρχο καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ εἶπε:

—Εἶμαι ὁ δοῦλος τοῦ μάγου πὺν οἱ-τρεῖς λευκοὶ ἀδελφοὶ ἦρθαν νὰ πάρουν τὸ μαργαριτάρι του. Ἐγὼ τῶρα ἔφερα γιὰ τὸ κορίτσι τοῦ λευκοῦ τὸ φάρμακο πὺν ζήτοῦσε ἀπὸ τὸν γέρο...

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινε γιὰ μιά στιγμὴ διστακτικός καὶ ἔπειτα εἶπε ἀποφασι-στικά:

—Ἐλα μαζί μου.

Κατέβηκαν στ' ἀμπάρια καὶ ἔφτασαν πρὸς τὸν μπαλαούρο ὅπου ἦταν κλεισμέ-νοι οἱ τρεῖς φυλακισμένοι.

—Κατὶ σὲ θέλει αὐτὸς, εἶπε ὁ πλοίαρ-χος στὸν Μίλλ.

Ὁ νέος τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβγαλε ἕνα δ-λοκαβαρο μαργαριτάρι ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τώδωσε στὸν ναῦτη.

—Σοῦ ἔφερα τὸ φάρμακο γιὰ τὸ παι-δί σου, εἶπε. Ἐγὼ ἀγαπᾶω τοὺς λευκοὺς καὶ θέλω νὰ γειάνῃ τὸ κορίτσι του. Ἡ μάγισσα δὲν σοῦ εἶπε ὅτι ἄμα πηλὴ νερὸ μὲ τὸ μαργαριτάρι μὲσα θὰ γίνῃ καλά. Γι' αὐτὸ ἔκλεψα καὶ σοῦφερα τὸ μαργα-ριτάρι...

Ἡ καλωσύνη τοῦ νέου ἐκείνου ἔκανε ὄλους νὰ δακρῶσιν. Πιότερο ὅμως συ-κινήθηκε ὁ Μίλλ. Ἐνὰς λυγμὸς τὸν ἐπι-ξέ καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ φιλήσῃ τὸν νέο πὺν τοῦ ἔφερνε τὴν εὐ-τυχίαν τῆς κορούλας του.

Ἀλλὰ ὁ νέος ἀθόρυβα εἶχε φύγει, χω-ρὶς νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς εἶδῃ. Ἦδη κα-λυμποῦσε πρὸς τὴν ξηρά...

♦

Τὴν ἴδια ὦρα ὁ πλοίαρχος δῆλωσε πὺν συγχαρεῖ τοὺς τρεῖς τιμωρημένους.

♦

Π. ΑΝΤΟΛΙ

Παράξενα ἔθιμα διαφόρων λαῶν

Ἐξωφρενικὲς πρῶτες νύχτες γάμου!...

Οἱ παράξενες συνήθειες τῶν Βοημῶν. — Πυροβολισμοὶ πὺν γεννοῦν...δισταγμούς. — Τὸ μαρτύριο τοῦ τραγουδιοῦ γιὰ τὴν νύφη. — Στὴν Φινλανδία, οἱ νεόνυμφοι... ἐπιτηροῦνται ἐπὶ 7 ἡμέρες!...

τῇ... λευκότητα τῶν ἐπτά μαρτυρικῶν νυ-κτῶν!...

ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ... ΔΙΣΤΑΓΜΟΥ!

ΣΤΗ ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ

Ἀλλὰ καὶ στὴ Λιθουανία ὤφιστανται παρόμοια περίεργα ἔθιμα. Ἐκεῖ, ἡ νύφη, ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο της, πρέπει παρου-σία ὄλων τῶν συγγενῶν καὶ φίλων νὰ ἀ-ποδείξῃ ὅτι εἶνε καλὴ νοικοκυρά, στρώ-νοντας τὰ κρεβάτια τοῦ σπιτιοῦ καὶ πλέ-νοντας τὰ πόδια τοῦ γαμπροῦ!...

Ἀργότερα ὅταν νυχθώσῃ, ἡ νύφη εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ γυρίσῃ τὰ κοντινὰ σπιτία καὶ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ χαρμόσυνο γεγονός, μαζεύοντας τίς... εὐχὲς τῶν γειτόνων!

Τέλος, ἐνῶ τὸ γλέντι συνεχίζεται, ἡ νύ-φη πρέπει ν' ἀλείψῃ τὰ χεῖλῃ της μὲ μέλι καὶ νὰ φιλήσῃ τὸν γαμπρό, ἀποδεικνύον-τας ἔτσι ὅτι εἶνε διατεθειμένη νὰ τοῦ προ-σφέρῃ ὅτι... γλυκύτερο ἔχει. Καὶ τότε μόνο οἱ ξένοι φεύγουν... ἱκανοποιημένοι!

ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Στὴν Κίνα, ἡ γαμήλιος ἑορτὴ, πὺν συ-νῆθος γίνεται εὐθὺς μόλις ὁ ἥλιος βασι-λέψῃ, ἔχει τίς ἐξῆς λεπτομέρειες: Ὁ γαμ-πρός, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους ἐκινᾷ γιὰ τὸ σπιτί τῆς νύφης, τὴν ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς... δὲν γνωρίζει!

Μόλις φθάσουν στὸ σπιτί τῆς κόρης, ὁ γαμπρὸς περνᾷ στὸ δωμάτιο τῆς προσευ-χῆς, ἐνῶ ἡ νύφη κλειδωμένη σ' ἕνα διπλα-νὸ δωμάτιο φλαρεῖ μὲ τίς φίλες της.

Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς ὥρας ὁ πατέρας τῆς νύφης παραδίδει ἕνα χρυσὸ—συνῆθος —κλειδί στὸν γαμπρό κι' αὐτὸς ἀνοίγει τὴν πόρτα πὺν τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν μέλλουσα σύζυγό του.

Τότε τῇ βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἔαν τοῦ ἀρέσῃ, τότε προχωρεῖ καὶ κλείνει πί-σω του τὴν πόρτα. Ἄν, ἀντιθέτως, δὲν τὴν βρῇ καλὴ, ἐξακλειδώνει τὴν πόρτα καὶ φεύγει!

Ἐτσι ἡ νύφη μένει στὰ κρύα τοῦ λου-τροῦ, ἐνῶ οἱ γονεῖς εἰς ἐνδεικνὴν πένθους κλαῖνε καὶ ὀδύρονται ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς νύχτες γιὰ τὸ... πάθημά τους!

ΚΑΙ ΟΛΙΓΟΣ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Πιὸ ἱπποτικές στὸ ζήτημα τοῦ γάμου φαίνεται νὰ εἶνε ὀρισμένες φυλὲς τοῦ βελ-γικοῦ Κογκό, οἱ ὁποῖες διατηροῦν ἀνάλο-γα ἔθιμα μὲ τοὺς Κινέζους σχετικῶς μὲ τὸν γάμο.

Στὸ Κογκό ὅμως ἔαν ἡ νύφη δὲν ἀρᾷ

Ἡ Φινλανδὴ νύφη πρέπει νὰ ἔχῃ προσόντα... νοικοκυρά. — Ἐνα φίλι μὲ μέλι στὸ... στόμα! — Ἡ ἐκλογὴ τῆς νύ-φης στὴν Κίνα. — Τὸ χρυσὸ κλειδάκι τοῦ πενθεροῦ καὶ οἱ διαθέσεις τοῦ ὑποψηφίου γαμ-προῦ. — Καλὸ ἐλίγιος ἱπποτι-σμός.

ση στὸν γαμπρό, γιὰ νὰ μὴν προσ-βληθῇ ἡ οἰκογένεια ἐκείνης, ὁ γαμ-πρός παραχωρεῖ τὴν γυναῖκα του σ' ἕναν φίλο του.

♦

ΕΝ ΠΑΡΑΤΑΞΕΙ!

Στὴ Μαδαγασκάρη ἐπίσης ὑπάρ-χει ἕνα πολὺ παράξενο ἔθιμο. Ὁ-ταν παντρευτῇ μιά νύφη ἕναν νέο ἄλλου χωριοῦ, οἱ συμπατριῶτες της πιάνουν τὸν δρόμο ἀπὸ τὸ ἕνα χω-ριὸ στὸ ἄλλο καὶ στέκονται σὲ ἀ-πόστασι 50—100 μέτρων. Ὁ γαμ-πρός ἀποσύρεται μὲ τὴν νύφη καὶ ὕ-στερα ἀπὸ λίγο βγαίνει στὸ παράθυρο καὶ φωνάζει:

Ἐν τάξει!

Ὁ συγχωριανὸς τῆς νύφης πὺν βρίσκε-ται ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτί, φωνάζει στὸν ἄλ-λο πὺν βρίσκεται πενήντα μέτρα μακριὰ του, τὴν ἴδια φράσι. Ὁ ἄλλος φωνάζει στὸν ἄλλο καὶ ἔτσι κατὰ τὸν παράξενον αὐτὸ... τηλεγραφικὸ τρόπο φθάνει ἡ χαρ-μόσυνη εἰδησις στὸ χωριὸ τῆς νύφης καὶ ἀρχίζει ἀμέσως ἡ διασκέδασις.

Ἡ διασκέδασις αὐτὴ γίνεται ἐφ' ὅσον ὁ γαμπρὸς πῇ τὴ φράσι «ἐν τάξει». Ἄν ἀντιθέτως φωνάζῃ «ἡ νύφη εἶνε ἀνάξια», ἡ εἰδησις μεταδίδεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ τὸ χωριὸ τῆς νύφης... πενηθορεῖ γιὰ τὸ μεγάλο ἀτύχημα.

Οἱ ΕΣΚΙΜΩΟΙ

Τὰ παράξενα γαμήλια ἔθιμα στὶς πα-γωμένες χώρες τῶν Ἐσκιμῶν ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ σχετικὴ αἰτῆσι. Παρουσιάζεται ὁ γαμπρὸς στοὺς συγγενεῖς τῆς νύφης καὶ τῇ ζητᾷ σὲ γάμο κατὰ τὸν ἐξῆς παράξενον τρόπο:

—Κάποιος θέλει νὰ ἔχῃ συντροφιά μὲ κάποιαν, λέει ὁ γαμπρὸς.

Καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ ἐξῆς συζήτησις με-ταῦ γαμπροῦ καὶ πεθεροῦ:

—Κάποιος (ἐννοεῖ τὸν γαμπρό) μπορεῖ νὰ δώσῃ φιλὶ σὲ κάποιαν;

—Κάποιος ἔχει ἀπ' ὅλα, ἀπαντᾷ ὁ γαμ-πρός.

—Τότε μπορεῖ νὰ τὸν συντροφίσῃ κά-ποια.

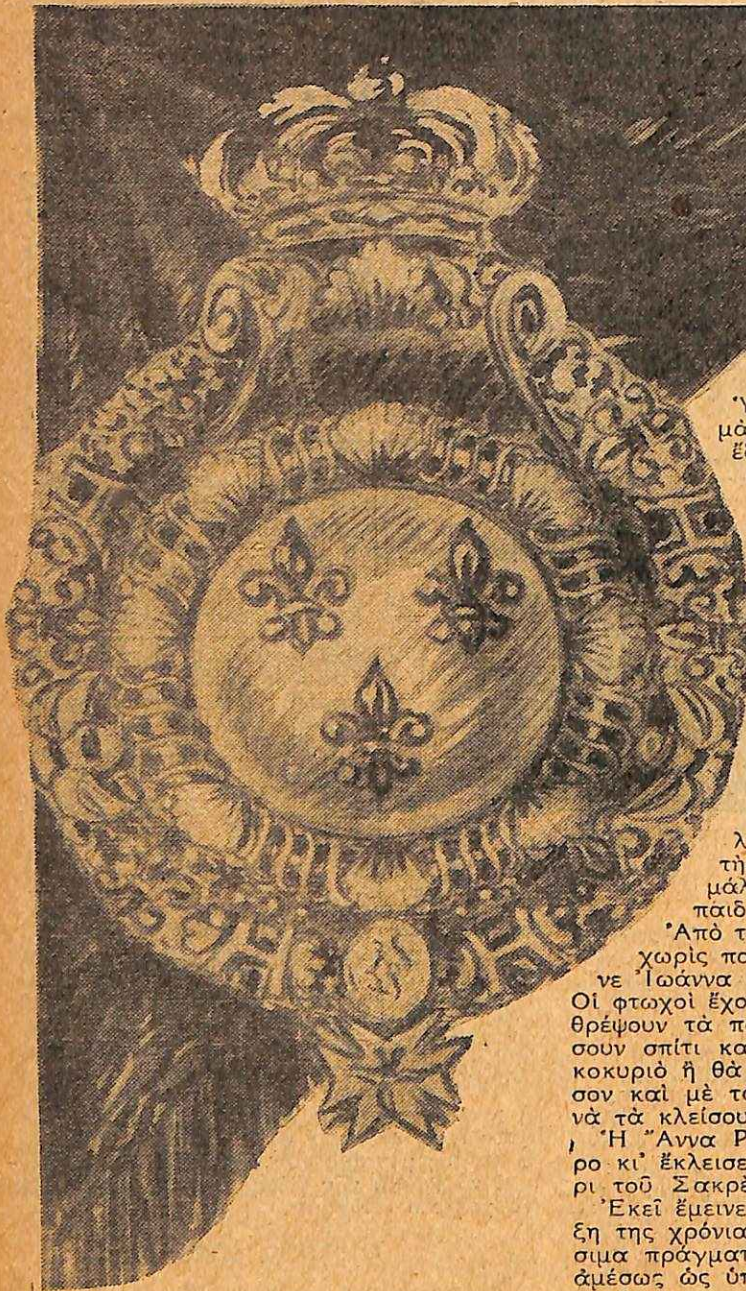
Ἐτσι κλείνεται τὸ συνοικέσιο. Ἡ «κά-ποια» δὲν ἔχει καμμιὰ γνώμην ἐν προκει-μένῳ. Παίρνει τὸν ἄνδρα πὺν θὰ τῆς δια-λέξουν οἱ δικοὶ τῆς κι' ἀλλάξῃ καλύθα. Προηγουμένως μονάχα εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τριψῇ τὴ μῦτι της μὲ τὴ μῦτι τοῦ γαμ-προῦ, δίνοντάς του ἔτσι τὸ πρῶτο φιλὶ!

Ὁ γαμπρὸς προτοῦ πάρῃ τὴν νύφη στὴν καλύθα του, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ στὸν πεθερό του ἕνα καμάκι — τὸ ὄπλο μὲ τὸ ὁποῖο χτυποῦν τίς φῶκες — καὶ νὰ τοῦ πῇ:

—Κάποιος δίνει σὲ κάποιον αὐτὸ γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴ δύναμίν του, ἂν κἀνὴ δυ-στυχημένη κάποιαν.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ γαμπρὸς ἐννοεῖ ὅτι ὁ πεθερὸς του θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σκο-τώσῃ μὲ τὸ καμάκι, ἂν ἔκανε δυστυχισμέ-νη τὴν κόρη του...

ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕ ΣΙΡΟ

σ δέρωνε.

Υπήρχε θέβαια και ο Ικο-
μάρ ντι Βωμπερνιέ, ο οποίος
έδειχνε κάποια προτίμηση σ'
αυτή τη γυναίκα.

Πάντως η ήθηκή του χω-
ριού άρχισε να διαμαρ-
τύρεται και οι Αρχές
της υπέδειξαν ότι έπρε-
πε να φύγει από το χω-
ριό.

Κι' έφυγε. Ήρθε στο
Παρίσι. Εκεί βρήκε κά-
τι συγγενείς. Λαουτζί-
κος, θυρωροί, άμαξά-
δες, μάγειροι... τί να
φροντίσουν για την ά-
μοιρη γυναίκα και το
παιδί της;

Ευτυχώς βρέθηκε ένας κα-
λός άνθρωπάκος, ο οποίος
την παντρεύτηκε και δέχθηκε
μάλιστα να υιοθετήσει και το
παιδί της.

Από την ημέρα εκείνη το κορίτσι
χωρίς πατέρα πήρε όνομα: λεγότα-
νε Ιωάννα Ρανσόν.

Οι φτωχοί έχουν δύο τρόπους για ν' ανα-
θρέψουν τα παιδιά τους. "Η θά τ' αφή-
σουν σπίτι και θά τ'α πιάσουν στο νοι-
κοκυριό ή θά ένεργήσουν με κανένα μέ-
σον και με το πρόσχημα της «άπορίας»
νά τ'α κλείσουν σε κανένα σχολειό.

Η Άννα Ρανσόν προτίμησε το δεύτε-
ρο κι' έκλεισε την Ιωάννα στο μοναστή-
ρι του Σακρέ-Κέρ.

Εκεί έμεινε η Ιωάννα μέχρι τ'α δεκά-
ξη της χρόνια κι' έμαθε πολλά και χρη-
σιμα πράγματα. Βγήκε και προσελήφθη
άμέσως ως υπηρέτρια σε μία άστική οι-
κογένεια.

Δέν μπόρεσε όμως νά μείνει περισσό-
τερο από δύο μήνες στο σπίτι αυτό, για-
τί τ'α δυο παιδιά της οικογενείας δέν ζού-
σαν πιά παρά μονάχα για την Ιωάννα.

Στην όδο Νέβ-ντέ-Πετι-Σάμ, ένας κά-
ποιος κύριος Λαμπιλ άνοιξε ένα μαγαζί
νεωτερισμών.

Οι πωλήτριες του μαγαζιού ζούσαν πε-
ριωρισμένες όπως σε μοναστήρι. Ο χα-
ριτωμένος αυτός κοριτσόκοσμος ζούσε ά-
νάμεσα στις δαντέλλες, στις κορδέλλες
και τ'α μεταξωτά.

Ντύνανε τις ώραιες κυρίες που πήγα-
ναν στην Αύλη και τις κοπέλλες που θά
παρουσιαζόντουσαν στον Βασιλέα.

Γι' αυτό και έκτός από τόν γυναικόκο-
σμο τρυπώνουν ανάμεσα σ'α πολύχρωμα
πανιά και διάφοροι δανδηδες που έρχον-
ται περισσότερο για τ'α κορίτσια παρά
για τ'α μεταξωτά.

Ανάμεσα στις πωλήτριες βρίσκεται
και η Ιωάννα Ρανσόν, και είναι η πιό ώ-
μορφη, η πιό χαριτωμένη απ' όλες.

Νά, όμως, πού μία μέρα ένας κύριος
με ύφος άριστοκρατικό μπαίνει και ζητά
νά δ'α τ'α μεταξωτά. Η Ιωάννα, την ό-
ποια οι συναδέλφισσές της αποκαλούν
"Άγγελο, σπεύδει νά περιποιηθ'α τόν κύ-
ριο.

Είναι ο κόμης Ιωάννης ντυ Μπαρύ, έ-
νας πλούσιος αλλά κακής φήμης κύριος
άριστοκράτης.

Επειτα από τρείς ημέρες ο κύριος α-
τός κατορθώνει και παίρνει στο σπίτι του
τη δεσποινίδα Ρανσόν, την έπονομαζόμε-
νη "Άγγελο και τη μητέρα της υπό τ'ο
πρόσχημα της οικονομίας.

Περίεργη θέσις
για την κοπέλλα
αυτή των δέκα ό-
κτώ ετών... την
πό όμορφη γυ-
ναίκα της Γαλ-
λίας.

Ο κόμης δίνει
ένα καινούργιο ό-
νομα στην προ-
στατευομένη του.
Της άφαιρεί τ'ο
Ρανσόν και την
πολιτογραφεί με
τ'ο όνομα του ντε
Βωμπερνιέ.

Την εποχή εκεί-
νη γινόντουσαν
γιορτές, βασιλι-
κές γιορτές και
ο κόσμος έτρεχε
στις Βερσαλλίες
νά δ'α τόν Βασι-
λέα. Προσφέροντο
γεύματα λαϊκά
και οι Παριζιάνοι
λάβαιναν μέρος
σ'α γλέντια.

Η καυμένη η
Ιωάννα είχε μιάν
έπιθυμία νά δ'α κι'
αυτή μία μέρα τ'ο
Βασιλέα.

Επήγε. Τρύπω-
σε ανάμεσα στον
κόσμο, πέρα σε
μπροστά στον Βα-
σιλέα, τόν είδε.

Ο Βασιλέας ό-
μως διέταξε τόν Ιν
διατέρό του ύπη-
ρέτη τ'ο Λεμπέλ νά
πή νά τ'ο δ'αρή τη
μικρή ξανθή, η ό-
ποια...

Η όποια έπειτα
από όκτώ ημέρες
έγκαθίσταται στο
Φοντενεμπλώ, με
υπηρέτριες, ύπη-
ρέτες με λιθρέα,
με διαμαντικά και
με την μόνη άπαν-
τοχή νά την έπι-
σκεφθ'α ο Βασι-
λέας...

Αλλά ο Βασι-
λέας δέν μπορεί
νά πάρη την πρό-
τη τυχούσα για
ματριάσσα του. Γι'
αυτό και ο κόμης
θέλει νά δώση πε-
ρισσότερη αίσλη
στην προσταυο-
μένη του. Καλεά
από την έπαρχία
κ'αποιον άγνωστο
μέχρι στιγμής ά-
δελφό του και τόν
παντρεύει με την
Ιωάννα Ρανσόν.

Άγγελο ντε Βω-
μπερνιέ. Έτσι η
Ιωάννα γίνεται ά-
μέσως κόμηση
ντυ Μπαρύ.

Ο σύζυγος άπε-
στάλη πίσω στην
έπαρχία με κά-
μποσες χιλιάδες

τάληρα, πριν
δ'α καλά-καλά τη νύφη
ούτε στο πρόσωπο.

Κι' έτσι η νέα κόμηση... και
εγνώρισε επί τέλους τόν βασιλικό της
έραστή.

Ομιλητικός, χαριτωμένος νέος, με ό-
λα τ'α προσόντα και κάτι πού δέν μπο-
ρούσε νά τ'ο έχη κανείς σε όλη τη Γαλ-
λία... Βασιλέας. Τι άλλο ήθελε η Ιω-
άννα;

Ο Βασιλέας είναι τρομερά έρωτευμέ-
νος. Όλοι οι Αύλικοί και οι ύπουργοί
συσφρώνουν τ'α φρύδια, ανησυχούν για
τη νέα κατάσταση τού Βασιλέα.

Η άπλη έρωμένη όμως πρέπει νά γί-
νη και έπίσημη.

Ο Λουδοβίκος 15ος άποφασίζει και ό-
ρίζει έπίσημη ημέρα την 22αν Απριλίου
1760 νά εμφανισθ'α έπίσημως στο παλάτι
η Ντυ Μπαρύ.

Η ύποδοχή έμεινε ίστορική. "Αφ'αυτη
σε όμορφιά και πολυτέλεια η Ιωάννα πέ-
ρασε ανάμεσα από όλες εκείνες τις κυ-
ρίες πού κάθε μία ζήλευε τη θέσι της.

Ο Βασιλέας την χαιρετά, της πιάνει
τ'ο χέρι, της σιγομιλά.

Η μικρή Ιωάννα... Δίχως όνομα γίνε-
ται βασίλισσα της Γαλλίας!

Η ΠΑΥΛΙΝΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Η οικογένεια Βοναπάρτη μία φτωχο-
οικογένεια στο Άγιατίσιο.

Η κυρία Λετίτσια κουράζεται πολύ νά
τ'α φέρη θόλα. Έπτά παιδιά: Τέσσερα
αγόρια, δυό κορίτσια κι' ένα αγοροκόρι-
τσο, η Πολέτ. Τ'ο σπίτι γίνεται άνω-κάτω
από τις φωνές. Τ'α παιδιά μεγαλώνουν έ-
τσι στην τύχη και όπως τύχει. Φεύγαν για
τ'ο δάσος κάθε πρωί και γύριζαν θραδυ
σπίτι με τ'α ρούχα σχισμένα. Ο Ναπολέ-
ων έκανε τ'ο στρατηγό, τ'ο αγοροκόριτσο
η Πολέτ έκανε τ'ο ληστή, ο Ζωζέφ, ο Ζε-
ρώμ, ο Λοσιέν, η Καρολίνα, η Έλίζα,
τους στρατιώτες.

Ξύλο από μαμά Λετίτσια και φαί ό,τι
βρισκότανε.

Η Πολέτ διαρκώς έλεγε:
—Όταν θά γίνω πλουσία
κάθε μέρα θά τρώω τ'α
χλες.

Και η μάνα έπανελάμ-
βανε:

—Πρώτα από όλα νά
γίνετε άνθρωποι, νά εί-
στε διαρκώς αγαπημέ-
νοι και ήνωμένοι.

Οι πολιτι κ'ες
διαμάχες αρχίζουν
στην Κορσική. Η
κυρία Βοναπάρ-
του μαζώνει τ'α
παιδιά της και
πηγαίνει στη Με-
σαλία.

Νοικιάζει ένα
δαμάτιο στο πέμ-
πτο πάτωμα μιάς
κατοικίας.

Τ'α παιδιά σκορ-
πούν και βρίσκουν
δουλειά σε διάφο-
ρες πόλεις της
Γαλλίας. Μένει η
κυρία Λετίτσια με
τ'α τρία κορίτσια
της. Ξενοδολεύει
και τ'α συντηρεί.
Τ'α κορίτσια με-

γαλώνουν, έχουν υ-
παιτήσεις. Η Πολέτ
υποφέρει περισσότε-
ρο από τις άλλες. Εί-
νε όμορφη δεκαεπ-
σάρων χρονών, αρχί-
ζει νά καταλαβαίνει.
Περιμένοντας τόν έ-
ρωτα, μπαλώνει, ρά-
βει, πλένει μαγειρεύ-
ει, άπλητισμένη πού
βρίσκεται διαρκώς
στή φτώχεια. Δέν έλ-
πίζει τίποτα από τ'α
αδέλφια της. Έν τού-
τοις ο άνθυπασπιστής
Ναπολέον της στέλ-
νει πού και πού κάτι
από τ'ο μισθό του.
Τ'α γράμματά του
μιλούν για Παρίσι
και για πολυτέλεια.
Η Πολέτ σ'α όνειρά
της γίνεται διε Παυ-
λίνα Βοναπάρτου και
κλαίει όταν ξεμυ-
κεί θά έλπει την κακο-
μοιρία της.

Ο μικρός άνθυπα-
σπιστής προδίδέ-
ται, έχει γίνει τώρα
στρατηγός και διευ-
θύνει τ'ο στρατό στην
Ιταλία. Προχωρεί ά-
πό νίκη σε νίκη. Έ-
χει γίνει κάποιος, έ-
πιβάλλει τη θέληση
του και θυμάται τη
συμβουλή της μητέ-
ρας του. Φέρνει την
οικογένειά του στο
Μιλάνο.

Η Πολέτ βρίσκεται
επί τέλους εκεί έκα-
νο πού θέλει. Το θά-
μασμα τών άνδρών
και την αγάπη ενός
άνδρος.

Ο Ναπολέον άπλη-
σολημένος με τη με-
λέτη τού χάρτου, ά-
κούει πίσω από ένα
παραβάν γέλια, φι-
λιά. Παραμερίζει και
θλέπει την αδέλφη
του σ'α γόνατα ενός
άξιωματικού.

Ο Ναπο-
λέων χαμογελά
και ρωτά:

—Για πότε οι γάμοι;

Κι' έτσι η Πολέτ Βο-
ναπάρτου παντρεύτηκε στο
Μιλάνο τόν Αίμε Λεκλέρκ
στρατηγό, είκοσιέντε ετών, ώ-
ραίο, πλούσιο και γεμάτο μέλλον.

Κυρία Στρατηγού, δεκαεπτά ετών, βρί-
σκεται στο Παρίσι, ζή μέσα στην πολυ-
τέλεια και τώρα τρώγει διαρκώς τσιχλες.
Φορέματα, κοσμήματα κ.λ.π.

Ξαφνικά κάποια έπαναστάσις γίνεται
στον Άγιο Δομίνικο, άποστέλλεται ο Λε-
κλέρκ ο όποιος πεθαίνει από πυρετούς.
Η νέα χήρα κόβει τ'α μαλλιά της, ξέρει
όμως ότι θά γίνουν ώραιότερα σ'αν θά
μεγαλώσουν. Και τώρα σκέπτεται ποίος
θά διαδεχθ'α τόν Λεκλέρκ.

Όλα τ'α αδέλφια βρίσκονται στο Πα-
ρίσι, άνοιξαν σπίτια, συναναστρέφονται
τόν καλότερο κόσμο. Ένα θράδυ στο μέ-
γαρο τού Ζωζέφ Βοναπάρτου είναι μαζεμ-
μένοι όλη η άριστοκρατία. Η Παυλίνα
είναι στις δόξες της. Εκεί βρίσκεται κι'
ένας Ιταλός πρίγκηψ. Είναι ώρατός. Ζή
πλουσιοπάροχα στο Παρίσι, έχει δύο έ-
κατομμύρια εισόδημα. Οι γυναίκες τόν
τριγυρίζουν.

Ο Ναπολέον βρίσκεται στον κήπο, νο-
μίζει ότι είναι μόνος. Ξάφνου άκούει πίσω
από θάμνους, άνασταναγμούς και φιλιά.
Σηκώνεται και κυττάζει και θλέπει την
Παυλίνα στην άγκαλιά τού πρίγκηπος.

—Για πότε ο γάμος;

Κι' ενώ ο άδελφός της έστέφετο Αύ-
τοκράτωρ, η Παυλίνα γινότανε πριγκί-
πισσα Μποργκέζε.

Στη Ρώμη είχε μεγάλο μαρμάρينو, εί-
χε κυρία της τιμής, ύπηρέτες, ύπνέτρι-
ες, θιβλιοθήκες, θέατρα. Η μικρή Κορ-
σική έκανε τ'ο δρόμο της με πολλή έ-
πιτυχία.

Η ιστορία μας αναφέρει πολλά τέτοια
παραδείγματα.

Πολλά φτωχοκόριτσα τ'α λάμπρυνε η
μοίρα με τ'ο στέμμα μιάς δόξης ή ενός
θρόνου.

Ανάμεσα στις πολλές πού μπορούμε
ν' αναφέρουμε είναι και η Ραχήλ, η όποια
διεκρίθη ως βασίλισσα της Τέχνης.

ΠΩΛ ΕΣΚΥΝΤΙΕ

ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΠΗ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΤΟΥ!...

Σε ποιόν να έμπιστευτή τόν πόνο του; Είπε θράδα. "Ενα χιόνι πηχτό, πού λιώνει εύκολα, στριφογυρίζει νωθρά γύρω στ' αερίφωτα, πού μόλις πρό όλίγου τ' άναψαν, και κάθεται σέ άπαλό και λεπτό σώμα πάνου στίς στέγες, στίς πλάτες τών άλλων, στους ώμους και τά καπέλλα. "Ο άμαξάς Ίωνας Πατασώφ είνε κατάσπρος σάν φάντασμα. Τσακισμένος, όσο είνε δυνατό νά τσακισθή ένα ανθρώπινο σώμα, κάθεται στό σκαμνί του, τελείως ακίνητος. Κι' όλόκληρος σωρός από χιόνι νά έπεφτε επάνω του και πάλι, καθώς φαίνεται, δέν θά δοκίμαζε την άνάγκη νά τόν τινάξη.

Τό καλό άλογάκι του είνε ακίνητο και κατάσπρος, σάν τόν κύριό του. Άπό τίς πολλές γωνίες πού σχηματίζουν τά μέλη του και από την άκαμψία τών ποδιών του, πού μοιάζουν μπασιτόνια, από την ακίνησία του τέλος, μοιάζει και από κοντά ακόμη μέ τά μικρά άλογάκια πού κάνουν μέ ζύμη για δύο πενταρούλες. Φαίνεται σάν θυσιάζοντο σέ σκέψεις. Και φυσικά τώ λόγω. Νά συλλογισθί κανείς ότι τό έθγαλαν άπ' τό άροτρό του, άπ' τά συνηθισμένα γκρίζα τοπία και τό έπέταξαν μέσα σ' αυτήν την άβυσσο, γεμάτην από τερατώδεις φωτιές, από αδιάκοπο θόρυβο και ανθρώπους θιαστικούς! Είνε νά μή τό σκεφθί όλα αυτά;

Επέρασε πολλή ώρα, πού μήτε ο Ίωνας, μήτε τ' άλογό του έσάλεψαν. Έβγῆκαν άπ' τό σταθμό λίγο ύστερα μετά τό δείπνο και ακόμη δέν έκαμαν «σεφτέ». Η θραδυνή όμύχλη πέφτει επάνω στην πόλη. Τ' αναρίθμητα φώτα τών φαναριών άντικαθιστούν τό φώς της ημέρας. Η θορυβώδης κίνηση τών δρόμων φθάνει στό «φόρτε» της.

—Άμαξά! συνοικία Βιρμπόγκ! άκούει έξαφνα ο Ίωνας. Έταράχθη και μέσα άπ' τά θλέφαρά του, πού είχε κολλήσει τό χιόνι, βλέπει έναν άξιωματικό μέ μανδύα, μέ σηκωμένη κουκούλα.

—Συνοικία Βιρμπόγκ! έπαναλαμβάνει ο άξιωματικός. Κοιμάσαι; Συνοικία Βιρμπόγκ!

Ο Ίωνας, σέ δείγμα συγκατανεύσεως, έτράβηξε τά λουριά και μέ αυτήν την κίνησην έπescen από επάνω του και από τίς πλάτες του άλόγου του τό στρώμα από χιόνι. Ο άξιωματικός κάθεται στό έλκυθρο. Τό ζωό σηκώνεται πρός τά εμπρός, άπλώνει ένα λαϊμό κύκνου και ξεκινά μέ θήμα άδέξια.

—Διάβολε! πού πώς νά χωθής;... άκουει μία φωνή ο Ίωνας, μόλις έξεκίνησε μέσα από τη μαύρη μάζα πού άνεδοκατευθαίνει. Πού τραβάς από αυτού; Πάρε δεξιά!

Ο άξιωματικός θυμώνει: —Τί, δέν ξέρεις νά οδηγής; Πάρε δεξιά, μωρέ!

Κάποιος ιδιωτικός άμαξάς θλαστημά. "Ενας διαβάτης πού περνούσε τόν δρόμο και άγγιζε μέ τόν ώμό του την μύτη του άλόγου, κυττάζει τόν Ίωνα μέ ύφος έξαγριωμένο και τινάζει τό μανίκι του. Ο Ίωνας, σάν νά κάθεται σέ θελόνια, στριφογυρίζει πάνω στό κάθισμά του, τραβά τους άγκώνες του δεξιά και άριστερά, παίζει τά θλέφαρά του σάν άνθρωπος πού τόν στραβώνει ο καπνός, φαίνεται νά μή καταλαβαίνει πού είνε και γιατί είνε εκεί.

—Τί άκαμάτης! φωνάζει ο άξιωματικός.

Ο Ίωνας νομίζει ότι έρχονται από συμφώνου, έπίτηδες για νά πέσουν επάνω του ή κάτω από τ' άλογο. "Υστερα γυρίζει πρός τόν πελάτη και κινεί τά χείλη. Σάν νά ήθελε νά μιλήσει. Μά δέν βγήκε

από τό λαϊμό του παρά κάτι σάν θράχνιασμα.

—Τί είνε;... ρωτά ο άξιωματικός.

"Ενα χαμόγελο—συσπύ τό στόμα του Ίωνα. Κάνει μία μεγάλη προσπάθεια του λαϊμού και λέγει μέ θραχνήν φωνήν:

—Ο γυιός μου, άφεντικό!... Πέθανε αυτή τη θδομάδα...

—Τί; Άπό τί πέθανε;

—Ποιός ξέρει;... Άπό πυρετό, ίσως...

"Εμεινε τρεις μέρες στό νοσοκομείο και πέθανε. Τό θέλημα του Θεού!...

—Κύττα μπροστά σου, Σατανά! φωνάζει μία φωνή στό σκοτάδι.

—Εστραβώθηκες, ψωρόσκυλο; "Ανοιξε τά μάτια σου, λέει ένας άλλος.

—Εμπρός! Εμπρός! λέγει ο άξιωματικός. Άλλοιώς μήτε αύριο δέν θά φθάσουμε... Δός του λιγάκι δρόμο! Και χωρίς κουβέντες...

Ο άμαξάς άπλώνει πάλιν τόν λαϊμόν, σηκώνεται και κινά τό καμουτάι του. Πολλές φορές γυρίζει πρός τόν άξιωματικό. Ο άξιωματικός όμως έκλεισε τά μάτια και δέν φαίνεται καθόλου διαταθειμένος νά τόν άκούση...

Άφού έκατέθη ο άξιωματικός στην συνοικία Βιρμπόγκ, ο Ίωνας έπήγε και έσταμάτησε κοντά σέ μία ταβέρνα. Ξαναμαζεύτηκε στό κάθισμά του και δέν έκίνηθη πιά. Τό χιόνι ξανάσπρισε τ' άλογό του. Μία ώρα πέρασε. Άλλη μία...

Τρεις νέοι, χτυπώντας τάς γαλότσες των στό πεζοδρόμιο, πλησίασαν. Ο ένας είνε κοντός και καμπούρης, οι δύο άλλοι ψηλοί και άδύνατοι.

—Άμαξά! Στην γέφυρα της Άστυνομίας! φωνάζει ο καμπούρης μέ άδύνατην φωνήν. Είκοσι καπίκια για τους τρεις μας.

Ο Ίωνας τραβά τά λουριά. Είκοσι καπίκια είνε χάρισμα, μά πού νά συλλογισθί την τιμή. "Ενα ροόθλι ή πέντε κα-

ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο Ρώσσομογγόλος πρωταγωνιστής του κινηματογράφου Ίνκιτίνωφ, ένας από τους πιο δυνατούς δραματικούς ηθοποιούς του κόσμου. Πρώτη έπιτυχία του Ίνκιτίνωφ ήταν τό φίλμ "Τό κεφάλι ενός ανθρώπου", πού παιχθηκε πρό έτους στας Αθήνας. Άλλες έπιτυχίες του είνε τά φίλμ «Μάχη», «Αμόκ» και άλλα.

πίκια αυτήν την ώρα τό ίδιο του κάνε άρκεί νά έχη πελατεία. Οι τρεις νέοι σπρωξιές και θρσιές πλησιάζουν τό έλκυθρο και θέλουν νά άνέβουν όλοι μαζί. Μαλώνουν ποιός θά καθίση και ποιός θά μείνη όρθιος. Με τά πολλά άφού έκάστησαν και έθρίσθηκαν, άπεράσισαν νά μνη όρθιος ο καμπούρης, σάν μικρότερο πού ήταν.

—Εμπρός, δρόμο! έπλεν ο καμπούρης όρθιος και φυσώντας στό λαϊμό του Ίωνα. Πρού! Καπέλλο πού τό έχεις, φλάρακο... Όλη την Πετρούπολι νά γυρίσω με, δέν θά θρούμε χειρότερο...

Ο Ίωνας γέλασε.

—Χί! Χί!... Τί νά κάμης;...

—Ε, καλά, δίνε του! Έτσι θά πηγαίης όλη την ώρα; Ναί!... Σάν νά λές έχεις όρεξι νά φας ύλο;

—Κοντεύει νά σπάση τό κεφάλι μου, έπλεν ο ένας από τους ύψηλους νέους. Χθές τό θράδυ στό σπίτι τών Ντουκρσάφ, ο Βάσκα κι' έγώ ήπιαμε τέσσερις μπουτίλιες κονιάκ.

—Νά λές ψέματα, τό καταλαβαίνω, λέει πάλι ο καμπούρης. Μά όχι πάλι αυτό τό σημείο!...

Ο Θεός νά μέ κάψη, άν δέν σου λένε την άλήθεια!

—Άφσέ τα τώρα. Σάν νά μάς λές ότι άκούσες ψείρα νά θήκη...

Ο Ίωνας χαμογέλασε.

—Νά σέ πάρη ο διάβολος!... φωνάζει ο καμπούρης. Θά περπατάς ή όχι, χαίρα; Έτσι πηγαίνουν; Δός του μερικά καμουτσιές! Δίνε του, λοιπόν! Εμπρός!

Ο Ίωνας αισθάνεται πίσω στις πλάτες του τό σώμα του καμπούρη πού ταρασσεται και τη φωνή του πού τρέμει. Άκούει τις θρσιές πού του φωνάζουν, βλέπει τούς ανθρώπους, και τό αίσθημα της μοναξιάς άρχίζει άσυνειδήτως ν' άπλώνεται μέσα του. Ο καμπούρης φωνάζει όλη την ώρα, άν δέν ξεστομίζει καμιά μακροσκελή θρσιά ή άν δέν τόν πιάνη θήγας. Ο δύο άλλοι συζητούν για κάποια Ναντζα Πετρόβνα.

Ο Ίωνας στρέφει όλην την ώρα τό κεφάλι.

Έποφελούμενος μιας στιγμής πού έσαν ήσυχοι, γυρίζει και ψιθυρίζει:

—Αυτήν την έβδομάδα... έχασα τό παιδί μου!...

—Όλοι θά πεθάνουμε! άναστενάζει ο καμπούρης, σκουπίζοντας τά χείλη του ύστερα από μία προσβολή θήγας.

—Εμπρός, δρόμο! Κύριοι, κατ' αυτήν τόν τρόπον είνε άδύνατον νά έξακολουθήσουμε. Πότε θά φθάσουμε;

—Ξύπνα τον λιγάκι μέ καμιά σερκιά...

—Άκούς, θρωμοχολέρα; Άλλοιώς σου άλλαζω τόν Άντίχριστο! Άν θέλεις κι' εύγένειες, τότε θά έκάναμε καλύτερα νά πηγαίναμε πεζοί. Τ' άκούς αυτά πού σου λέμε, ή μάς κοροϊδεύεις;

Και ο Ίωνας άκούει μάλλον τόν ήχο παρά αισθάνεται τις γροθιές πού του έβουν.

—Χί! χί! Είνε στό κέφι!... Ο Θεός σου σάς χαρίση υγεία...

—Άμαξά! Είσαι παντρεμένος; ρωτά ο ένας από τούς ύψηλους.

—Εγώ; Χί! χί! Τ' άφεντικά είνε στό κέφι!... Τώρα ή γυναίκα μου είνε καλή γή... Χί, χί, χό, χό! Σάν νά λέμε στό τάφο! Ναί! Τό παιδί μου πέθανε κι' έγώ!

—Παράξενο!... Ο θάνατος έλάφει στην πόρτα!... Άντί νάρθη σέ μένα, πού στό παιδί μου...

Και ο Ίωνας στρέφει νά διηγηθί πού πέθανε τό παιδί του, μά την ίδια στιγμή ο καμπούρης πληροφορεί τούς συντροφους του ότι, δόξα τώ Θεώ, έθανε ο Ίωνας έπήρε τά είκοσι καπίκια

Κάποιος ιδιωτικός άμαξάς θλαστημά. "Ενας διαβάτης πού περνούσε τόν δρόμο και άγγιζε μέ τόν ώμό του την μύτη του άλόγου, κυττάζει τόν Ίωνα μέ ύφος έξαγριωμένο και τινάζει τό μανίκι του. Ο Ίωνας, σάν νά κάθεται σέ θελόνια, στριφογυρίζει πάνω στό κάθισμά του, τραβά τους άγκώνες του δεξιά και άριστερά, παίζει τά θλέφαρά του σάν άνθρωπος πού τόν στραβώνει ο καπνός, φαίνεται νά μή καταλαβαίνει πού είνε και γιατί είνε εκεί.

—Τί άκαμάτης! φωνάζει ο άξιωματικός.

Ο Ίωνας νομίζει ότι έρχονται από συμφώνου, έπίτηδες για νά πέσουν επάνω του ή κάτω από τ' άλογο. "Υστερα γυρίζει πρός τόν πελάτη και κινεί τά χείλη. Σάν νά ήθελε νά μιλήσει. Μά δέν βγήκε

κυττάζει πολλήν ώρα, τούς γλεντζέδες πού έξηφανίσθησαν μέσα σέ κάποιο σπίντι. Πάλι μόνοι! Και πάλι ή σιωπή άρχίζει!... Ο πόνος του, πού έγλυκάθη μία στιγμή, ξαναγεννιέται και φουσκώνει τό στήθος του μέ πολλή μεγαλύτερη δύναμη.

Τά μάτια του Ίωνα περιφέρονται μέ άγωνία επάνω στους όμίλους τών ανθρώπων πού συνωθούνται στά δύο πεζοδρόμια. Μέσα σ' όλες αυτές τις χιλιάδες του κόσμου δέν θά βρεθί κανένας νά σταθί νά τόν άκούση; Μά ο κόσμος περνά, χωρίς νά προσέξη μήτε αυτόν, μήτε τόν πόνο του.

Ο Ίωνας είδε κάποιον άστυνομικό κι' άπεφάσισε νά μιλήση μαζί του.

—Φίλε, τόν ήρώτησε, τί ώρα είνε πάνω κάτω;

—Περασμένες έννά... Γιατί σταματάς εδώ; του έπλεν ο άστυνομικός. Εμπρός! Φύγε...

Ο Ίωνας κάνει μερικά θήματα, ξαναμαζεύεται και παραδίδεται εις τόν πόνον του. Τό θέλπει ότι είνε κόπος χαμένος νά άπευθύνεται στους ανθρώπους.

Μόλις είχαν περάσει πέντε λεπτά, ξανασηκώνεται, σηκώνει τό κεφάλι σάν νά ήσθάνετο έναν πόνο διαπεραστικό και τραβά τά λουριά... Δέν βαστάει πιά...

—Στόν σταθμό, έσκέφθη. Στόν σταθμό!...

Τό άλογο, σάν νά έκαταλάβαινε κι' αυτό, άρχίζει νά τρέχη. Μετά μιάμιση ώραν, ο Ίωνας κάθεται κοντά σ' ένα θρωμερό τζάκι. Όλόγυρά του ροχαλίζουν άνθρωποι, άλλοι επάνω στό τζάκι, άλλοι κατά γής και άλλοι στά καθίσματα. Η άτμόσφαιρα ήταν άνυπόφορη. Ο Ίωνας κυττάζει τούς ανθρώπους πού κοιμούνται, ξύνει τό κεφάλι του και λυπάται πού γύρισε τόσο γρήγορα.

—Μήτε τη βρώμη του άλόγου μου δέν κέρδισα, συλλογίζεται. Και τό άλογό μου θά μείνη νηστικό ένώ έγώ έφαγα. Τί παλάνθρωπος πού είμαι!...

"Ενας νέος άμαξάς σηκώνεται από μία γωνία, και τεντώνεται για νά φθάση ένα κουβά νερό.

—Διψάς; τόν ρωτάει ο Ίωνας.

—Ναί, διψώ!

—Ε, λοιπόν, στην υγεία σου!... Ξέρεις, σύντροφε, αυτή τη θδομάδα πέθανε ο γυιός μου στό νοσοκομείο. Είνε όλόκληρη Ιστορία...

Ο Ίωνας θέλει νά ίδι την έντύπωσιν πού προέβησαν τά λόγια του, μά δέν βλέπει τίποτε. Ο νέος άμαξάς έκρυψε τό κεφάλι του και άποκοιμήθηκε πάλι. Ο Ίωνας άναστενάζει και ξύνει τό κεφάλι του...

—Όση δίψα είχε για νερό ο νέος άμαξάς, άλλην τόση δοκίμαζε κι' αυτός για νά ξεμυστηρευθί τόν καύμό του!... Κοντεύει νά κλειση θδομάδα πού πέθανε τό παιδί του και ακόμη δέν κατάρθρωσε νά τό πη σέ κανένα ήσυχα-ήσυχα. "Επρεπε νά τη πη μέ τάξι, σοβαρά. Νά διηγηθί πώς ο γυιός του έπescen άρρωστος. Πώς ύπέφερε. Τί έπλεν πεθάνη και πώς πέθανε... "Επρεπε νά διηγηθί την ταφή του και τό δικό του ταξίδι στό νοσοκομείο για νά πάρη τά παληόρουχα πού άφήκε. Τού μένει ένα κορίτσι, τού παιδιού του, στό χωριό, ή Άνισια. "Επρεπε νά τη κάτι και γι' αυτήν. Είχε νά τη τώρα ο Ίωνας για τόσα πολλά πράγματα!... Εκείνος πού θά τόν άκουε, θά άνεστένανε, θά έβόγγασε. Και νά ίδις πού θά τόν συμπονοήσει! Μάλιστα, άν κατάρθωνε νά τό πη όλα αυτά σέ γυναίκες, τότε θά ήταν ακόμη καλύτερα. Είνε ζωά, μά δύο λέξεις άρκούν για ν' άρχίσουν τά κλάμματα...

—Πρέπει νά πάω νά δω τό άλογό μου, έσκέφθη ο Ίωνας. Και πρόσθεσε στόν έαυτό του: "Εχεις καιρό νά κοιμηθής, μη φοβάσαι! Και θά κοιμηθής μέ τό παραπάνω!

Κάνεται και πηγαίνει στό σταθλο. Συλλογίζεται τό κριθάρι, τό άχερο, τόν καιρό πού χάνει.

—Τράς; ρωτά τό άλογό του, βλέποντας τά μάτια του πού λάμπουν. Φάε! Φάε!

Η Γκρέττα

ώς... Σφίγξ!

Μία παράξενη φώτογραφία της περιφέρειας άμψις του κινηματογράφου Γκρέττας Γκάμπο, πού την παρουνισιάζει ως Σφίγγα! Η δημιουργία αυτή είχε άφορμή την γνωστή έπονομασία της Γκρέττας ως «Σφίγγος του Βορρά».

Άφού δέν κατωρθώσαμε νά θγάλαμε την βρώμη μας, άς φάμε κι' άχερα... Ναί! είμαι γέρος πιά για νά κάνω τόν άμαξά! Τού γυιού μου τού πήγαίνε, έμένα όμως καθόλου. Αυτός ήταν άληθινός άμαξάς! Δέν ζή όμως πιά...

Νά έξούσε μόνον... Ο Ίωνας σιωπά λίγα λεπτά και συνεχίζει:

—Ναί, γέρικο άλογάκι μου, έτσι είνε. Πάει πιά ο Κούζμα Ίώνιτς! Θέλησε νά μάς άφήση πίσω του. Έτσι τό κατέθηκε για μιάς, και πέθανε, χωρίς κανένα λόγο...

»Κύττα, άς ύποθέσουμε ότι έχεις ένα μικρό πουλάρι, ότι είσαι μητέρα του και, ξαφνικά, τό πουλαράκι αυτό σέ άφίνει πίσω του και χάνεται. Δέν θά ήταν κρίμα; Τό άλογο τρώει, άκούει, και φροφά στά χέρια του κυρίου του.

Ο Ίωνας έσχνιέται και τού τά διηγείται όλα. Ξεθυμάνει, τώρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΣΕΧΩΦ

Τί περίεργος άνθρωπος, τέλος πάντων αυτός ο Θωδωράκης. Δέν άφίνει άνθρωπο ήσυχο. Άμαξάδες, μανάβηδες, φαντάρους, ναύτες, ως και τούς πολιτικούς ακόμα τούς κοροϊδεύε. Και ή μεγάλη του τέχνη, πού θαυμάζαμε έμεις οι φίλοι του, ήταν ότι ποτέ δέν έρχόταν στά χέρια μέ τόν φίλο του, γιατί καθώς ήταν μία σταλιά θά έβγαίνε άσφαλώς πολύ ζημιωμένος.

Μιά μέρα καθά αίσταν στό καφενεδάκι ενός χωριού. Ξέρνου έπροβάλλει ένας γιγαντοσώματος χωροφύλακας από τη γωνία τού δρόμου. Ήταν κατακόκκινος κι'

δ ιδρώτας έσταζε άπό τό πρόσωπό του. Φαινόταν πώς κυνηγούσε κάποιον. Πλησίασε την παρέα μας και ρώτησε:

—Μήπως ίδ'τ' ένα κολ'τρή' νά τρέχ' μ'τά τέσ'σρα;

—Έγώ είδα! Πετάχτηκε ο Θωδωράκης.

—Τόν είδ'ς; — Τόν ξαναρώτησε ο χωροφύλακας.

—Ναί!

—Πού είν'λοιπόν;

—Στην κούνια του! Άπήντησε ο Θωδωράκης, αδιάφορα δήθεν.

—Όχι ούρε νεουγένν'το!

—Άλλά; Ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο Θωδωράκης.

—Ένα κολλητήρ' Ίσαμ' δεκατριό χρόνων, πού μέ κοροϊδεψ' στν κόχη και τόσκ'σ' μ'τά τέσ'σρα!

—Δέν τό είδαμε! άπαντήσαμε έμεις δλοι μαζί.

Ο Θωδωράκης όμως δέν ήσύχαζε.

—Ένα μικρό μέ κοντά πανταλόνια και με πουκάμισο; Ρώτησε τό χωροφύλακα.

—Α! Γειά ν' άχ'ς παιδί μ'!

—Επήγε άπ' εδώ, έστριψε τη γωνιά, τράβηξε τόν άλλο δρόμο και μπήκε σέ μία πόρτα!

—Και πού είν' αυτή ή πόρτα;

—Άπό κεί είνε. Άμα θά πας θά την δής άμέσως. Είνε ξύλινη κι' έχει κλειδαριά επάνω.

—Πάμ' νά μ' τό δείξ'ς.

—Ποιά νά σου δείξω;

—Τ' σπít' ούρέ! Άπάντησε νευριασμένος ο χωροφύλακας.

—Μά δέν τό ξέρω τό σπίτι, κύριε χωροφύλακα!...

—Τί λές ούρε; Μι κοροϊδεύ'ς;

—Μά πώς θέλεις νά τό ξέρω, κύριε χωροφύλακα, άφού δέν τό κούνησα ούτε ρουπί από δω! Νά ρωτήστε και τά παιδιά πού ήμουν μαζί τους.

—Και τότες πς την ξέρ'ς την πόρτα ούρε;

—Μέ την φαντασία μου, κύριε χωροφύλακα. Έθαλα την φαντασία μου και τόν είδε.

—Τί λές ούρε παληοζαγάρ! θά σ' πιάσ' και θά σέ ζουπιέω!

—Την άλήθεια, κύριε χωροφύλακα! Και προχτές πού μέ κυνηγούσε, νά μου πάρη ένα μήλο, μπήκε σέ μία πόρτα για νά μην τόν πιάσω!

—Τράβηκες ούρε; Έκείνς σέ κυνηγούσ' νά σ' πάρ' τό μήλο και συ θά τ'ν έπιάς;

—Ξέρω και γώ κύριε χωροφύλακα; —Δέν ξέρ'ς; "Ελα λοιπόν στν άστυνομία για νά μάθ'ς!

—Μά τί έκανα, κύριε χωροφύλακα;

—Έλα στν άστυνομία νά σ'πώ τί έκαν'ς! "Ορίστ'! Και τόν άρπαξε άπ' τόν γιακά!

—Ε καλά. Άφού είνε έτσι θά σου τόν δείξω, κύριε χωροφύλακα!...

—Τό ξέρ'ς ούρε;

—Μάλιστα! Άλλά νά μη θυμώσης άν δέν είνε αυτό;...

—Τί πιά νά πη «δέν είν' αυτό».

—Νά δηλαδή, ύστερα από τόσον καιρό πού πέρασε μπορεί ν' άχη ξεθάψει ίσως και ν' άχη γκρεμισθί κι' όλος.

—Τί λές ούρε; Πώς γίνεται αυτό τ' πράγμα;

—Εί μ'ά τί νομίζεις, κύριε χωροφύλακα; Πάνε τέσσερα χρόνια από κείνη τη μέρα.

—Τί μ' τσαμπουνάς, ούρε, τόσ'ν ώραν; Τί τέσ'ρ χρόνια, ούρε, πρό όλίγ' μέ κοροϊδεψ' αυτό τό παληοζαγάρ' και τώσκάσε μέ τά τέσ'σρα!...

Ο Θωδωράκης κούνησε τό κεφάλι του φιλοσοφικά.

—Εγώ τί νά σου πώ! Είμαι πρόθυμος νά θυσιάσω και τη ζωή μου ακόμη για νά σέ βοηθήσω. Μά έλα πού δέν πέρασε καθόλου από δω;

Ο χωροφύλακας έστριψε τό μουστάκι του.

—Άει ούρε και τη γλύτωσ'ς τζάμπα! Τί νά σ'κάν' πού μ' γλύστρησ'ς σά χέλι! Τού έπλε φεύγοντας.

Σ. ΜΑΝΤΕΛΑΡΟΣ

Διήγημα Θρίκας

Εκείνη την εποχή είχα πάει στο Παλέρμο της Ιταλίας για να ξεκουραστώ. Βαρυεστημένος από τις δουλειές μου, γίγρουν κάτι που θα μου δινε μια γερή συγκίνηση. Ένα εξαιρετικό, ένα τρομερό γεγονός χρειαζόταν πού θα μπορούσε να σπάσει τα νεύρα μου, ποδχαν σκεθρώσει από την άχρηστία, στην οποία τὰ είχα καταδικάσει ή άχάριστη δουλειά μου.

Για όλους αυτούς τους λόγους, όταν άκουσα να μου μιλούν για τις τρομερές κατακόμβες των καπουτσίλων, πού βρίσκονται στην πόλη αυτή, φώναξα με χαρά τὰ λόγια του Αρχιμύδη:

— Εύρηκα! Εύρηκα!

Υστερα από λίγα λεπτά ένα αυτοκίνητο μέφερνε μπροστά στις κατακόμβες έ-
κείνες...

*

— Να μείνετε εδώ, ένα ολόκληρο βρά-
δυ; με ρώτησε ο γέρω-φύλακας με γουρ-
λαμένα τὰ μάτια.

— Μά, ναι, φίλε μου. Σου τὸ είπα ήδη. Πληρώνω όσα θέλεις για να μου κάνης
αυτή τη χάρη...

— Να κοιμηθίτε δίπλα στους σκελετούς
των καπουτσίλων; με ρώτησε πάλι με ά-
πορία ο φύλακας. Έχετε αυτό τὸ κου-
ράγιο;

Η έπιμονή του φύλακα άρχισε να με
έκνευρίζη.

— Ανθρωπέ μου, του είπα, σου εξήγησα
πώς έχω σκοπό να μείνω ένα βρά-
δυ εδώ πέρα. Ζητάω μια γερή συγκίνηση.
Κατάλαβες; Δεν είμαι τρελλός.

Ο φύλακας με κύτταξε σοβαρά για λί-
γα δευτερόλεπτα κι ύστερα είπε:

— Ακούστε με, κύριε. Αν έπιμένετε,
δεν θα σας έμποδίσω. Πριν όμως πάρετε
μιάν απόφαση, θέλω να σας διηγηθώ την
ιστορία ενός ανθρώπου, πού έδω και τρία
χρόνια τρελλάθηκε μέσα στις τρομερές
αυτές κατακόμβες. Ένας περίεργος σαν
κι' εσάς ήταν κι' εκείνος...

Δεν σκέφθηκα καθόλου για ν' άπαν-
τήσω.

— Με ενδιαφέρει ή ιστορία σου, είπα
στον φύλακα. Για λέγε...

Καλύτερα θα ήταν να κατεβούμε να
σας δείξω και μερικές λεπτομέρειες.

Δέν έφερα αντίρρηση και κατεβήκαμε
στους τρομερούς τάφους των καπουτσί-
λων. Γύρω μας ένα σωρό νεκροκεφαλές
μας κύτταζαν με τ' άδειανά τους μάτια.

*

Ο φύλακας μου πρόσφερε ένα σκαμνί,
πήρε κι' αυτός άλλο ένα κι' άρχισε την
ιστορία του.

— Βλέπετε αυτόν τόν σκελετό εκεί μου
είπε δείχνοντάς μου έναν ντυμένο σκελε-
τό, πού ήταν τοποθετημένος όρθος σε μια
κρύπτη. Αυτός ήταν άφορμή να τρελλαθί
δ άνθρωπος πού σας είπα. Ένας νέος ή-
ταν κι' έρχόταν άπ' την Άμερική. Ζήτησε
άδεια και του επέτρεψαν να μείνη μια νύ-
χτα μέσα σ' αυτόν τόν τάφο. Από νωρίς
ζήτησε να τὸ φέρουν ένα τραπέζακι,

Στις κατακόμβες

του Παλέρμου...

Του διασήμου συγγραφέως ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

χαρτί και μο-
λύβι και βάλ-
θηκε να γρά-
ψη τις έντυπώ-
σεις του για
τὸ τρομερό πε-
ριβάλλον της
κάμαρας αυ-
τής.

Ο φύλακας
σταμάτησε λί-
γο για να τα-
κτοποιήση τις
άννα μ ν ή σεις

του κι' ύστερα συνέχισε:

— Τὸ βράδυ έκλεισα όπως πάντα την
πόρτα και πήγα να κοιμηθώ. Προηγου-
μένως έφριξα μια ματιά στον τάφο κι' εί-
δα τὸν νέο να γράφει άτάραχα. Έπρεσα
σὸ κρεβάτι μου και δέν άργησε να με
πάρη ο ύπνος. Θα ήταν περασμένα μεσά-
νυχτα, όταν μια τρομερή κραυγή, πού τη
δυνάμωνε ή άπαίσια ήχώ της κατακόμβης,
μ' έκανε να τιναχτώ άπ' τὸ κρεβάτι μου.

— Βοήθεια! Σώστε με! Για τὸ Θεό!

— Έρριξα ένα ρούχο στην πλάτη μου
και βγήκα από τὸ δωμάτιό μου. Γρήγορα
κατάλαβα πώς ή φωνή προερχόταν από
την αίθουσα πού είχε μείνει
ο άνθρωπος εκείνος. Πήρα έ-
να φανάρι κι' άρχισα να κα-
τεβαίνω τις σκάλες. Σκοτά-
δι άπόλυτο έπικρατούσε παν-
τοῦ. Και τη νεκρική σιγή έ-
κοβε μόνο ή ίκετευτική φω-
νή:

— Βοήθεια, σώστε με...

Κατεβαίνοντας τὰ σκα-
λιά όσο πιο γρήγορα μπο-
ρούσα, βρέθηκα σε λίγο έμ-
πρός σ' αυτή την αίθουσα. Με
έκπληξή μου είδα πώς ήταν
κατασκότεινα. Γιατί είχε σβύ-
σει τὸ φῶς;

Πάλι σταμάτησε για λίγα
δευτερόλεπτα ο φύλακας. Κι'
έξηκολούθησε ύστερα:

— Μπήκα στην αίθουσα και
σηκώνοντας τὸ φανάρι ψηλά
κύτταξα γύρω. Σε μια γω-
νιά, με τὰ μάτια διεσταλμένα
από τόν τρόμο, με κύτταζε ο
νέος εκείνος. Δέν κινήθηκε
από τη θέσι του καθόλου και
φώναζε μονάχα:

— Βοήθεια! Γλυτώστε με!

»Είδα πώς με την άκρη
του χεριού έδειχνε ένα ση-
μείο. Έσκυψα και βρήκα χά-
μω αυτόν έδω τόν σκελετό.
Είχε πέσει από την κρύπτη,
όπου βρισκόταν όρθός. Κά-
λεσα την ύπηρεσία κι' έστει-
λα τόν νέο σὸ νοσοκομείο.
Έκει οί γιατροί βρήκαν πώς
είχε τρελλαθί για πάντα...

Ένας άναστεναγμός βγή-
κε από τὸ στήθος του φύλα-
κα.

— Άργότερα, συνέχισε, ά-
πό τὰ άσυνάρτητα λόγια του
τρελλού βρήκαμε τις λεπτο-
μέρειες του δράματος. Ο σκε-
λετός αυτός δέν στηριζόταν
καλά. Τὰ σκονιά πού τόν
κρατούσαν είχαν σαπίσει από
την ύγρασία του τάφου κι' έ-
κείνο τὸ βράδυ έπεσε. Ο άε-
ρας πού έκανε πέφτοντας έ-
σβυσε τὸ κερί πού φώτιζε την
αίθουσα εκείνη. Αυτά ήταν

διο να κοιμηθώ στις κατακόμβες. Άλ-
λωςτε με τη διήγησι εκείνη και μόνο είχα
βρή την τρομερή συγκίνηση πού ζητούσα...

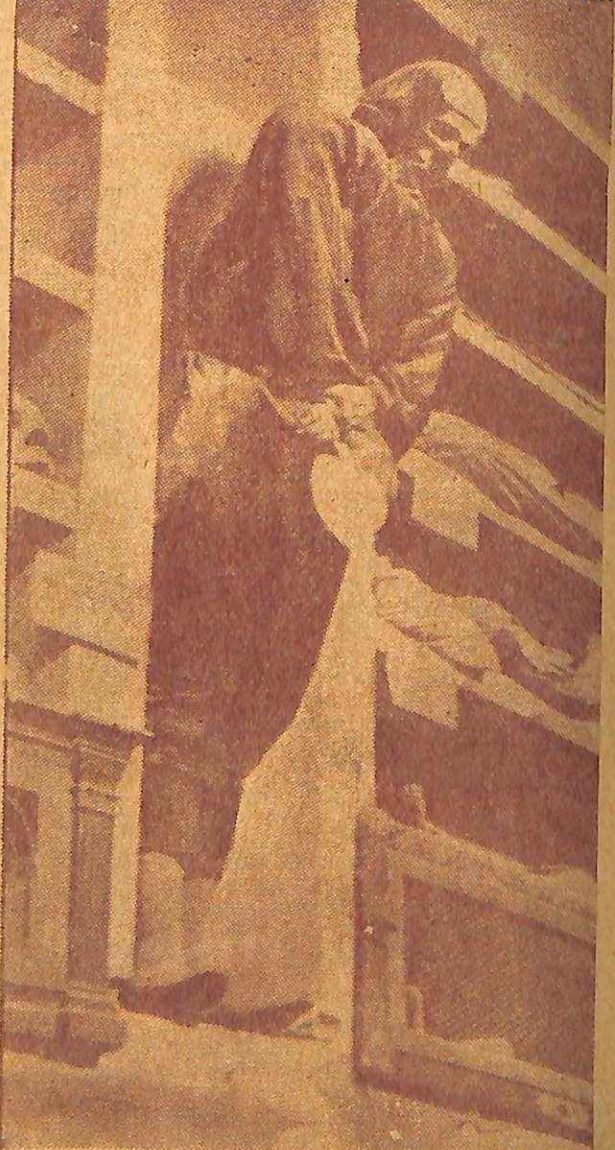
Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. Στο
διάβα της ζωής μου είδα ένα σωρό τρο-
μερά πράγματα. Ακόμα και την τρομε-
ρή, την φρικτή περιπέτεια του πολέμου.
την δοκίμασα.

Τίποτε όμως από αυτά δέν μου έκανε
σοβαρή έντύπωση. Δέν δοκίμασα ποτέ
πιά, τη φρίκη της θραδυάς εκείνης, πού
με τὸ γέρω -φύλακα μιλούσα μέσα στις
άπαίσίες κατακόμβες του Παλέρμου. Τό-
σο πολύ επέδρασε επάνω μου ή ιστορία
εκείνη, πού πολλές φορές ξαναθυμώμουν
καταλεπτώς τις τρομερές φράσεις του
φύλακα:

— Ο σκελετός δέν στηριζόταν καλά. Τὰ
σκονιά πού τόν κρατούσαν είχαν σαπί-
σει από την ύγρασία του τάφου, κι' ένα
βράδυ ο σκελετός έπεσε...

Δέν προχωρούσα όμως ποτέ την πα-
ράξενη αυτή άποστήθισι. Τὰ νεύρα μου
δέν άντεχαν ποτέ περισσότερο...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Τὰ σκονιά πού τόν κρατούσαν είχαν σαπίσει από την ύγρασία του τά-
φου, κι' εκείνο τὸ βράδυ ο σκελετός έπεσε...

ο Ιατρός Ροσκώφ

Ένα γιγαντιο ανάγνωσμα, πάθους
αίματος και φρίκης

Υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

— Άν μου άφαιρέσετε τη ζωή, δέν θα
μπορέσετε όμως να μου άφαιρέσετε και
τη σκέψι. Πεθαίνοντας θα λέγω ότι κόρη
μου ήταν ή Λευκή και ότι για τη Λευκή
έπετήθηκα μανιώδης κατά του Κρέθκερ
και των κληρονόμων του.

— Έδώ είναι πού άπατάσθε, Ροσκώφ,
είπε ο κόμης, την παρηγορία αυτή δέν
θα την έχης.

Ο Ροσκώφ σήκωσε τούς ώμους του.
— Δέν θα περιμένω, είπε, κάνετε ό,τι θέ-
λετε. Ήταν ένας άγών μεταξύ έμου και
ουδών... Ναι, ένικήθηκα σ' αυτόν τόν ά-
γώνα. Κυττήστε! Ένα μονάχα έχω να
πάρω ό,τι ή κόμισσα δέν ήξερε τίποτα
από τὰ σχέδιά μου και ότι ουδέποτε θα
γεννηθί καμιά ύποψία σὸ μυαλό της
για μένα.

— Η κόμισσα θα τιμωρηθί όπως και
σείς, είπε ψύχραιμα ο Ζιλ.

Και άφού συλλογίστηκε μερικές στιγ-
μές είπε.

— Καραντέκ, αντί να πάτε τὸ Ροσκώφ
σὸ δωμάτιο πού του είχαμε προετοιμά-
σει, να τόν κλείσετε μέσα σ' ένα από τὰ
κρύπτηα του πύργου.

Όλοι τόν κύτταξαν με κατάπληξι, για-
τί περίμεναν άλλη λύσι.

— Αύριο, είπε ο Ζιλ, θα καταλάβετε.
Δέν έδωκε άλλη εξήγησι.

— Και μη φοβάσαι, έπιθύρισε ο γέρω
Καραντέκ. Δέν θα κοιμηθώ διόλου.

XIV

Ποιό ήταν τὸ σχέδιο του κόμητος;
Θα τὸ δοῦμε.

Τὸ πρωί ο Μιρμόν είχεν αφήσει τὸ
Φουσερόλ. Είδοποίησε τόν Πέτρο ότι δέν
θα έπιστρέψη μέχρι τὸ βράδυ κι' έτσι να
μην άνησυχήση πού θα άργοπορούσε.

Φόρεσε τὸ μανδύα του, κουκούλωσε τὸ
πρόσωπό του κι' έφυγε για τὸ Παρίσι.

Όταν έφτασε σὸ Παρίσι έπήγε στην
έδω Λαφαγιέτ, σταμάτησε στον άριθμό
123 και ανέθηκε σὸ πρώτο πάτωμα.

Έσπρωξε μια πόρτα, πάνω στην οποία
ήταν μια λευκή πλάκα, πού έγραφε:

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

και παρακάτω τις λέξεις αυτές:

«Εισέλθετε χωρίς να χτυπήσετε».

Ήταν τὸ συμβολαιογραφείο του κ.
Δενασζώ, διαδόχου του κ. Βερναρδόν συμ-
βολαιογράφου της οικογενείας Κρέθκερ
Μιρμόν.

Ο κ. Δενασζώ ήταν σὸ γραφείο του.

Ένας υπάλληλος έζήτησε από τὸ Ζιλ
το όνομά του για να τὸ άναγγείλη στον
πρωτόταμό του, ο κόμης όμως μη θέ-
λωντας ν' άναγνωρισθί άμέσως και φο-
βούμενος για την έκπληξι πού θα έκανε
ή εκ νεκρών άνάστασις του, άπάντησε:

— Είμαι άγνώστος σὸν κ. Δενασζώ. Ά-
πό τὸ όνομά μου δέν θα φωτισθί τίποτα.
Σας παρακαλώ να τὸ πῆτε να με δεχθί.

Μετά πέντε λεπτά ο Δενασζώ και ο Ζιλ
καθόντουσαν ο ένας άπέναντι στον άλλο.

Ο Δενασζώ με τὸ μοντέλο του κύτταξε
περιεργα τόν άνθρωπο αυτόν πού ήταν
τόσο πολύ σκεπασμένος και δέν φαινό-
ντουσαν παρά μονάχα τὰ μάτια του.

— Σε ποιόν έχω την τιμή να μιλω; είπε.

Ο Ζιλ σηκώθηκε να δη άν οί πόρτες
ήσαν κλειστές. Έπειτα χωρίς ν' άφαιρέ-
ση τὸ κάλυμμα της κεφαλής, είπε:

— Κύριε Δενασζώ, μην έκπλαγίτε γιατί
με θλέπετε... Μη θγάλετε καμιά κραυγή
πού θα μπορούσε να προκαλέση προσο-
χή... Με θεωρείτε νεκρό... Άλλα δέν έ-
πέθανα... Θα σας εξηγήσω τὰ πάντα.

Κι' έβγαλε τὸ μανδύα. Ξεσκεπάστηκε.
Καλά έκανε πού προειδοποίησε τὸ συμ-
βολαιογράφο.

Ο Δενασζώ άπισθοχώρησε κατάπληκτος.

— Κύριε κόμη... Σείς... Μά εγώ παρευ-
ρέθηκα στον ένταφιασμό σας.

Ο κόμης όσο κι' άν ήταν περιλύπος,
δέν μπόρεσε να μη χαμογελάση.

— Ησυχάστε, του είπε, και καθήστε,
γιατί έχωμε να μιλήσωμε.

Άφού λοιπόν του συνέστησε πλήρη έ-
χεμύθεια, τὸ διηγήθηκε όλα τα φοβερά
γεγονότα, στα όποία είχε μπλεχθί τώρα
κι' ένα χρόνο.

Ο Δενασζώ έγνώριζε καθώς και όλος
ο κόσμος, τὸ φόνο του θαράνιου Κρέθκερ,
του Μαυρικίου ντε Μιρμόν και είχε πα-
ρευρεθί ως είπε πρὸ όλίγου στον έντα-
φιασμό του κόμητος.

Ο Ζιλ άφού τελείωσε την αφήγησί του
έπρόσθεσε.

— Στὸ αρχείο σας έχωτε παραλάβει ά-
πό τόν προκατόχό σας κ. Βερνάρδο ένα
έγγραφο ύψιστης για μένα σπουδαιότη-
τος. Γι' αυτό τὸ έγγραφο ήρθε σήμερα
έδω.

— Ξέρω για ποιό μυλάτε είπε ο Δενασζώ.

— Ένα γράμμα είχε παραδοθί στον κ.
Βερνάρδο από τόν οικογενειακό μας Ια-
τρό Σαθαρόλ, δύο-τρεις ήμέρες πρὸ του
θανάτου του.

— Μάλιστα, είπε ο Δενασζώ. Τὸ γράμ-
μα αυτό φέρει πέντε σφραγίδες και φέρει
την έπιγραφή: «Πρὸς τόν κύριον κόμητα
ντε Μιρμόν». Η έπιστολή αυτή θ' άνοι-
χθί μόνον τη αίτήσις του κόμητος. Έν
περίπτώσει αλφινιδίου θανάτου του, ή έ-
πιστολή θα καταστραφί μετά ένα έτος...

Βλέπετε έχω καλό μνημονικό.

— Πράγματι.

— Λοιπόν, είμαι εις τὰς διαταγὰς σας,
κύριε κόμη. Τι πρέπει να κάμω;

— Έχετε αυτή την έπιστολή;

— Βεβαίως.

— Έδω;

— Μη άμφιβάλλετε. Βρίσκετε σὸ χρη-
ματοκιβώτιό μου με άλλα έγγραφα. Κα-
νείς άλλος εκτός από μένα δέν τὸ ξέρει.

— Πολύ καλά! Περιέχει λοιπόν κάποιο
μυστικό, τὸ όποιον ούτε σε σας δέν μπο-
ρώ να φανερώσω παρ' όλη την έκτίμησι
πού τρέφω για σας. Τὸ μυστικό αυτό δέν
είνε δικό μου μόνο, άνήκει και σε άλλα
πρόσωπα... και σας τὸ λέγω από τώρα
για να μην έκπλαγίτε με την παράκλησι
πού θα σας κάνω.

— Όμιλήστε, κύριε κόμη.

— Έχετε μήπως δουλειά; ή είσθε ελεύ-
θερος;

— Μπορώ να σας άφιερώσω ολόκληρη
την ήμέρα μου.

— Εύχαριστώ.

— Και τί θα κάνω;

— Θα με συνοδεύσετε σὸ Φρουσερόλ. Θα
πάρετε μαζί σας κι' αυτή την έπιστολή.

Την έπιστολή αυτή θα παραδώσετε κα-
τόπιν αίτήσεώς μου μπροστά στὰ πρόσω-
πα πού θα σας οδηγήσω... Θα την άνοι-
ξω όμως έγώ... Κι' εγώ θα διαβάσω τὸ
περιεχόμενο της σ' αυτά τὰ πρόσωπα
και σείς δέν θα μάθετε τίποτα...

Ο συμβολαιογράφος ύπεκλήθη.

— Δέν βλέπω τίποτα τὸ άστοπο. Ένε-
ργείτε σύμφωνα με τη θέλησι και τὸ δι-
καίο σας. Η έπιστολή του Ιατροῦ Σαθα-
ρόλ ανήκει σε σας. Μπορείτε να την κά-
νετε ό,τι σας άρέσει. Πότε πρέπει ν' ά-
ναχωρήσωμε;

— Άμέσως, αν άναπατέ.

— Μια στιγμούλα να ντυθώ και είμαι
στὰς διαταγὰς σας.

Ο κ. Δενασζώ βγήκε από τὸ δωμάτιο,
άπουσίασε ένα τέταρτο και επέστρεψε
πάλι. Ήταν έτοιμος.

»Ανοίξε τὸ χρηματοκιβώτιό του πού
βρισκόταν σε μια γωνία του δωματίου
κι' έπήρε από μέσα την έπιστολή του Σα-
θαρόλ. Την έβαλε σὸ χαρτοφυλάκιό του,
τὸ όποιον εφύλαξε σε μια από τις τσέπες
της ρεδιγκότας του.

— Φεύγομε! είπε.

Και άνεχώρησαν.

Κατὰ τὸ βράδυ ήσαν σὸ Φουσερόλ.

Ο κόμης εκάλεσε τόν Πέτρο Μορ-
γκάν.

— Μαζέψετε όλους στη μεγάλη αίθου-
σα: τόν Καραντέκ, τόν Φλανκάρ και τόν
Ροσκώφ. Ο Ροσκώφ να είναι ελεύθερος.
Δέν θέλω να περάση ή έλαχίστη ιδέα
στον συμβολαιογράφο για τὰ σχέδιά μας.

Μετά ένα τέταρτο όλες οί διαταγές εί-
χαν έκτελεσθί.

Ο κόμης πήκε στην αίθουσα και είπε
στον Ροσκώφ.

— Ισχυρίζεστε, λοιπόν, ότι ή Λευκή εί-
νε κόρη σας. Προσέξατε καλά γι' αυτό
πού θ' ακούσετε.

Και πήγε ο ίδιος ν' ανοίξει την πόρτα στον κύριο Δεναζώ.

Αυτός είχε προειδοποιηθεί από τον Ζιλ για όσα έμελλε να έβη.

Ενόησε αμέσως ότι βρισκότανε μπροστά σε οικογενειακό συμβούλιο, μπροστά σ' ένα μυστήριο, ίσως... φοβερό.

Τό μυστικό δέ αυτό δέν θά τό μάθαινε. Έμπηκε και έπλησίασε τούς τέσσαρες άντρες μπρός στους όποιους ό Ροσκώφ βρισκότανε όρθιος, μέ την ψυχή πολύ τα-ραγμένη για τά τελευταία λόγια πού του είπε ό Ζιλ.

— Κύριε Δεναζώ, είπε ό κόμης, σάς πα-ρακαλώ νά έπαναλάβετε μπροστά σ' αυ-τούς τούς κυρίους όσα μου είπατε στό γραφείο σας.

Τότε ό Δεναζώ ύπακούων ανέφερε τά συμβάντα από τη στιγμή πού ήρθε ό ντέ Μιρμόν μέχρι τη στιγμή πού φύγανε.

Όταν έτελείωσε.

— Μιά τελευταία λέξη είπε ό Μιρμόν. "Αν ίσχυριζέτο κανείς ότι ή έπιστολή αυ-τή ήταν πλαστή, δική σας ένέργεια, παρ' όλη την παλαιότητα της, τί θά μπορούσα νά άπαντήσω;

— Κάτι τό άπλούστατο, κύριε κόμη. Την ένστασι αυτή την είχα προΐδει.

»Όταν πρό είκοσι έτών ό Ιατρός Σα-βαρόλ ένεχείρησε την έπιστολή αυτή στον προκάτοχό μου, ό κ. Βερνάρδος, άνθρω-πος της τάξεως, την έσημείωσε στό εϋ-ρετήριο του μέ χρονολογική σειρά.

»Θά είνε λοιπόν εύκολο νά βεβαιωθί κα-νείς περί τούτου. Έκτός αυτού όμως ύ-νεις περί του. Έκτός αυτού όμως ύ-

πάρχει και ένα ιδιαίτερο έγγραφο ύπο-γεγραμμένο από τον κ. Βερνάρδο σ' έ-

ναν συνάδελφό του, συνημμένο στην έπι-στολή, τό όποιον, όπως βλέπετε, έφερα

στολή, τό όποιον, όπως βλέπετε, έφερα

μαζί μου. Σας φαίνονται αυτά έπαρκή;

— Έπαρκέστατα... Δέν είνε έτσι, κύ-ριε; είπε ό Μιρμόν άποτεινόμενος στον Ροσκώφ.

Αυτός έχαμήλωσε τό κεφάλι.

Τό όνομα του Σαβαρόλ τον είχε ταρα-ξεί.

Δέν τον είχε ξαναδύ από την ήμέρα έ-

κείνη τό Ιστορικό συμβουλίου, πού ή κείνη τότε μεταά τον τοκετό της ήταν τό-Μαργαρίτα μετά τον τοκετό της ήταν τό-

σο άρρωστη και είχε εκλείψει πάσα ένπης σωτηρίας.

Γιατί ό άνθρωπος αυτός ή μάλλον ή ά-

νάμνησίς του του παρουσιάζεταν έτσι έ-

ξαφνά;

Και τί ήταν αυτή ή άπειλητική έπιστο-λή, πού παραδόθηκε σέ συμβολαιογρά-

φή, πού καί της όποιος τό περιεχόμενο έφαι-νετο ότι έγνώριζε ό κόμης, αλλά έπι

νετο ότι έγνώριζε ό κόμης, αλλά έπι

εΐκοσι χρόνια—όσον ή ήλικία της Λευ-κής— δέν έκρινε αναγκαίο νά την άνοίξη

κής— δέν έκρινε αναγκαίο νά την άνοίξη

»Όλες αυτές οι άπόριτες έγεννώντο στο

μυαλό του. "Η άμνησία του όμως δέν

διήρκεσε επί πολύ.

»Ό κόμης εξέφρασε τις ευχαριστίες

του προς τον συμβολαιογράφο, του όποι-ου ή παρουσία δέν ήταν πιά αναγκαία,

ου ή παρουσία δέν ήταν πιά αναγκαία,

του έσφίξε τό χέρι και ό κ. Δεναζώ έ-

φυγε.

Τότε ό κόμης Ντέ Μιρμόν έδωσε στον Ροσκώφ την έπιστολή άφου την άνοίξε:

— Διαβάστε! είπε.

— Και για ποιά σκοπό; ρώτησε εκεί-

νος.

— Διαβάστε, είπε κάπως έπιτακτικά ό

κόμης. Σας είπα ότι ή Λευκή δέν είνε

κόρη σας... Και την άπόδειξη περί αυτού

έχετε στα χέρια σας. "Ένα βλέμμα

την έχετε στα χέρια σας. "Ένα βλέμμα

στην έπιστολή αυτή άρκεί νά σας πείση.

»Ό Ροσκώφ, τρέμοντας από ταραχή,

έκρινε τά βλέμματά του επάνω στην έ-

ρριζή και έδιάβασε...

»Όταν έτελείωσε την άνάγνωσι, ή έπι-

στολή διέφυγε από τά χέρια του και στα-

γόνες ιδρώτες περιέβρεχαν τό πρόσω-

πό του.

»Ήταν καταπληκτική ή άποκάλυψις!

»Ήταν έπιστολή αυτή ό Σαβαρόλ άνέ-

φερε πώς έθεράπευσε ό Μιρμόν κατά

τό χρόνο της όδυνη-

σε έγκυμοσύνης της.

»Ανέφερε πόσο ή νέα γυναίκα είχε ό

ποφέρει κατά τον τοκετό της και πώς αυ-

τός αναγκάστηκε νά χρησιμοποιήσιν αι-

ευτικά εργαλεία. "Ανέφερε ότι όλοι του

οί άγώνες κατέληξαν στη γέννησι βρέ-

φους θνησιγενούς... μιάς κόρης νεκρής.

"Ελεγε επίσης πόσο έλυπήθη ό κόμης

για τό γεγονός και τέλος εξέφραζε τούς

φόβους του για τη σύζυγό του, της όποι-ας ή ζωή θά άπειλείτο από κίνδυνο άμα

έμάθανε τη θλιβερή είδησι. Πρόσθετε

άκόμη τις συνθήκες υπό τις όποιες αυ-τός—ό Σαβαρόλ—για νά σώση την κό-

μησά, άπεφάσισε νά άντικαταστήσιν τό

θνησιγενές βρέφος μέ την κόρη της Μορ-

γκάνδης, ή όποια έγεννήθη την προηγού-

μενη ήμέρα και δέν είχε άκόμη δηλωθί

στό ληξιαρχικό γραφείο. Στο γράμμα

ανεφέρτε άκόμη τό πώς ό κόμης είχε

δεχθί την άντικατάστασι, καθώς και τό

πώς ή κόμηςσα είχε άπατηθί και ούδέ-

ποτε ύποπτευθί τό έλάχιστον.

Τέλος σέ ύστερόγραφο ό Σαβαρόλ εί-

χε γράψει ότι ό Πέτρος Μοργκάν ήταν

άδελφός της Λευκής.

Αυτά είχε διαβάσει ό Ροσκώφ μέσα

στό γράμμα εκείνο. "Η μαύρη ψυχή του

γέμισε από την πιά τρομερή άπελπισία.

Μιά φοβερό νεκρική κρίσις τον κατέλα-

βε. "Η φυσιογνωμία του είχε άλλοιωθί ά-

πό την άγωνία.

— Δέν είνε κόρη μου;... Δέν είνε κόρη

μου; έπανελάμβανε.

»Ήταν φανερό πώς ό δυνατός εκείνος

άνθρωπος τη στιγμή εκείνη είχε χάσει

τέλειως τις ψυχικές του δυνάμεις. "Εδινε

την έντύπωσι πώς είχε τρελλαθί...

»Όρες πολλές πέρασαν. Νύχτωσε. "Ό

κόμης και οι σύντροφοί του δέν είχαν μι-

λήσει καθόλου. "Εμεναν άφωνοι θεαταί

του τρομερού δράματος πού παιζόταν

στην ψυχή του άνθρώπου αυτού.

Σέ μία στιγμή μ' ένα νεύμα του κό-

μητος, ό Φλανκάρ έπλησίασε τον Ρο-

σκώφ, τον έπηρε από τό χέρι και τον

τράβηξε.

— "Ελάτε, του είπε.

»Ό Ροσκώφ άκολούθησε χωρίς άντί-

στασι.

»Ό Φλανκάρ διέσχισε τον διάδρομο δι-

ευθυνόμενος προς τη σκάλα και άνέθηκε

στό δεύτερο πάτωμα του πύργου. "Εκεί

άνοιξε μία πόρτα και έσπρωξε τον Ρο-

σκώφ μέσα στο δωμάτιο.

»Ό γιατρός δέν έβγαλε μιλιά. Τρικλί-

ζοντας μπήκε στο δωμάτιο κι' έπεσε πά-

νω σέ μία πολυθρόνα, όπου έμεινε άκι-

νητος μέ τό κεφάλι σκυμμένο.

»Η πόρτα κλειστήκε πάλι και συγχρό-

νως άκούσθηκε ή φωνή του Φλανκάρ, ό ό-

ποιος είπε ψυχρά:

— Ροσκώφ, είσαι υπό κράτησιν. Κάθε

άπόπειρα δραπετεύσεως θά είνε ματαία.

»Ό Ροσκώφ σκέφθηκε την πόρτα. Πή-

γε κοντά και έστριψε τό πόμολο.

— "Εδώ είμαι! φώναξε ό Φλανκάρ πού

φρουρούσε απ' έξω. Θέλετε τίποτε;

»Ό Ροσκώφ δέν είπε τίποτα. Σκέφθηκε

πώς για νά φύγη απ' εκεί έπρεπε νά σπα-

σιν την πόρτα και νά σκοτώσιν τον Φλαν-

κάρ.

Γρήγορα όμως άπέριψε τη σκέψι αυ-

τή. Κατάλαβε ότι ήταν άδύνατο νά έπι-

τύχη τό σχέδιό του. "Ό άστυνόμενος βλέ-

ποντας ένδεχόμενο κίνδυνο άποδράσεως

θά μπορούσε νά τον σκοτώσιν προτίτερα

»Ό Ροσκώφ τραθήχηκε πάλι στό βα-

θος του δωματίου κι' άρχισε νά σκέπτε-

ται πώς θά έφευγε απ' εκεί μέσα;

»Έπεσε σέ ένα ρεμβασμό. Μέσα από

τό μυαλό του πέρασαν όλα τά γεγονό-

τα της νεανικής του ήλικίας.

Τη μισή ζωή του είχε άφιερώσει στον

έρωτα προς τη Μαργαρίτα.

Θυμήθηκε επίσης τη γέννησι της Λευ-

κής και φρικτούσε από ύποστα σκεπόμε-

νος ότι δέν μπορούσε νά άποσπείρθι από

στηριώδες δράμα πού διεξήχθη κατά τη

γέννησι αυτή.

— "Ω, δέν έφαντάζετο! "Αν τό ή-

νοούσε! "Θά έδινε άλλη κατεύθυνσι στη

ζωή του. Τώρα έβλεπε ότι ό βίος του

υπήρχε μία άποτυχία!

Και τώρα πού φανόταν πώς ένοιωσε τό

ψεις συνειδήσεως για όλα τά έγκλήμα-

τά όποια διέπραξε χωρίς κανένα όφελ-

ος.

— Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

»Η άπαισία μορφή του Γιάννη Μάρ-

ρουσιαζόταν άνάμεσα στις άναμνησεις

του.

»Και γιατί όλα αυτά, άφου δέν ήταν

κόρη μου;

Μιά πυτζάμα

ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ ΧΑΡΕΡ

Τέλος πάντων αυτή η πυτζάμα είχε δημιουργήσει ολόκληρο δράμα. Μία ώρα, μία ολόκληρη ώρα το ζευγάρι τσακωνόταν για το τίποτα.

Ματαιώς η Δωροθέα είχε επιστρατεύσει όλο το βαρύ πυροβολικό του φύλου της: Κοφτερά μαχαίρια —τά δάκρυά της— ομοβροντίες —τά καλοπιάσματά της— θεριστικά πυρά —οι καφτές ματιές της!

—Δέν θέλεις, λοιπόν, να ράψω μία πυτζάμα για την πλάξ; «Ωστε σ' αρέσει να με λένε καθυστερημένη ή Κλάρα, ή Ντόλλυ και ή Σούζυ;

—Μία καθώς πρέπει γυναίκα, δέν γυρίζει γυμνή, είπε ο Πέτερ σοθάρ.

—Γυμνή; Μά αφού με την πυτζάμα είμαι πιά ντυμένη παρὰ με το μαγιώ!

—Είμαι θέβαιος, είπε πάλι ο Πέτερ, δτι θέλεις την πυτζάμα για να σε κυττάν οι άνδρες. Λοιπόν, δέν θά την φτιάξης! Καταλαβαίνεις!

—Καί όμως έχω θά την φτιάξω! Ξεφώνισε ή Δωροθέα.

★

Την επομένη, γυρίζοντας ο Πέτερ από το γραφείο του, βρήκε πάνω στην τουαλέτα της γυναίκας του ένα πρόχειρο σημείωμα:

«Εάν θέλεις να με ιδής έλα στην πλάξ. Θά φορώ μία πυτζάμα γαλάζια με άσπρες θούλες. Αν θυμάσσης μπορείς κάλλιστα να ειδοποιήσης τόν δικηγόρο σου να κάνει αίτησι διαζυγίου.

Δωροθέα.

Ο Πέτερ έγινε έξω φρενών και σκέφθηκε να καταφύγει άμέσως στον δικηγόρο του και τó θράδυ να κοιμηθί στο ξενοδοχείο. Άμέσως όμως μετά σκέφθηκε να πάη μέχρι την πλάξ. Είχε την περιέργεια να δη, έστω και για μία στιγμή, την Δωροθέα με τις πυτζάμες της. Όταν έφθασε εκεί, έκανε ένα σωρό βόλτες χωρίς να κατορθώση να βρή την Δωροθέα.

Καθώς έκύτταζε δεξιά κι' αριστερά ξεχώρισε σε μία στιγμή μία χαριτωμένη σιλουέτα που σκυρμένη πάνω σ' ένα θιβλίο καθόταν παράμερα, γυρίζοντάς του την πλάτη.

Μία πινηρή σκέπη πέρασε από τó μυαλό του Πέτερ.

Η νέα είχε μία υπέροχη πλάτη. Η πυτζάμα της — γαλάζια αλλά... ευτυχώς χωρίς άσπρες θούλες — άφινε να... υπονοούνται υπέροχες ραμμές. Χωρίς πολλούς προλόγους, ο Πέτερ άρχισε την... έξιμολόγησι.

Εκείνη δέν άπαντᾷ. Ο Πέτερ συνεχίζει:

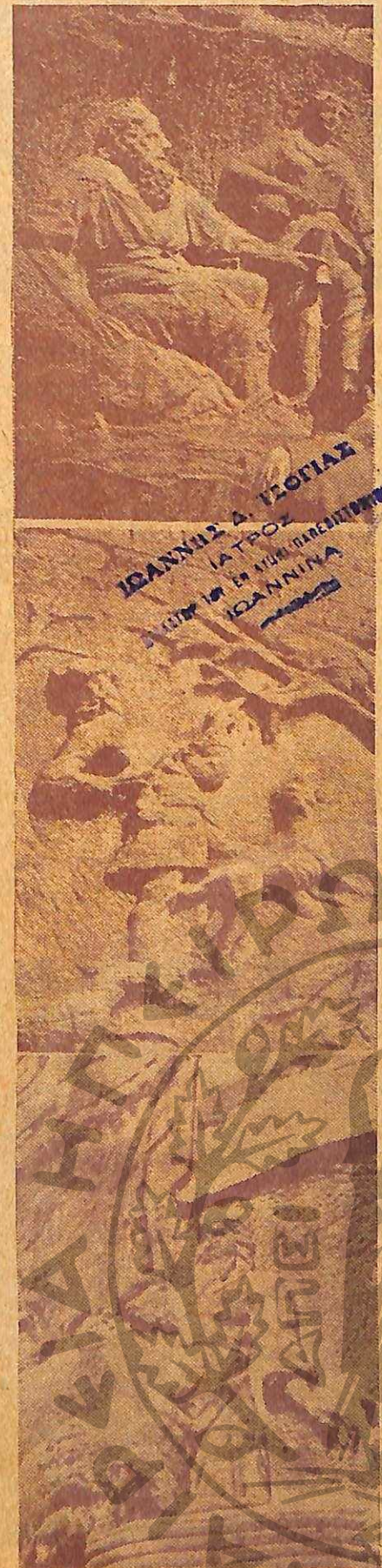
—Μά γιατί μόνη; «Όταν φοράτε μία τέτοια υπέροχη πυτζάμα έχετε υποχρέωσι άπέναντι της ράφτρας σας, και της μόδας να επιδειχθίτε. Αλήθεια, πολύ πρακτική αυτή ή τελευταία μόδα. Δέν νομίζετε;

—Πιστέψατέ με, δεσποινίς, συνέχισε. Δέν σας ζητώ ένα απλό φτέρ. Σήμερα άκρως χωρίς. Σκεφθήτε ότι ή γυναίκα μου θέλεις να φορέσθι μία πυτζάμα γαλάζια με άσπρες θούλες. Καί έτσι τσακωθήκαμε γιατί έμένα δέν μ' αρέσουν τά συνήθισμένα σχέδια. Προτιμώ τó αληθινό γούστο που διακρίνεται στην πυτζάμα σας. Ξέρετε, ή γυναίκα μου είνε εδώ, στην πλάξ, αλλά ποίος ξέρει πού θά γυρίξη ταρα... Αχ, έσείς οι γυναίκες θέλετε...

Δέν μπόρεσε να εξακολουθήσθι γιατί έκεινη την στιγμή ή ώραία νέα κάνοντας ένα κίνημα άγανακτίσεως γύρισε πρὸς τó μέρος του.

Ήταν ή Δωροθέα!...

ΖΟΖΕΦ ΧΑΡΕΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ
Λάξευσις

Μιά από τις πιο παράξενες εκδηλώσεις της τέχνης, είνε και τά αγάλματα που λατρεύονται σε βράχους. Ίδου μερικά από τά παλαιά αυτά δημιουργήματα, που βρίσκονται στη Σουηδία. Τό πρώτο παριστάνει έναν άρχοντα διασκεδάζοντα, τó δεύτερον έναν κληνυό και τó τρίτο τόν Χριστό που εύλογεί.

ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Οί φαλακροί

ΕΠΙΣΗΜΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Φίλοι φαλακροί, παρηγορηθήτε! «Αν μέχρι τώρα είσατε ο στόχος των ειρωνειών και των θλεμμάτων, σήμερα τά πράγματα για σας αλλάζουν τελείως! Κι' αν ακόμη και σήμερα καμιά αντιπαθητική δεσποινίς μιλώντας για την φαλάκρα σας με περιφρόνησι, την συγκρίνει με... ηλεκτρικό λαμπτήρα 10.000 κηρίων, μή δώσετε καμιά σημασία, μήν πειραχίτε καθόλου.

Θέλετε τó λόγο για όλα αυτά; Ίδου: Πολυάριθμοι επιστήμονες και ακόμη περισσότερες γυναίκες του κόσμου όνομαστές για την όμορφιά τους δηλώνουν σήμερα άπεριφρόστως —και πρὸς μεγάλην άτυχίαν των διαφόρων κατσαρομάληδων— ότι οι φαλακροί, έχουν ώρισμένες καλές ιδιότητες που οι άλλοι άνθρωποι έχουν σε μικρότερο βαθμό ή δέν τις έχουν καθόλου!

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΧΑΡΛΟΟΥ

Παραδείγματος χάριν ή θελκτική και όνομαστή για τά πλατινένια της μαλλιά καλλιτέχνις του κινηματογράφου Τζίν Χάρλοου έδήλωσε σ' ένα συντάκτη μίας αμερικανικής έφημερίδος τά εξής:

—Εγνώρισα πολλούς άνδρες στην ζωή μου και έκανα μία παράξενη παρατήρησι. Έπί έκαστο φαλακρὼν είδα ότι οι ένενηντα είνε άνθρωποι με καλή καρδιά, με ήρεμο χαρακτήρα. Γενικώς οι φαλακροί είνε πολύ συμπαθητικοί, ένῳ οι άλλοι άνδρες που διατηρούν φουντωτές... γαίτες (sic) είνε συμπαθείς μόνο κατὰ ένα σαράντα τοίς έκαστό!...

ΜΙΑ... ΦΑΛΑΚΡΟΔΙΚΗ

Αλλά και ο Νόμος άναγνωρίζει κάποια υπεροχή στους φαλακρούς, αν κρίνι κανείς από μία σχετική άπόφασι του δικαστηρίου της Φιλαδελφείας.

Μία κυρία όνόματι Άννυ Χούγκ έζητσε διαζυγίο, έπειτα από πέντε χρόνων ειρηνική συμβίωσι με τόν άνδρα της, διότι «έγινε φαλακρός, ένῳ όταν τόν ύπανδρεύθη είχε υπέροχα μαλλιά».

Τό δικαστήριο που συνεζήτησε την ύπόθεσι αυτή εξέδωσε την ακόλουθη άπόφασι: «Έπειδή τó αίτιον που προβάλλει ή ένάγουσα δέν είνε θάσιμον και έπειδή κατά την κρίσιν του δικαστηρίου ο ένάγομενος διά της πτώσεως των μαλλιών του απέκτησε έξαιρετικές ικανότητες(;) ύπως απέδειξε ο υπερασπιστής δικηγόρος, ή αίτησις του διαζυγίου άπορρίπτεται».

ΕΝΑ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Σχετικώς με την ιστορία της φαλάκρας δέν είνε άσκοπο να σημειώσωμε και ένα ανέκδοτο του Γάλλου συγγραφέως Όνορέ ντε Μπαλζάκ.

Οί γονείς του Μπαλζάκ ήθελαν να τόν παντρέψουν με μία κόρη καλής οικογενείας που έμενε στην έπαρχία μακριά από τó Παρίσι. Για να άποφύγη αυτόν τόν γάμο, χωρίς να δυσαρστήση τούς γονείς του ο Όνορέ, και γνωρίζων την αντίπαθεία της νέας για τούς φαλακρούς, έπρομηθεύθη μία μέρα 5-6 φωτογραφίες φαλακρὼν και τις έστειλε στην κόρη με την σημείωσι ότι ήταν τὰ... πορτραίτα των προγόνων του, οι όποιοι είχαν κληρονομικώς... φαλάκρα!

Κατά τόν τρόπον αυτόν ο Μπαλζάκ κατώρθωσε να διαλύσθι τó ανεπιθύμητον συνοικέσιον. Έκτοτε ο μεγάλος συγγραφέας έτρεφε μία έξαιρετική συμπάθεια για τούς φαλακρούς!...

Ο... ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ

Δραματικό διήγημα

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΑΝΝΑ!...

Της Γκρ. Ντελέντα

να στο φτωχικό του στρώμα χτυπιότανε, ούρλιαζόντας. Από τά σκοτεινά του μάτια έτρεχαν δάκρυα.

Η γρηά, κλαμμένη, πάνω του τó χείδευε, τó φιλούσε και προσπαθάγε με γλυκόλογα να τού γλυκάνη τόν πόνο. Μά τά λόγια της μάννας, όσο γλυκά κι' αν ήσαν, δέν τó έκαναν να ξεχνάη τόν πόνο και όλο βόγγαγε. Ήτανε τού λυπημού, και οι δύο τους.

Νύχτα μεσάνυχτα. «Οξω τά σκυλιά άλυχτάγανε. Φάρμακο δέν είχε να τού δώση μά και πού να πάη τέτοια ώρα; Πού να τ' αφήσθι; Τό φάρμακείο θάνε κλειστό και ο γιατρός θά κοιμάται.

Κουρασμένο από τούς πόνους και άδυνατισμένο από την άρρώστεια τó μικρό παιδί έκλεισε τά μάτια του και ο ύπνος, ο γλυκός τó πήρε στην άγκαλιά του.

Κοιμότανε βαρειά. Ο ύπνος του ήτανε άνήσυχος. Πότε-πότε ταραζότανε. Άλλοτε πάλι ούρλιαζε, και κάποτε μά για λίγο, έμενε ήσυχο σαν άγγελουδι....

Η γρηά σηκώθηκε κάνοντας τó σταυρό της.

—Υπαγε όπίσω μου Σατανά; Είπε σε μία στιγμή.

Έφυγε πατώντας στις μύτες των ποδιών της και πήγε στην άκρη της κάμαρας. Άνοιξε την πόρτα και βύηκε....

Είχε πιά ξεμερώσει. Ήμέρα χαρούμενη είχε πρὸ πολλού φανή και ή φύσι γιῶρ-

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

Ο έφευρέτης
της γκιλλιοτίνας

«Τό μηχανήμα της λαιμητόμου που τóσο πολύ έλειτούργησε κατά τούς χρόνους της Γαλλικής Έπαναστάσεως — σήμερα έχει σχεδόν κατρηθί από όλα τά πολιτισμένα κράτη — κακώς απέδωθε ως «έφευρέσις» στον Γάλλο γιατρό Γκιλλιοτέν».

Αυτά ισχυρίζεται ένα Ιταλικό περιοδικό προσθέτον ότι παρόμοιο μηχανήμα όπηρχε στην Ίταλία από τού 13ου ήδη αιώνας, και έχρησιμευε επίσης για τις θανατικές εκτελέσεις των καταδικών.

«Ο Γκιλλιοτέν, καταλήγει τó περιοδικό, άπλως μετεποίησε κάπως τó αρχικό σχέδιο και τó εισήγαγε στην Γαλλία, την έποχή της τρομοκρατίας».

Με τó ανεπίσημο πνεύμα της, ή δυστυχισμένη μάνα, κύτταζε τó τυφλό και άρρωστο παιδάκι της...

Τό καντήλι τρεμόσβυνε. Τό μικρό, χλωμό, άρρωστιάριό του φῶς, φώτιζε μία σκια κάμπουριασμένη, ένα μαύρο όγκο, πού κάτω άπ' αυτό κα-θότανε, πλάι σ' ένα μικρό κρεβάτακι.

Πάνω στο κρεβάτι αυτό, ένα μικρούλικό, μακρουλό πρᾶμα, σκεπασμένο μ' άσπρα σεντόνια διακρινόταν. Ήτανε τó παιδί.

Τό πρόσωπό του άδύνατο, κίτρινο πού τῶκανε ακόμα ωχρότερο τó φῶς του καντηλιού. Τά ματάκια του, ήτανε βαθυλωμένα και σκοτεινά, και πότε, πότε οι βλεφαρίδες τινάζοντουσαν νευρικά, άνοιγο-κλείνανε προσπαθώντας να πάρουνε λίγο φῶς, μά τού κάκου. Ζούσε στο σκοτάδι. Ήτανε τυφλό!...

Η γρηά, ο μαύρος όγκος, πού πλάι του καθότανε, σκυμμένη πάνω του άφανε καταρράχτες, τά δάκρυά της, τά δάκρυα της μητρικής άγάπης να ξεχύνωνται πάνω στο τυφλό και άρρωστο παιδί.

Τό πρόσωπό της, χωμένο στα χέρια της και τó καταχιονισμένο κεφάλι της, σκεπασμένο με τó μαύρο μαντήλι δέν φαινόταν.

Τά χέρια τού μικρού παιδιού σαλεύσανε. Ψαχούλεψε στα σκοτάδια πού βρισκότανε και έπιασε τó χέρι, τó ξερακιανό και κοκκαλιάρικο χέρι της γρηάς. Αυτή ταραχτηκε. Αισθάνθηκε μία καυτή τσιμπίδα να της σφίγγη τó χέρι:

—Τί έχεις, γυιόκα μου; μουρμούρισε κι' έσκυψε πάνω του τó γερικό κορμί της, τόσο πού ή άναπνοή της ένωνόταν με τή δική του.

—Μαννούλα, πονάω,πολύ μαννούλα, στέναξε τó παιδί.

—Μη κλαίς παιδί μου. Κάνε ύπομονή και ο Θεός θά σε γειάνη.

Δέ μίλησε τó μικρό. Ήσυχο δεχότανε τά χάδια της μαννούλας του. Καί πότε-πότε καθώς ο πόνος τó τάραζε άφινε, άπ' τά σφιγμένα του δόντια να ξεφεύγη ένας βαθύς στεναγμός.

Η γρηά σήκωσε τó κεφάλι της στα ει-κονίσματα. Τό πρόσωπό της φωτίστηκε άπ' τó καντήλι. Στα μάτια της λάμπανε δυο δάκρυα. Ύστερα ξανάγυρε τó κεφάλι της και άρχισε ξανά, τó βουβό της κλάμμα.

Σάν να μην έφταναν όλ' αυτά, όλα τά βάσανα, να πού τώρα ο μικρούλης της ο Τζάκ άρρωστος και βαρειά μάλιστα. Μά ευτυχώς πού δέν πέθανε, τάσ παιδιά πεθάνανε. Όλο τó χωριό κλαίει και οδύρεται. Μά ο μικρός Τζάκ δέν πέθανε, ούτε θά πεθάνη, καθώς της είπανε οι γιατροί, γιατί πέρασε την κρίσιμη στιγμή.

Ω! καλλίτερα να πέθαινε. Τί κι' αν ζούσε; Τυφλό καθώς ή μοίρα του τó γέννησε. Γεννήθηκε και δέν είδε τó φῶς της ήμέρας. Μέσα στα σκοτάδια ζούσε. Καί τί θά γινότανε στραβό, τó άμοιρο, άύριο σαν πέθαινε ή γρηά; Θά σάπιζε μόνο, παντέρνιο, χωρίς κανέναν να τó κυττάξη. Ή μάνα του θάτανε βαθεία χωμένη στο λάκκο.

Στό νοῦ της ήρθανε οι ιδέες τούτες και παρατρώμαζε. Τό μητρικό φίλτρο έύπησε μέσα της. Μία υπέροχη στοργή και λύπη πλημμύρισε τó είνι της. Τά γέρικα και κουρασμένα μάτια της ξανάβραχκαν και τά δάκρυα τώρα πιά καυτά της τσουρούφλαγαν, σαν καυτό λάδι τó πρόσωπο.

Η άρρωστιάριχη φαντασία της, κάτω από την έπίδρασι τού πόνου, της άγρύπνιας, της άνέχειας, της άρρώστειας, ζωγράφισε τόσο καθαρά, πεντακάθαρα, όλoζώντανε τή φριχτή εικόνα τού στραβού παιδιού, καθώς θά ζούσε μόνο, παρατημένο άπ' όλους και έκαμε τó γέρικό και κοκκαλιάρικο κορμί της, τó τόσο χτυπημένο από τόν πόνο, να τρέμη.

Τό λυπήθηκε. Οι πόνοι τó ταραζαν. Πά-

2ον

Αστυνομικό μυθιστόρημα άφαντάστου πλοκής γραμμένο από το διάσημο συγγραφέα Ι. ΓΚΑΣΤΟΝ

—Ναί.

—“Ε, λοιπόν, όπως σου λέγα. Δεν είχε κλεισμένη στις κατακόμβες. Η φωνή έρχεται από πάνω, από κάποιο υπόγειο σπιτιού που βρίσκεται πάνω από δώ.

—Πώς να κάνουμε;

—Για να βρούμε το σπίτι;

—Να είδοποιήσωμε τη δυστυχισμένη αυτή ότι κάποιος βρίσκεται κοντά και φροντίζει να την ελευθερώση.

—Φτάνει που ξέρομε ότι δεν πέθανε ακόμη.

“Ο Ρικέ ξαναχτύπησε με το φυαρί επάνω στον τοίχο κι’ εγώ φώναξα:

—Ραϋμόνδη!

“Αρά γε νάκουσαν τη φωνή μου; Νά την ανενώρισαν;

Ρίχτηκα πάνω στον τοίχο. Νόμιζα πως θα τον έρριχνα με τις γροθιές μου. Ούρλιαξα, φώναξα.

—Ραϋμόνδη, Ραϋμόνδη!.. Ναί, είχε εκείνη!

“Ηθελα ή κάμαρα να άνοιγε λίγο, περίμενα τη σωτηρία από έναν κατακλυσμό, έναν σεισμό, που θα έρριχνε τα τείχη εκείνα και θα μέφερνε κοντά σ’ εκείνο το δυστυχισμένο όν, που ούρλιαζε άπελπισμένα και που εγώ νόμιζα πως ήταν ή Ραϋμόνδη.

Μά δεν γελοιάμουνα; Γιατί μου φαινόταν πως ή φωνή της βούιζε συνεχώς στ’ αυτιά μου και ή σιλουέττα της έχωριζε διαρκώς μέσα στα μάτια μου;

“Ηταν φανερό πως βρισκόμουνα σέ μια κατάστασι νευρικής υπερδιεγέρσεως. “Ο αστυνομικός προσπάθησε να με καθησυχάση.

—Πρέπει να βγοδμε από εδώ μέσα όσο το δυνατόν γρηγορότερα, μου είπε. Ξέρουμε πως δεν είχε εδώ μέσα... Χάνουμε άδικα τον καιρό μας! Έλατε!

Με έπιασε από το χέρι και με ώδηγησε έξω. Τόν ακολουθούσα βιαστικά και σέ λίγο άρχισα να προπορεύομαι χόνοντας πολλές φορές τόν δρόμο. Τέλος άνέβηκε τέσσερα-τέσσερα τά σκαλοπάτια που ώδηγούσαν προς την έξοδο. “Ημουν κατάϊδρωμένος.

“Ο φύλαξ μās ρώτησε:

—Λοιπόν, βρήκατε τίποτε;

“Ο Ρικέ άπήντησε λακωνικά:

—Σχεδόν.

“Επειτα άφού χαιρέτισε τόν αγαθό φύλακα μου είπε πως ήταν άπόλυτος άνάγκη να ξαναρχίσωμε χωρίς άναβολή τις άναζητήσεις.

Χωρίς να χάσωμε καιρό φύγαμε όλοταχώς προς τό μέρος του πάρκου Μαντσουρί και σέ λίγο ο αστυνομικός μου είπε:

—Περιμένετε εδώ! Θά πάω να ζητήσω μερικές πληροφορίες από αυτά τά σπίτια. Είμαι ειδικός σ’ αυτές τις δουλειές. Δεν θ’ άργήσω!..

“Ο Ρικέ χάθηκε κι’ εγώ έμεινα μόνος, κοντά στον θάμνο που είχα άκούσει τούς άναστεναγμούς. Κάθησα σ’ ένα πάγκο περιμένοντας με άγωνία τόν αστυνομικό.

Δίπλα μου μερικά παιδάκια έπαιζαν και οι μητέρες τους ή οι άδελφές τους τά παρακολουθούσαν. “Ο καιρός ήταν θαυμάσιος. “Ο ήλιος παιχνίδιζε με τη σκιά άνάμεσα από τά πυκνά φυλλώματα τών δένδρων. Τάβλεπα όλα αυτά χωρίς να μου κάνουν έντύπωσι. “Ημουν έντελώς άποροφημένος από τις έπίσημες σκέψεις που με βασάνιζαν.

“Επειτα από λίγο ο Ρικέ φάνηκε στο βάθος του δρόμου. Τό πρόσωπό του έδειχνε σπουδή. “Ασφαλώς θα είχε κανένα σοβαρό νέο να μου μεταδώση.

—Νομίζω πως θβάσαμε επί τέλους! μου φώναξε. Μονομιάς κιτρινίσα από τη συγκίνησι.

—Έλατε, μου είπε πάλι ο αστυνομικός. Περιπατώντας θα σας εξηγήσω...

Κοντά στο πάρκο Μοντσουρί ύπηρχε μια μικρή βιλλίτσα άκατοίκητη. Τό σπίτι ήταν πολύ παλιό και είχε άνάγκη έπισκευής που παραμελούσε ο ιδιοκτήτης. “Ο ιδιοκτήτης αυτής ήταν ένας ξένος που φαινόταν από καιρού εις καιρόν. “Αρχίζα να τρέμω.

—Σας είπαν τό όνομα του ξένου;

—“Οχι. Δεν τόν γνωρίζουν.

—Καλά, και τά χαρακτηριστικά του;

—Ψηλός, μελαχρινός με μαύρα μαλλιά.

—Αυτός είχε! φώναξα.

Μόλις κρατιώμουνα στα πόδια μου. “Η άγωνία με είχε τσακίσει.

—Πρέπει με κάθε θυσία να μπουμε μέσα στο σπίτι! είπα στον Ρικέ. Τώρα βεβαιώθηκα ότι ή φωνή που άκουσα ήταν της Ραϋμόνδης. Δεν έχω την παραμικρή άμφιβολία...

“Ο αστυνομικός με κυττούσε κατάπληκτος.

—Πρέπει να βραδυάση πρώτα! μου είπε.

—Τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να με κάνει ν’ άφήσω την αγαπημένη μου κλεισμένη εκεί μέσα έως τό βράδυ! φώναξα έξω φρενών.

—Νά παραβιάσωμε τις πόρτες μέρα μεσημέρι; ρώτησε ο Ρικέ. Και άκατοίκητη άκόμη να είναι ή βίλλα, μου φαίνεται λίγο έπικίνδυνο τό πράγμα.

—Έν πάση περιπτώσει, φώναξα, άν διατάξετε να με συνοδεύσετε, θά πάω μόνος! Δεν μπορώ ν’ άφήσω τη γυναίκα μου μισοπεθαμένη στη διάθεσι τών κακούργων!... “Οχι, όχι, άκόμα και σιδερένιες άν είναι οι πόρτες, θά τις σπάσω προκειμένου να ελευθερώσω τη Ραϋμόνδη μου... Τί σας φοβίζει; Μήπως μās πιάση ο κακούργος;

—Νομίζω ότι δεν θά διστάση και να πυροβολήση άκόμη...

—Και λοιπόν;

—Τού παραβιάζουμε τό σπίτι... “Εχει όλο τό δικαίωμα να μās σκοτώση... Κα-

ταλάβατε;

—Μήπως κι’ εγώ δεν έχω τό δικαίωμα να πάω τη γυναίκα μου; Πρέπει να άφήσω στά χέρια. του κακούργου αυτού τη γυναίκα που μου άρπαξε;

—Καλά. “Αλλά άν έχωμε πέσει έξω στους ύπολογισμούς μας; “Εάν δεν είναι αυτός;

—Τόσο τό χειρότερο! Τόσο τό χειρότερο!... Προτιμώ να τά διακινδυνεύσω όλα για όλα!...

“Αφού ο Ρικέ με είδε έτοι άποφασισμένο να παίξω και τό τελευταίο μου παιχνίδι, δεν θέλησε φαίνεται να προσπαθήση πάλι να μου μεταδώση τούς φόβους του. Ζήτησε μόνο λίγον καιρό για να μελετήση την ύπόθεσι λεπτομερώς, ώστε να μην βρεθώμε πρό άπροόπτου.

—Καθήστε εδώ, μου είπε, για να μην τραβήξωμε την προσοχή κανενός. “Εν τώ μεταξύ θα εξετάζω τό σπίτι άπ’ όλες τις μεριές.

Από τόν δρόμο περνούσαν ποιά και ποιά άραιοι διαβάτες. Τά διπλανά σπίτια είχαν τά παράθυρα θεόκλειστα. “Επειτα από λίγο ο Ρικέ γύρισε.

—“Αν ήταν νύκτα, μου είπε, ή δουλειά θα ήταν πολύ εύκολη. “Αλλά τώρα υπάρχει φόβος να μās αντίληφθούν οι γύρω και να προκαλέσωμε σκάνδαλο. Μόνο εάν περάσωμε από την πόρτα χωρίς να προφυλαχθώμε, ίσως τά καταφέρουμε. Θά δοκιμάσω ν’ άνοίξω την πόρτα.

—Πώς;

—“Εχω επάνω μου διάφορα άντικείμενα. “Η κλειδιά μου δεν θά άντέξη πολύ. Μόνο που θα κάνωμε λίγο θόρυβο. “Εμπρός λοιπόν και χωρίς να φαινώσαστε νευρικός.

Προχωρήσαμε προς την έξοθουρα ήσυχoi και οι δύο, με ύψος καλών νοικοκυραίων. “Ο Ρικέ όταν πλησιάσαμε, προώρησε πρώτος κι’ έβγαλε ένα όρμαδό κλειδών. “Ενας μικρός άπότομος κρότος κι’ ένα τρίεμο άκούστηκαν και ο Ρικέ φώναξε:

—“Εν τάξει!... “Η πόρτα άνοίγει! “Εμπρός μέσα!

Προχώρησα προς την είσοδο. Γύρω μου τά πάντα ήσαν έγκαταλειμμένα. “Ηταν φανερό πως από καιρό τό σπίτι εκείνο δεν είχε κατοικήθι. Τά πατώματα έχαραθλωμένα, έτρεχαν κάτω από τά πόδια μας. Μακριές άράχνες κρεμόντουσαν από τά ταβάνι. Τό έσωτερικό του σπιτιού μύριζε μούχλα. Μία μούχλα τάφου...

VI

Στό σπίτι δεν ήταν φαίνεται ψυχή, άν έκρινα από την άπόλυτη σιγή που βασιλευε γύρω. “Ο Ρικέ άνοίξε σιγά-σιγά μία πόρτα που ώδηγούσε σ’ ένα άδειο δωμάτιο. Στή μέση ένα κουτσό άσπρο τραπέζι καταλερωμένο, ήταν τό μόνο έπιπλο. “Η

απειρία του τοίχου καταξαχισμένη κρεμόταν εδώ και εκεί κατακουρελιασμένη. Για μία στιγμή σταθήκαμε κυττάζοντας αυτή την έρημωσι.

“Αλλά ή σκέψις της Ραϋμόνδης μās εξαέφερε γρήγορα στην πραγματικότητα. Προχωρήσαμε γρήγορα στον διάδρομο και θβάσαμε σέ μία σκοτεινή σκάλα που ώδηγούσε στο υπόγειο.

Ευτυχώς ο Ρικέ είχε μαζί του τό ηλεκτρικό φαναράκι της τσέπης που φώτισε τά μισοσπασμένα σκαλοπάτια.

Χωρίς να μιλάμε, προσέχοντας να μην κάνωμε θόρυβο, κατεβαίναμε στο υπόγειο. Τά νεύρα μου έντεταμένα με έμπόδιζαν και να καταπιώ άκόμα. Ξεχωρίζα τούς γτύπους της καρδιάς μου. “Αν ή Ραϋμόνδη είχε πεθάνει; Δεν τόλμησα να συνεχίσω τις σκέψεις μου επάνω στο τρομερό αυτό έρώτημα. Προχωρήσαμε πάλι.

Μπροστά μας άνοιγόητουσαν σκοτεινοί διάδρομοι, ένας άληθινός λαβύρινθος στον οποίο μπορούσε και να χαγιάσαστε χωρίς να ανακαλύψωμε εκείνο που μās ενδιαφέρει. Τά ρούχα μου παγωμένα από την ύγρασία και τό κρύο, μου φαίνόητουσαν σαν σάβανα. “Ημουν έτοιμος να ψιθυρίσω κάτι, όταν αισθάνθηκα τό αίμα μου να παγώνει μονομιάς μέσα στις φλέβες μου.

Είχα άκούσει τό μοτέρ ενός αυτοκινήτου να σταματά έξω από τό σπίτι. “Αρπαξα με δύναμι τό χέρι του Ρικέ.

—“Ακουσες!...

—Ναί...

—Ενα αυτοκίνητο στάθηκε...

“Ο αστυνομικός δεν μου άπήντησε άμέσως.

—Ναί. “Ερχονται, μου είπε έπειτα από λίγο.

—Νομίζετε πως δεν θα μās καταλάβουν;

—“Ανοίξα την πόρτα χωρίς να σπάσω την κλειδωνιά και έλπίζω να μη μās πάρουν είδησι.

Μιλούσαμε σιγά-σιγά, άκίνητοι, προσέχοντας να μην κάνωμε και τόν παραμικρό θόρυβο. “Η συγκίνησις με είχε παγώσει, κρύος ιδρώς έτρεχε από τό μέτωπό μου και τά δόντια μου χτυπούσαν. “Η μεγάλη στιγμή, ή υπερτάτη στιγμή από την όποια εξηράτο ή εύτυχία μου, είχε φτάσει.

Πάντως ήμουν άποφασισμένος να έκδικήσω τη Ραϋμόνδη μου και να τιμωρήσω τόν κακούργο. Ρώτησα τόν Ρικέ:

—Τί θα κάνωμε;

—Θά περιμένωμε. Για την ώρα δεν μās μένει τίποτα άλλο...

Παρακολουθούσαμε νοερώς τις κινήσεις τών άγνώστων που έκαναν τά βήματά τους. Είχαν άνοίξει την πόρτα της εισόδου και προχωρούσαν προς τό χώλ. Τό χώλ αυτό ώδηγούσε προς τη σκάλα του υπογείου, στο όποιο είχαμε κατέβει. “Επειτα ή πόρτα πάνω από τά κεφάλια μας άνοίξε με κρότο.

“Εκείνος που έμπαινε, δεν έλάμβανε καμμία προφύλαξι. “Ηταν φανερό πως ο άνθρώπος αυτός ήταν ο νοικοκύρης του σπιτιού και δεν ύπαπευόταν πως δυό ξένοι είχαν προλάβει να μπουδ στον σπιτί και παρακολουθούσαν τώρα τις κινήσεις του. Έάφνου ο άγνωστος άρχισε να κατεβαίνει. “Ερχόταν προς τό μέρος μας ή πήγαινε προς τό μέρος που είχε φυλακισμένο τό θύμα του;

Κρατώντας την άναπνοή μας, κρυφτήκαμε μέσα στο σκοτάδι έτοιμοι να όρμήσωμε, άν παρουσιαζόταν άνάγκη.

“Ενα άσθενικό φώς ξεχώρισε μέσα στα σκοτάδια...

“Ο κακούργος είχε μαζί του φώς. Θά μās έβλεπε άρά γε!... Μαζευτήκαμε περισσότερο στη γωνία μας. “Εκείνη τη στιγμή, όταν ο άγνωστος έφθασε στη βάση της σκάλας, στο φωτεινό κύκλο που σχημάτιζε τό κερί που κρατούσε, φάνηκε τό πρόσωπό του. “Επνιξα μία κραυγή.

—Αυτός είναι! “Ο δήμιος της Ραϋμόνδης!

“Ο κακούργος χωρίς να μās αντίληφθι προχώρησε.

—Πάμε! Για όνομα Θεού!...

“Ο Ρικέ μου άρπαξε με δύναμι τό χέρι.

—“Εχετε τό περιστροφό σας; μου ψιθύρισε ο Ρικέ.

—Ναί.

—“Ετοιμασθήτε!

Ταυτοχρόνως έβγαλε τό δικό του. Περνούσαμε άλησμόνητες τραγικές στιγμές και οι δύο.

Ποιό άρά γε θά ήταν τό άποτέλεσμα της πάλης που θά άρχιζε σέ λίγο; “Ασφαλώς ο άθλιος δεν θά δίσταζε να χρησιμοποιήση κι’ αυτός τό όπλο του, άποφασισμένος να υπερασπισθι τόν έαυτό του και να έξασφαλίσθι τό θύμα που είχε άπαγάγει, δηλαδή τη Ραϋμόνδη μου, που θά άγωνιούσε τώρα κλεισμένη σέ κάποιο σκοτεινό, ύγρο υπόγειο, λίγα βήματα μακριά μου!

“Εν τώ μεταξύ ο Βούλγαρος πέρασε σχεδόν δίπλα μας και χάθηκε σ’ έναν στενό διάδρομο, ενώ τό κοκκινωπό φώς του κεριού τόν τρεμόσβυνε.

—Πίσω του! μου είπε σιγά ο Ρικέ.

Ριχτήκαμε άνάλαφροι στα βήματά του και τόν ακολουθούσαμε σέ άρκετη άπόστασι για να μη μās δι. Στο βάθος του διαδρόμου ήταν μια δεύτερη μικρή σκάλα. “Ο κακούργος κατέβηκε ακολουθούμενος από τούς δυό μας και τέλος σταμάτησε μπρός από μία κλειστή πόρτα.

Δεν μου έμεινε καμμία άμφιβολία πως ή Ραϋμόνδη ήταν φυλακισμένη πίσω από αυτή την πόρτα.

“Επί τέλους θά την έβλεπα! Τίποτα στον κόσμο δεν θά μπορούσε να με έμποδίσθι πιά.

“Ο Βούλγαρος τώρα άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο εκείνο. Την ίδια στιγμή ο Ρικέ μου έσφίξε τά χέρια για να με κρατήση.

—“Ακόμα ούτε μία λέξι. Περιμένετε να άκούσωμε πρώτα...

Δυνατές φωνές τόν διέκοψαν. Στ’ αυτιά μας έφθασαν οι άποκλειστικές φράσεις του Βούλγαρου, που με την ξενική προφορά του έλεγε:

—Σας έδωσα δυό μέρες και δυό νύχτες καιρό να σκεφθήτε, κυρία. Τί άποφασίσατε;

“Η φωνή της αγαπημένης μου Ραϋμόνδης, γλυκειά σαν θεία μουσική, έφθασε στ’ αυτιά μου.

“Ωστε ή Ραϋμόνδη μιλούσε;! “Ωστε θά ‘Ανδρέα!

Κι’ έπειτα μέσα στο σκοτάδι άκουσα ένα σώμα να πέφτη. Χωρίς άμφιβολία, ή τρυφερή εκείνη ύπαρξις δεν μπόρεσε να άνθέξη περισσότερο στις δυνατές εκείνες συγκινήσεις.

Σάν να τρελλάθηκα, με μιάς φώναξα μ’ όλη μου τη δύναμι:

—Φως! “Ενα φως!...

ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

“Ο άνθρωπος αυτός που βλέπετε στην άνωτέρω εικόνα, δεν τραβάει κανένα μαντήλι, αλλά άπλως τό... δέρμα του λαϊμού του, τό όποιο είναι εξαιρετικώς έλαστικό! “Η ιδιότης αυτή του έχει έξασφαλίσει μία πρώτη τάξεως θέσι σ’ ένα μεγάλο ίπποδρόμιο.

την ξανάπαίρνα στην άγκαλιά μου; “Η ψυχή μου πλημύρισε από άκράτητη χαρά όταν άκουσα την αγαπημένη μου ν’ άπαντά:

—Δεν ύπάρχει κανένας λόγος για να σκεφθώ στο έρώτημα που μου θέσατε, άφού από την πρώτη στιγμή σας άπήντησα ότι ποτέ δεν θά σας άκολουθήσω! “Αγαπώ τόν άνδρα μου και σας μισώ! Μπορείτε να με βασανίσετε, να με άπειλήτε, να με άφήσετε τέλος να πεθάνω από την πείνα μέσα στη σκοτεινιά και στο κρύο, αλλά ποτέ, ποτέ δεν θά σας άκολουθήσω!

“Η άγρια φωνή του Βούλγαρου άκούστηκε πάλι:

—Ναί, προτίμησες να πάρης αυτόν τόν πειναλέο δημοσιογράφο και τη φτωχική ζωή που σου χαρίζει, περιφρόνησες τά πλούτη μου και την αγάπη μου. “Αλλά θά μετανοιώσης, κυρία μου! Δεν θά ξαναδής ποτέ τόν αγαπημένο σου. “Αφού δεν αγαπάς έμένα, δεν θ’ αγαπήσης κανένα άλλον στη ζωή σου, γιατί δεν θά βγής ζωντανή από δώ μέσα... “Αλλά προτού σ’ άφήσω, θά γίνης δικιά μου... Ναί, Ραϋμόνδη, θά γίνης δικιά μου. Τό θέλω και θά γίνη...

“Ακουσα ένα ξεφωνητό και πνιγμένες φωνές. “Ηταν πιά πολύ αυτό. “Η αγαπημένη μου υπερασπιζόταν την τιμή της. Χωρίς τίποτα να ύπολογισω, τίνεα με δύναμι τό χέρι του Ρικέ που με συγκρατούσε και ώρμησα να υπερασπίσω τη γυναίκα μου. “Ο αστυνομικός ώρμησε και αυτός πίσω μου.

Σάν άστραπή μπήκα μέσα στο υπόγειο κελλί φωνάζοντας σαν μανιακός:

—Οι δυό μας τώρα, κτήνος!

“Αρπαξα τόν Βούλγαρο από την πλάτη και τόν έσπρωξα με μια τέτοια όρμη, ώστε έχασε την ίσορροπία του και κυλίστηκε βαρύς κάτω.

“Ο άθλιος έκανε να σηκωθι, αλλά εν τώ μεταξύ ο Ρικέ είχε πέσει επάνω του και χωρίς να χάση καιρό του πέρασε τις χειροπέδες.

Τό κερί είχε σβύσει με την όρμη της πάλης που διήρκεσε μισό δευτερόλεπτο τό πολύ, αλλά ή Ραϋμόνδη πρόφθασε να με διακρίνη.

“Αφισε μία χαρούμενη φωνή:

—“Ανδρέα!

Κι’ έπειτα μέσα στο σκοτάδι άκουσα ένα σώμα να πέφτη. Χωρίς άμφιβολία, ή τρυφερή εκείνη ύπαρξις δεν μπόρεσε να άνθέξη περισσότερο στις δυνατές εκείνες συγκινήσεις.

Σάν να τρελλάθηκα, με μιάς φώναξα μ’ όλη μου τη δύναμι:

—Φως! “Ενα φως!...

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΕ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

“Ημουν σαν τρελλός. “Η Ραϋμόνδη βρισκόταν εν κινδύνω. “Επρεπε να τη βρώ, να τη δω, να τη βοηθήσω. Τό σκοτάδι μ’ έκανε να χάσω τό λογικό μου.

Φοβόμουνα τόν Βούλγαρο, του όποιου έγνωρίζα πιά τη δύναμι, τις άτιμίες και την πονηρία. Φοβόμουνα μή διαφύγη από τόν αστυνομικό κι’ έτοιμάσα τό περιστροφό μου.

Αυτό που μ’ ενδιαφέρει όμως περισσότερο από όλα ήταν να δω τη Ραϋμόνδη, να βεβαιώσω για την κατάστασί της, γιατί δεν άκουα πιά τη φωνή της.

Δεν ήξερα που να ήταν πεσμένη και φοβόμουνα αλλάζοντας θέσι μη την πατήσω και της κάνω κακό.

“Ηταν αδύνατο να διακρίνω τίποτα μέσα σ’ εκείνο τό σκοτάδι που μās τριγύριζε. Δεν μπορούσα πιά κι’ άρχισα να φωνάζω:

—Φως! Φως!

“Ο Ρικέ είχε κατορθώσει επί τέλους να εκμηδενίσθι τόν αντίπαλό του και ίδού ποιά ήταν τό θέαμα όταν μās έφώτισε τό φανάρι.

“Ο Βούλγαρος ήταν έσπλωμένος στη γη με τις χειροπέδες στα χέρια περασμένα. Τό βλέμμα του θολό, τό στόμα γεμά-

το άφροσύ. Μουρμούριζε διάφορες βλαστήμιες, τις όποιες δέν μπορούσα ν' άκούσω. Τό κορμί του δυνατά σφιχτοδεμένο άναταραζόταν.

Ο άστυνομικός, μέ τό γόνατο άκουμπιμένο πάνω στό στήθος του έχθρου, προσπαθούσε νά τόν άκινήτησιν, ένώ λίγο πιό μακριά ήταν ή Ραϋμόνρη ξαπλωμένη, άκίνητη και κίτρινη σάν πεθαμμένη.

Ρίχτηκε έπάνω της, τήν πήρα στήν άγκυλιά μου φωνάζοντας:

—Ραϋμόνδη, Ραϋμόνδη μου! Μ' άκούς; Άπήντησε! Δέν έχεις πεθάνει, δέν είνε έτσι; Ω, μή μέ βασανίζεις!

Ο αντίπαλός μου μόλις μέ είδε νά κρατώ στό χέρι μου τή Ραϋμόνδη, τρελλός από ζήλεια, έκανε νέες προσπάθειες ν' άνασηκώθι. Ο Ρικέ όμως τούδανε τό περίστροφο στό κεφάλι.

—Μήν κινήθης, γιατί πυροβολώ! Τότε ό άθλιος μαζεύτηκε.

Στό άναμεταξύ έγώ βεβαιώθηκα ότι ή Ραϋμόνδη δέν είχε πεθάνει. Η καρδιά της χτυπούσε. Είχε μονάχα λιγοθυμήσει. Τή βρήκα άδύνατη, έξασθενημένη. Κι' αυτό μέ ξετρελλάνει περισσότερο. Μουρχόταν νά ριχτώ έπάνω σ' εκείνον τόν άθλιο νά τόν πνίξω. Ήταν όμως άνανδρο νά επιτεθώ σ' έναν άνθρωπο άνυπεράσπιστο.

Ο Ρικέ σ' άναμεταξύ έψαξε παντού μέσα σ' εκείνο τό άπέραντο ύπόγειο όπου είχε κλειστή ή Ραϋμόνδη. Ξαφνικά έβγαλε μία κραυγή θριάμβου κι' έπληρίασε μ' ένα δοχείο νερού.

Πήρα άμέσως μέ τά χέρια μου κι' έρριξα πάνω στό μέτωπο της γυναίκας μου.

Η δροσιά τού νερού τήν έκανε ν' άνακινήθι.

—Από τά χείλη της βγήκε μία λέξις: —Άνδρέα!

—Έδω είμαι, άγαπημένη μου, σέ άνακάλυψα κι' ήρθα νά σε σώσω!

—Έλα κοντά μου!

Ο Βούλγαρος κατέβηκε στό ύπόγειο φωτίζοντας τό δρόμο...

—Θά φύγωμε από δω...

—Στό σπιτάκι μας;

—Ναι, άγάπη μου, στό σπιτάκι μας, πού τό είχα έτοιμάσει νά δεχθώ τήν εύτυχία μας. Κι' αυτόν τόν άθλιο θά παραδώσω στό δικαιοσύνη.

—Στή δικαιοσύνη! άκούστηκε μία φωνή.

Γύρισα και είδα τόν άθλιο εκείνο, πού μέ κύτταζε μ' ένα βλέμμα ειρωνικό.

—Τί θέλετε νά πείτε;

—Ηθελα νά πώ πώς άν δέν ήσουν άνας φοβισιάρης...

Σηκώθηκα έπάνω.

—Ένας φοβισιάρης, έγώ;

—Ναι, βέβαια, γιατί άλλωδς δέν θά μέ παρέδιδες στήν άστυνομία. Δυό άνδρες όταν έχουν νά λύσουν διαφορές, τις λύνουν άναμεταξύ τους.

Σήκωσα τό χέρι μου.

—Άν δέν ήσουν δεμένος, θά σου έδινα μία γροθιά.

—Είνε σάν νά μου τήν έδωσες και είμαι έτοιμος νά σου τήν άναποδώσω.

—Ε, λοιπόν. Θά χτυπηθώμε. Κι' έγώ αυτό προτιμώ. Κι' έτσι θά μπορέσω νά σε τιμωρήσω μόνος μου.

Η Ραϋμόνδη εκράυγασε:

—Θά χτυπηθώ!

—Ναι, άγάπη μου.

—Μ' αυτόν τόν άνθρωπο;

—Ναι, ναι και θά είμαι πολύ εύτυχής νά πάρω τό δική μου χέρι μου.

Και είπα στόν Ρικέ:

—Λύστε τον!

Ο άστυνομικός διεμαρτυρήθη.

—Ούτε κατ' ίδιαν.

—Φαντάζομαι ότι ό κύριος δέν έχει λόγο τιμής.

—Τό απέδειξε, είπε ό Ρικέ άνάμεσα στό δόντια του.

—Αυτό είνε δική μου δουλειά. Τά ζητήματα είνε προσωπικά. Θά εκδικηθώ προσωπικώς τή Ραϋμόνδη.

Άφησα τή Ραϋμόνδη πού τώρα είχε άνασηκώθι και πλησιάσας τόν Βούλγαρο:

—Σας άποδίδω τήν έλευθερία, κύριε. Βασίζομαι σ'όν λόγο της τιμής σας γιά νά σας άφήσω νά βγήτε από δω χωρίς νά επιχειρήσετε πιά τίποτα εναντίον μας. Άκολουθώσ τά όπλα θ' άποφασίσουν μεταξύ έμού και σου.

—Σύμφωνοι, κύριε... Θά περιμένω τούς μαρτυράς σου -στό ξενοδοχείο... Όρίστε τό έπισκεπτήριό μου.

—Φοβάμαι! μου ψιθύρισε ή Ραϋμόνδη.

—Και από τί, άγάπη μου;

—Θά χτυπηθώ μ' αυτόν τόν άνθρωπο! Δέν τέλειωσαν ακόμα τά βάσανά μου; Κι' όμως υπέφερα τόσο πολύ.

—Ακριβώς αυτά τά βάσανά σου θέλω νά εκδικηθώ.

—Μά άν πληγωθής, άν...

Δέν έτόλμηση νά τελειώσ τή φράση της.

—Μείνε ήσυχη, ξέρω καλό σπαθί.

—Θά χτυπηθώ με σπαθί;

—Δέν ξέρω ακόμα. Η έκλογή τών όπλων θά είνε ίσως δική του.

—Κι' άν διαλέξη τό περίστροφο;

—Ξέρω καλό σημάδι και θά τόν σκοτώσω.

—Μά διατρέχετε μεγαλύτερο κίνδυνο.

—Μήν άσκολήσαι μ' αυτό.

Η Ραϋμόνδη μου έσφιξε τό χέρι τρυφερότητα.

—Αχ! Άν σέ έχανα!

—Θά τόν κανονίσω έγώ.

Στ' άναμεταξύ ό Ρικέ τού έβγαλε τή χειροπέδες και τού έλυσε τά δεσμά. Βρισκόταν τώρα όρθιος.

—Είς τό επανιδείν, κύριε! μου είπε.

—Είς τό επανιδείν!

Και όταν ήταν έτοιμος νά βγίη, μ' έπιασας και είπε:

—Δέν είνε άνάγκη νά σας δείξω τό δρόμο νά βγήτε, άφού τόν βρήκατε νά νά μπητε.

Κι' έβγαλε από τήν τσέπη του ένα έπισκεπτήριο.

—Ίδου τό έπισκεπτήριό μου.

Τό πήρα και τό έβαλα στήν τσέπη μου.

—Σέ λίγη ώρα θά δεχθώτε τούς μαρτυράς μου.

—Τούς περιμένω.

Τέλος αυτός έφυγε κι' έμεινα μόνος μ' τή Ραϋμόνδη και τόν Ρικέ.

Ο Ρικέ άρχισε νά μου κάνη παρατηρήσεις πού τόν άφήσασιν νά φύγη.

—Δέν έξουηθισα ποτέ νά μέ θεωρώ δειλό, τού είπα.

—Μά οι προκλήσεις και οι βλαστήμιές ένός τέτοιου ανθρώπου, ίκανού νά άπογάγη μία γυναίκα και νά τήν κακομεταχειρίζεται, δέν πρέπει νά λαμβάνονται υπ' όψιν.

—Εγώ τις λαβαίνω όπωσδήποτε υπ' όψιν. Έξ άλλου τρέφω τέτοιο μίσος, πού θέλω νά εκδικηθώ μόνος μου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Από την Άβησσυνία Η λίμνη Τσάνα

Ός γνωστόν, ή περίφημος λίμνη Τσάνα, πού βρίσκεται στό μέσον της Άβησσυνίας, είνε τό «μήλον» της έκδομής θείσης από καιρού άγγλοϊταλικής έριδος.

Η λίμνη αυτή παίζει διά τά οικονομικά της Άγγλίας σπουδαιότατον ρόλο, διότι μέ τήν κατάληψιν αυτής υπό της Ιταλίας, είνε ένδεχόμενον νά κατασκευασθώ εκεί νέος Νειλοφράκτης, ό όποιος έθετε έν άχρηστία τόν Νειλοφράκτην τού Σουέζ, τήν συνισταμένην, δηλαδή, της πιδράσεως πού έχει σήμεραν ή Άγγλία επί της Αιγύπτου και ειδικώτερον επί τού Σουέζ.

Χάριν της... Ιστορίας, δέν είνε άσχετον νά σημειώσωμε έδώ μερικές λεπτομέρειες γιά τήν περίφημη πιά σήμερα λίμνη της Τσάνα.

Κατ' άρχήν ή λίμνη αυτή είνε ή τοποθεσία τόν Κυανού Νείλον. Η έκτασις της λίμνης Τσάνα είνε 2.500 τετραγωνικά μέτρα, και τό βάθος της είνε τό κέντρον υπερβαίνει τά εκατόν πενήντα μέτρα.

Τάς ιδιότητας αυτές της λίμνης Τσάνα οι Ιταλοί, δέν τάς άναγνωρίζουν καθόλου. Σχετικώς έγράφησαν εις μία Ιταλικήν έφημερίδα τά εξής:

«Τό λεγόμενον ότι ή λίμνη Τσάνα τοποθετεί τόν Κυανού Νείλον, δέν είνε ή πραγματική πλουσία εις ύδατα και άσθενεί ή υδροχαι είνε τόσο συχνά ώστε ό ρόλος της λίμνης Τσάνα εις τόν ροήν τού ποταμού αυτού νά είνε άσήμαντος. Η άυτό ή κατασκευή φραγμάτων εις τήν λίμνην Τσάνα θά είχε έλαχίστην ώφέλη μόνον».

Επειτα από όλα αυτά, έρωτάται Ποιός λείπει τήν αλήθεια; Αυτό... μαντέψτε το έσείς!

Περιπετειώδη διηγήματα

κλοπή του περιδεραιού Του Μαρίνο Τέρρα

ριο διά τή διάπλευσι του Άτλαντικού. Τό διασάθιό είχε βγή επ' όνόματι τού σενόρ Ντιέγο Βιέζος, έμπορου.

*

Σέ λίγο τό βαπόρι άρχισε σιγά-σιγά νά απομακρύνεται από τό λιμάνι και τό ταξειδι άρχισε, χωρίς νά συμβή κανένα άπρόοπτο και χωρίς κανείς νά προσέχη τις ύποπτες κινήσεις τού σενόρ Ντιέγο.

...Ο μυστηριώδης άγνωστος πέταξε τά ρούχα τού ναύτη και έφανίστηκε ντυμένος με κομψότατο ταξειδιωτικό κοστούμι...

Τό ύπέροχο περιδέραιο από μαργαρίτνια έξαιρετικής λάμψεως, πού όλο τό Μπουένος Άϊρες θαύμαζε στό θέατρο ή στόν περίπατο στόν λαιμό της ντόνας Ζουάνας Άλζαμιέντος, είχε εξαφανισθώ.

Η είδησις σκορπίστηκε στήν πόλη μέ άστραπιαία ταχύτητα και σέ λίγο σ' όλα τά κέντρα τό γενικό θέμα τών συζητήσεων ήταν τά χαμένα μαργαρίτνια.

Η ντόνα Ζουάνα Άλζαμιέντος καταγγέλλοντας στήν άστυνομία τή μυστηριώδη εξαφάνισιν, δέν μπόρεσε στις επανειλημμένες έρωτήσεις τών άστυνομικών νά δώση μίαν εξήγησι ή νά έκφράση κάποια ύπόνοια.

Όπωςδήποτε λόγω τού ότι ή αξία τού κολλιέ ήταν αρκετά σεβαστή, τήν υπόθεσι ανέλαβαν οι πιό έμπειροι άστυνομικοί τού Μπουένος Άϊρες, οι όποιοι εύθως έστρεψαν τάς ένεργείας των πρós τόν κόσμο τού λιμανιού και πρόσεξαν περισσότερο τήν κίνησι τών άντοπλοίων πού έπρόκειτο ν' άναχωρήσουν.

Ακριβώς εκείνες τις ήμέρες έγύριζε στήν πατρίδα του ό Ισπανός πρεσβευτής ό όποιος είχε κρατήσει ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα στό υπερωκεάνειο «Γαλλία».

Όταν ήρθε ή στιγμή της επιβίβασεως, φορτώθηκαν στό πλοίο πολυάριθμα μπαγάζια τού πρεσβευτού, τά όποια, σύμφωνα με τόν διπλωματικό κώδικα εξαίρονται παντός έλέγχου.

Στήν πολυθρόνι κίνησι πού παρετηρήθη στήν άναχώρησι τού υπερωκεανείου κανένας δέν πρόσεξε έναν εργάτη, πού ήθελαν αδιάφορα ανάκαλυψε άνάμεσα στους «διπλωματικούς» σάκκους και τις βαλίτσες ένα μικρό κιβώτιο με τά διακριτικά τού πρεσβευτού, τά όποια απέκλειαν τόν έλεγχο τού τελωνείου.

Επειτα από αυτό ό άγνωστος άρπαξε μερικές βαλίτσες και ανέβηκε στό βαπόρι χωρίς νά ξανακατέβη πιά.

Άν ένας περιέργος παρακολουθούσε τόν μυστηριώδη εργάτη, θά τόν έβλεπε νά καταφεύγη σέ μία σκοτεινή γωνιά κι' έκεί νά πετά τήν εργαστική μπλουζά πού φορούσε πάνω από ένα σπόρ ταξειδιωτικό κοστούμι.

Ετσι ό πρός όλίγου εργάτης μεταμορφώθηκε με μιάς σ' έναν άμέριμνο ταξειδιώτη, έφοδιασμένο με κανονικό διασάθι.

πάτωμα κοντά σ' ένα κιβώτιο πού τό καπάκι τού είχε μαγγώσει τό χέρι και τού τό έσφιγγε σάν μία τεράστια τανάλια.

Ήταν ό ντόν Ντιέγο Βιέζος!

Μέ τά μάτια σχεδόν πεταμένα έξω από τις κόγχες, μέ πανιασμένα τά χείλη από τόν πόνο και τήν αγωνία, βρισκόταν εκεί χωρίς νά έχη τή δύναμι νά σηκώση τό σκέπασμα τού κιβωτίου πού τό πιέζαν από πάνω τά άλλα βαρειά κιβώτια.

Οι άνδρες ρίχτηκαν νά έλευθερώσουν τόν επιβάτη από τή μαρτυρική θέσι του. Λιποθυμισμένο τόν μετέφεραν στήν κλινική τού υπερωκεανείου, όπου ό χειρουργος άναγκάστηκε νά τού κόψη τό χέρι. Τήν ίδια ώρα τό πλοίο έμπαινε στή Λισαβώνα.

Φυσικά τό γεγονός άνεφέρθη άμέσως στις πορτογαλικές άρχες πού άνεκάλυψαν ότι ό ντόν Ντιέγο έπωφελούμενος της τρικυμίας θέλησε νά πάρη τό περιδέραιο της ντόνας Ζουάνας πού είχε κλέψει και τό όποιο πέρασε μπρός από τόν έλεγχο της άστυνομίας κουμμένο μέσα σ' ένα κιβώτιο, δήθεν «διπλωματικό».

Αλλά μόλις είχε άνοίξει τό σκέπασμα με τό κούνημα τού βαποριού, μετατοπίσθηκαν δυό βαρειές κάσες και έπεσαν πάνω στό σκέπασμα πού έκλεισε μέσος και τό χέρι τού κλέφτη...

*

Όταν άργότερα ό Ντιέγο μετεφέρθη στήν Άργεντινή γιά νά δικασθώ, ή ντόνα Ζουάνα Άλζαμιέντος παρουσιάστηκε στό δικαστήριό και έζήτησε τήν άθώωσι τού κλέπτου με τόσο επιμονή, ώστε τό κατώρθωσε. Η στάσις της αυτή εξηγείτο από ένα μυστικό, πού ό Ντιέγο δέν είπε σέ κανένα.

Τό μυστικό ήταν ότι τό περιδέραιο δέν είχε κλαπή, αλλά επίτηδες ή Ντόνα Ζουάνα τό είχε δώσει στόν ντόν Ντιέγο, πού ήταν έρωμένος της, θέλοντας νά δημιουργήση θόρυβο γύρω από τό όνομά της!

MARINO TERRA

Η ΜΙΣ... «ΒΛΕΜΜΑ»!

Μία ώραία Άμερικανίς πού έβραβεύθη στόν τελευταίο διαγωνισμό γιά τό ώραιότερο βλέμμα.

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το ύπαιθρο ιππολικό μυθιστόρημα

ΤΟΝ ΖΩΝΑ ΚΑΡΗΤΟΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

—Καθώς φαίνεται, λοιπόν, δεν έχεις τίποτα από όλα αυτά.

—Και όμως, φίλε μου, δεν θέλω να σε παραπετάξω. Έχω να σε δοκιμάσω ακόμη για να δώ την άξια σου.

—Ως τα τώρα δεν έφάνηκες επιδέξιος. Είσαι όμως δυνατός και τολμηρός και είναι, τι χρειάζεται τη φορά αυτή για να εκτελέσεις τη διαταγή που θα σου δώσω.

—Ο καρδινάλιος έσπλωσε καλά πίσω στην πολυθρόνα του και άρχισε να ψάχνει για να βρῆ κάτι σημειώσεις.

Είχε στρίψει τη ράχη στον Πεισματάρη και είχε πει:

—Φίλε μου, εύρηκα εγώ εκείνο που σου είχα αναθέσει ν' ανακαλύψης...

—Τόν θησαυρό;!

—Ο Μαζαρινός τράχηκε από σπασμό.

—Όχι, όχι αυτό. Τόν θησαυρό θα τον βρω όπουδήποτε, έστω και αν υποχρεωθώ να κόψω όλα τα δέντρα και να σκάψω όλο το έδαφος ενός δάσους... που ξέρω καλά.

—Αλλά πρόκειται για κάτι άλλο. Να συλλάβης κάποιον. Βλέπεις σου αναθέτω μια εύκολη δουλειά. Δεν είμαι πολύ απαιτητικός.

Προφέροντας τα λόγια αυτά ο ύπουργός, έκτύπησε με τα μικρά του μάτια το πρόσωπο του φρουρού και του είπε:

—Θ' αναλάβης την ευθύνη να πιάω αυτόν τόν παλληκαρά, φίλε μου...

—Έγώ;

—Ναι... Και άμέσως θέλω να μου τόν φέρης εδώ.

—Και ως πότε, Έξοχότατε;

—Και σήμερα, αν μπορείς. Άμέσως...

—Ο Μαζαρινός έμεινε για μια στιγμή συλλογισμένος και έπειτα προσέθεσε:

—Σου παραχωρώ όλην την ημέρα γι' αυτή τη δουλειά...

—Ο καρδινάλιος έδειξε ότι δεν είχε αντιληφθῆ την ανησυχία, ή οποία εξωγαφίζετο εις το πρόσωπον του συνομιλητού του.

—Θα μου φέρης τόν άνθρωπο αυτόν άπόψε στις ένδεκα. Θα έχω δώσει διαταγή να σ' αφήσουν να μητς άμέσως οποιαδήποτε ώρα με ζητήσης στο γραφείο μου.

Στα λόγια αυτά του ύπουργού ο Πεισματάρης δεν μπόρεσε να κρύψῃ την ταραχή του. Ωχρίσας και στο πρόσωπό του διεχύθη μια χαρακτηριστική ωχρότης και μια έκφρασις έκπληξεως.

Αυτόστιγμῇ όμως το πρόσωπό του εφωτίσθη και στά χείλη του διεγράφη ένα αδιόρατο χαμόγελο, το οποίο εφάνερωσε μια λεπτή εϊρωνεία.

—Η Έξοχότης σας θα μπόρεση να μου πῇ ποῦ νά βρῶ τόν άνθρωπο που με διατάσσει να συλλάβω;

—Αλλά, ναι, φίλε μου, άπεκρίθη ο καρδινάλιος με τόν πιδ φυσικό τόνο.

—Ο Πεισματάρης έμεινε με άνοικτο το στόμα.

—Πώς; είπε. Η Έξοχότης σας, ξέρετε...

—Εκείνο που δεν μπόρεσε να ανακαλύψῃ, φίλε μου, συμπλήρωσε ο Μαζαρινός. Θα σου δώσω λοιπόν μασημένο το φαί σου. Θα πῇς, μόλις βγῆς απ' εδώ, στη συνοικία του Αγίου Μαρτίνου...

—Μάλιστα, Έξοχότατε, είπε ο Πεισματάρης.

—Θα μῆτς σάν να είσαι τυχαίος δια-

βάτης στην εκκλησία του Αγίου Μερύ. Θα καταφέρῃς να μάθῃς ποιά ώρα ο κωδωνοκρούστης τῆς εκκλησίας έχει εργασία. Κι' όταν μάθῃς ποιά ώρα μπορείς να βάλῃς στο χέρι αυτόν τόν άνθρωπο, θα λάβῃς όλα τα μέτρα για να τόν συλλάβῃς...

—Πολύ καλά, Έξοχότατε, άπεκρίθη ο Πεισματάρης. Η Έξοχότης σας θα μείνῃ εύχαριστημένη από μένα. Μῆν ἀνησυχήτε...

—Πιστεύω πως θα πετύχῃς αυτή τη φορά, είπε ο καρδινάλιος. Έν τούτοις θα σου δώσω μαζί δυό από τούς φρουρούς μου, τούς οποίους θα εκλέξω από τούς καλύτερους στρατιώτες μου.

—Μά υποθέτετε, Έξοχότατε, πως αυτός ο φουκαράς ο κωδωνοκρούστης θα ζητήσῃ να άμυνθῇ;

—Είμαι βέβαιος. Πρέπει μάλιστα, αν αγαπᾷς το πετσί σου, να προφυλαχθῇς από καμιά μάχαιριά. Και πρέπει να πινῇς, φίλε μου, επρόθεσε πονηρά ο ύπουργός, γιατί αν σε σκοτώσῃ ο κωδωνοκρούστης αυτός, δεν θα σκοτώσῃ έναν άπλόν στρατιώτη, αλλά ένα λοχαγό.

—Λοχαγό; έφώναξε ο Πεισματάρης, ο οποίος δεν έπίστευε στ' αυτά του.

—Πάρε το δίπλωμά σου, είπε ο Μαζαρινός παρουσιάζων έναν στρατιώτη φάκελλον. Τόν είχα έτοιμο για να ανταμείψω όλες σου τίς υπηρεσίες που μου προσέφερες μέχρι σήμερα.

—Ω! ή Έξοχότης σας με υπερεργατεί, έψέλλισε ο Πεισματάρης, πεφτοντας στα γόνατα του ύπουργού.

Τὴν ίδια στιγμή όμως διερωτάτο:

—Λοχαγός, λοιπόν... περίφημα, αλλά πολύ άργά... Το δίπλωμα δεν αξίζει το θησαυρό που έχω υπ' όψει μου ν' αποκτήσω.

Οι σκέψεις αυτές δεν ήταν άδικαιολόγητες γιατί ο Πεισματάρης είχε από τη συνομιλία του με τόν κωδωνοκρούστην σχηματίσει δλόκληρο σχέδιο, το όποϊον ήταν άποφασισμένος να εκτελέσῃ λεπτομερώς χωρίς καμιά παρέκκλιση, χωρίς εύσπλαχνία, με τήν άμελλίκο άπόφασι να συντρίψῃ όλα τὰ εμπόδια, να σκοτώσῃ όλους εύρισκε εμπόδιο στο δρόμο του.

—Όταν λοιπόν, ο Μαζαρινός του έπέτρεψε να άποσυρθῇ, ή πρώτη του φροντίς ήταν να κατευθυνθῇ πρὸς το φυλάκιο, όπου οί φρουροί έπιναν κι' έπαίζαν τὰ ζάρια.

Προκαταβολικῶς είχε κάμει τήν έκλογή του από τούς άνδρες που θα τόν βοηθοῦσαν στην υπόθεσι αυτή, τήν οποία ένόμιζε έντελῶς εύκολη. Ήταν σίγουρος πως θα μπόρουσε εύκολώτατα να συλλάβῃ τόν κωδωνοκρούστη.

Έφώναξε δυό φρουρούς οί οποίοι όμως πέσιν'νοι σάν μανιβάδες στο παιχνίδι τους τόν έστειλαν στον διάβολο. Ο Πεισματάρης έδειξε τὸ δίπλωμα του βαθμού του για να τούς αναγκάσῃ να τόν υπακούσουν. Οί δυό φρουροί δονομάζοντο Φλαβίαν και Βαρβελύκ. Ήταν κι' οί δυό Νορμανδοί και άρκετά δυνατοί στα χέρια.

Με λίγες λέξεις ο «άρχηγός», τούς κατατόπισε εις ό,τι έπρεπε να κάμουν και τούς έδωσε συνέντευξι για ώριμένη ώρα σ' ένα καπηλειό τῆς δεῦ. Άν. Μαρτίνου πολύ σιμά στην εκκλησία του Αγίου Μερύ.

Αφού έγινε αυτό ο Πεισματάρης άρχισε να καθίζῃ πρὸς το φυλάκιο. Είχε δώσει εκεί ραντεβού με τὸ Μαρτινιάκ για μια υπόθεσι πολύ σπουδαία γι' αυτόν.

Ο Μαρτινιάκ όμως δεν ήταν εκεί, κι' αυτό έκαμε τόν Πεισματάρη να τὸ θεωρήσῃ ως κακό οίον.

—Ο άνθρωπός μας κάθησε και περιμενε στην πόρτα για να ιδῇ μήπως φαῖ ή φρουρός, τόν όποϊον έπερίμενε.

—Ε, Μαρτινιάκ, είπε γελῶντας ο Πεισματάρης, ξέρεις πως μου χρωστᾷς το στρατιωτικό σέβας; Κιττάξέ με και θα δῇς τὸ πρόσωπό μου έναν αξιο λοχαγὸ τῆς φρουράς τῆς Α. Έξοχότητος του καρδινάλιου. Άλλά, πρόσθεσε άμέσως, ένδω δεν έχω ακόμη φορέσει τὰ γαλόνια του βαθμού μου, σου επιτρέπω να μου δώσης το χέρι σου και να μου μιλάς με τὸ ίδιο θάρρος, όπως και πρίν.

Ο Μαρτινιάκ δεν άφησε τόν Πεισματάρη να τὸ έπαναλάβῃ τὴ φράσι. Έπέρασε τὸ μπράτσο του στή μέση του συναδέλφου του και οί δυό άπεμακρύνθησαν πρὸς τήν πλατεία του Αγ. Γερμανού τὸ ὠξέροα.

—Τί λές, λοιπόν; άρχισε ο νέος λοχαγός. Δεν μπορεί να κουβεντιάσῃ κανείς καλύτερα όταν θρίσκεται εμπρὸς σ' ένα μπουκάλι κρασί; Αυτό γαργαλάει τὸ λάρυγγα και σε έρεθίζει νά... μιλάς! Σήμερα μάλιστα θα έπωφεληθῶμε από τήν περιστάσι για να θρέξωμε τὰ γαλόνια μου.

Περπατώντας γρήγορα θρέθησαν σε λίγο εμπρὸς στο ξενοδοχείο, όπου ο Πεισματάρης ήταν γνωστός, γιατί είχε ένα λογαριασμό άρκετά τρομερό, τόν όποϊο δεν έξεδήλωσε ποτέ καμιά διάθεσι να πληρώσῃ. Βλέποντάς τον να μπαίνει και με συνοδεία ο ξενοδόχος έκανε ένα μορφασμό δυσανεκίας και διέταξε τήν υπηρέτρια:

—Θα νερώσης τὸ κρασί τους, για να χάσω λιγώτερα!

Αλλά ή δυσανεκία του ξενοδόχου έγινε ζωηρότερη όταν άκουσε τόν Πεισματάρη να φωνάζῃ στην υπηρέτρια:

—Ξέρεις, Τοανόν, άπαιτῶ κρασί καλό, αν υπάρχῃ τέτοιο στο ύπόγειο του δηλητηριαστού αυτού ξενοδόχου. Ὅπωςδήποτε άνέθεσά μας δυό μπουκάλια.

—Δυό μπουκάλια; έφώναξε ο ξενοδόχος, ο όποϊος λίγο έλειψε να πάθῃ συγκοπή.

—Και από τὸ καλύτερο και παληότερο πως είχες πράγματα πολύ σπουδαία να θρονώδῃς φωνή, χωρίς να προσέξῃ τίς παρατηρήσεις του ξενοδόχου.

Η Τοανόν, τρομαγμένη από τίς φωνές του Πεισματάρη κατέβηκε γρήγορα στο ύπόγειο κι' έφερε δυό μπουκάλες τίς όποιες ο κάπηλος για να φαίνωνται παληές είχε περιτυλίξει με... άράχνες και σκόνι.

Ο Πεισματάρης δεν έδωσε προσοχή. Τὸ κρασί ήταν μια πρόφασις για να λήσῃ τὴ γλώσσα του Μαρτινιάκ.

—Με είχες πληροφορήσει, Μαρτινιάκ, πως είχες πράγματα πολύ σπουδαία να μου πῇς, είπε στο σύντροφό του, ύστερα από τὸ τρίτο ποτήρι.

—Αλήθεια, είπε.

—Ας δοῦμε, λοιπόν, τί έχεις να μου πῇς. Άνοιξε έπιτέλους τὸ στόμα σου! Πρόκειται για τόν φυλακισμένο...

—Ποῦ ή Αυτὸς Έξοχότης διέταξε να κλείσουν στή Βασιλίη. Ναι, ξέρεις καλά, τόν ευλοκόπο από κεί κάτω...

—Από τὸ δάσος του Κροασί; Ναι, νομίζω πως τόν θυμάμαι, άπάντησε ο Πεισματάρης. Άλλά αυτός ο παλληκαράς σε τί μπορεί να σ' ενδιαφέρῃ;

—Αν μ' ενδιαφέρῃ! έφώναξε ο Μαρτινιάκ κτυπώντας με τὴ γροθιά του τὸ τρα-

πέζι. Άλλά μ' ενδιαφέρει τόσο, ώστε αν μπορούσα να τόν κάμω να δραπετεύσῃ από τὴ φυλακή δεν θα έδισταζα ούτε μια στιγμή, να τόν βοηθῶ με κάθε τρόπον.

—Σύ;

—Ναι!

—Δυστυχισμένο, έπρόφερε με υπόκωφῃ φωνή ο Πεισματάρης, ο όποϊος υπερίκετο τόν έκπληκτο και τόν ώργισμένο.

—Είπε καθὼς σου τὸ λέγω, Πεισματάρη!

—Άλλά τότε θα ξέρῃς κάτι τι πολύ-πολύ σοβαρό.

—Σκάζω να σου τὸ πῶ... ξέρω...

—Τί;

—Πως αὐτὸς ο άπλός ευλοκόπος μπορεί να κάμῃ τὴν τῆχῃ του.

—Έλα δά, Μαρτινιάκ, αφού δεν είσαι μεθυσμένος, θα πῇ πως είσαι τρελλός, τρελλός για δέσιμο.

Ο Πεισματάρης έπαίξε θέβαια κάποιο ρόλο όπως θα κατάλαβε ο καθένας, γιατί κρατούσε τὰ μάτια του προσεγλωμένα πάνω στο πρόσωπο του συναδέλφου του με μια έκφρασις άγωνίας τήν όποια ο τελευταίος δεν έννοῦσε, αφού επανέλαβε και πάλι με έπιμονή.

—Ναι, να κάμω τὴν τῆχῃ μου και τὴ δική σου αν τὸ τραβᾷ ή καρδιά σου.

—Εξηγήσου, τότε.

—Πρώτα, άρχισε ο Μαρτινιάκ, πρέπει να σου πῶ, ότι ο φυλακισμένος όταν ειδε πως τόν έκλειναν στή Βασιλίη, άρχισε να τόν πᾶνῃ μια τρομερή μανία. Καταλαβαίνεις πως αὐτὸς ο παλληκαράς, όσο κι' αν είναι ένας άπλός ευλοκόπος ήταν σε θέσι να γνωρίζῃ πως ή φυλακή του δεν έκλεισαν, είχε τὴν πιο χειρότερη υπόληψι που μπορεί να έχῃ μια φυλακή.

Αναψε λοιπόν άμέσως τὸ αἷμα του και τόν έπιασε ένας δυνατός πυρετός...

—Ποῦ σε πληροφορήσε τόσο καλά;

—Θα σου πῶ γι' αυτό άργότερα... Για τὴ στιγμή πρέπει να άκούσῃς εκείνο που έγω να σε πληροφορήσω.

—Έστω, είπε ο Πεισματάρης, γεμίζοντας και πάλι τὰ ποτήρια.

—Νά σου λοιπόν ο φυλακισμένος μας, επανέλαβε ο Μαρτινιάκ, που άρχίζει να παραλογίζει όλη τὴν ήμέρα και τὴ νύκτα. Μιλούσε τόσο δυνατά, ώστε ο δεσμοφύλακας που άκροαζόταν άκουσε θόρυβο.

Ο δεσμοφύλακας λοιπόν ένόμισε ότι ο φυλακισμένος έκτύπησε να δραπετεύσῃ! Νά σου λοιπόν και άνοίγει τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς και βλέπει τόν άνθρωπό του τὸν έτρεμε από τόν πυρετό και είχε ένα παραμυλητό του διαβόλου, γιατί φώναζε, χειρονομῶσε και ζητούσε βοήθεια.

—Σου τὸ είπε αὐτὸ ο δεσμοφύλακας;

—Ναι, αὐτός! Είπε πολύ παληός σ' αὐτὴ τὴ θέσι... βέβαια. Είχε τραυματισθῇ στον πόλεμο κι' έτσι μπόρεσε να πάρῃ αὐτὴ τὴ θεσούλα που τόν κάνει να θγά-λῃ άρκετά λεφτά.

—Ας τα αυτά, καλέ μου Μαρτινιάκ, κι' ας έλθωμε στο προκείμενο. Έξ άλλου βλέπεις πως δεν υπάρχει σταλιά κρασί στα μπουκάλια και έχω τὴν ιδέα πως ο παλλημασκαρας ο κάπηλας δεν θέλει πια να λάβῃ τὴν εύχαρίστησι να μᾶς κάνει πίσωσι για ένα τρίτο ακόμα μπουκάλι.

—Ο συνάδελφός μου ο δεσμοφύλακας, με περιμενε για να μου διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα... Γιατί... Έλαβα διαταγή να πηγαίνω κάθε μέρα να βλέπω πως είναι ο φυλακισμένος.

—Ποίος σου έδωσε τὴ διαταγή αὐτή;

—Η Έξοχότης του!

—Α! έφώναξε ο Πεισματάρης.

—Ναι! Ο καρδινάλιος ενδιαφέρεται πολύ να μαθαίνῃ γι' αυτόν. Όταν λοιπόν τὸ ανέφερα πως στο παραλήρημα του πυρετού του, ο όποϊος προήρχετο από τὴν πληγή του, ο φυλακισμένος έμειλῶσε, ή Έξοχότης του διέταξε τόν διοικητῆ τῆς Βασιλίης να θάλῃ κάποιον μαζί στο καλλι τοῦ φυλακισμένου.

—Ο συνάδελφός μου ο δεσμοφύλακας, με περιμενε για να μου διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα... Γιατί... Έλαβα διαταγή να πηγαίνω κάθε μέρα να βλέπω πως είναι ο φυλακισμένος.

—Ποίος σου έδωσε τὴ διαταγή αὐτή;

—Η Έξοχότης του!

—Α! έφώναξε ο Πεισματάρης.

—Ναι! Ο καρδινάλιος ενδιαφέρεται πολύ να μαθαίνῃ γι' αυτόν. Όταν λοιπόν τὸ ανέφερα πως στο παραλήρημα του πυρετού του, ο όποϊος προήρχετο από τὴν πληγή του, ο φυλακισμένος έμειλῶσε, ή Έξοχότης του διέταξε τόν διοικητῆ τῆς Βασιλίης να θάλῃ κάποιον μαζί στο καλλι τοῦ φυλακισμένου.

—Αν μ' ενδιαφέρῃ! έφώναξε ο Μαρτινιάκ κτυπώντας με τὴ γροθιά του τὸ τρα-

πέζι. Άλλά μ' ενδιαφέρει τόσο, ώστε αν μπορούσα να τόν κάμω να δραπετεύσῃ από τὴ φυλακή δεν θα έδισταζα ούτε μια στιγμή, να τόν βοηθῶ με κάθε τρόπον.

—Σύ;

—Ναι!

—Δυστυχισμένο, έπρόφερε με υπόκωφῃ φωνή ο Πεισματάρης, ο όποϊος υπερίκετο τόν έκπληκτο και τόν ώργισμένο.

—Είπε καθὼς σου τὸ λέγω, Πεισματάρη!

—Άλλά τότε θα ξέρῃς κάτι τι πολύ-πολύ σοβαρό.

—Σκάζω να σου τὸ πῶ... ξέρω...

—Τί;

—Πως αὐτὸς ο άπλός ευλοκόπος μπορεί να κάμῇ τὴν τῆχῃ του.

ΕΝΑΣ «ΘΥΛΟΣ»

Τὸ διαμάντι «Κοχινούρ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Υπάρχουν πολλά καλά διαμάντια στον κόσμο. Ένδοξότερο όμως από όλα είναι τὸ περίφημο διαμάντι «Κοχινούρ». Η παράξηνη ιστορία του διαμαντιού αὐτοῦ, είναι ή εξής:

Τὸ διαμάντι Κοχινούρ άνεκαλύφθη 3.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ στην άμμο του ποταμοῦ Γκοδαβαρί που βρίσκεται πρὸς τίς Νότιες Ίνδιες. Ποίος ξέρει πόσες χιλιάδες χρόνια πρίν άνακαλυφθῇ ή ίδια πέτρα έμενε στην κοίτη του Γκοδαβαρί.

Και ποίος ξέρει από πόσα χέρια και κυριότητες πέρασε μέχρι τὸ 56 π. Χ, όπότε έμφανίζεται ιστορικῶς ως κτῆμα τῷ Ραγιατὸ Ουγαγιν. Η Ίνδική παράδωσις άναφέρει ότι ο Ραγιατς είχε ένα διαμάντι μεγάλο σαν πορτοκάλι. Τὸ διαμάντι εκείνο άνωμάζετο «ο Μέγας Μογγόλος» και εξύγιζε κατά τούς ύπολογισμούς τῶν μετέπειτα ειδικῶν, 787 καράτια.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

Από τότε τὸ περίφημο διαμάντι εξακολουθεῖ να φαίνεται στην ιστορία ως στολίδι βασιλέων και αυτοκρατόρων. ένῶ ο

Οί φύλακες ξυπνοῦν. Ο Γάλλος εἶνε άοπλος, έπωφελούμενος όμως τῆς ταρχῆς των κατορθῶνι να τούς διαφύγῃ και εξαφανισθῇ άνάμεσα στο σκοτάδι. Οί φύλακες τόν κυνηγοῦν, ή πόλις γίνεται άνίστατος, αλλά κατορθῶνει να φύγῃ στα δάση.

Υστερα από πολλούς κόπους και κινδύνους κατάρθωσε να φθάσῃ στην παρχλία. Πτωχός και πειναλέος ένῶ κρατοῦσε πλούτη άμύθητα αναγκάσθηκε να πώλῃ τὸ διαμάντι του στον πλοίαρχο του καραβιοῦ που έπεπιθόσθη αντί 10.000 δολλαρίων.

Επωλήθη άργότερα στον Ρώσο πρίγκηπα Ὀρλώφ 1.400.000 δολάρια, ο όποϊος τὸ έδώρησε εις τὴν Αικατερίνη.

ΜΑΤΙΑ ΕΙΔΩΛΟΥ

Κατά τὰς άρχάς του 19ου αἰῶνος τὰ δυό τεράστια διαμάντια στολίζουν τούς όφθαλμούς τεραστίου ειδώλου εις τόν περίφημο ναὸ του Μαῦσῶρ.

Ενας γάλλος ιππότης που εύρίσκετο τότε στις Ίνδιες άποφασίζει να τὰ κλέψῃ.

Ενῶ κοιμῶνται οί φύλακες ο Γάλλος εισέρχεται στο ναό. Με τὸ σπαθί κατορθῶνει να φτάσῃ τὰ μάτια του θεοῦ που λαμποκοποῦν μέσα στο σκοτάδι σαν μαρμαρυγές άστρων.

Κράκ! και τὸ ένα μάτι πίπτει στην άνοιχτῇ φούχτα του Γάλλου ιππότη. Τὸ άλλο μάτι όμως εἶνε κολλημένο καλά. Ο Γάλλος καταβάλλει μεγαλύτερη προσπάθεια, αλλά τὸ σπαθί του σπάει και πέφτει στο πλακόστρωτο δάπεδο τῷ ναοῦ με σατανικό θόρυβο.

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ

Οί φύλακες ξυπνοῦν. Ο Γάλλος εἶνε άοπλος, έπωφελούμενος όμως τῆς ταρχῆς των κατορθῶνι να τούς διαφύγῃ και εξαφανισθῇ άνάμεσα στο σκοτάδι. Οί φύλακες τόν κυνηγοῦν, ή πόλις γίνεται άνίστατος, αλλά κατορθῶνει να φύγῃ στα δάση.

Υστερα από πολλούς κόπους και κινδύνους κατάρθωσε να φθάσῃ στην παρχλία. Πτωχός και πειναλέος ένῶ κρατοῦσε πλούτη άμύθητα αναγκάσθηκε να πώλῃ τὸ διαμάντι του στον πλοίαρχο του καραβιοῦ που έπεπιθόσθη αντί 10.000 δολλαρίων.

Επωλήθη άργότερα στον Ρώσο πρίγκηπα Ὀρλώφ 1.400.000 δολάρια, ο όποϊος τὸ έδώρησε εις τὴν Αικατερίνη.

Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ

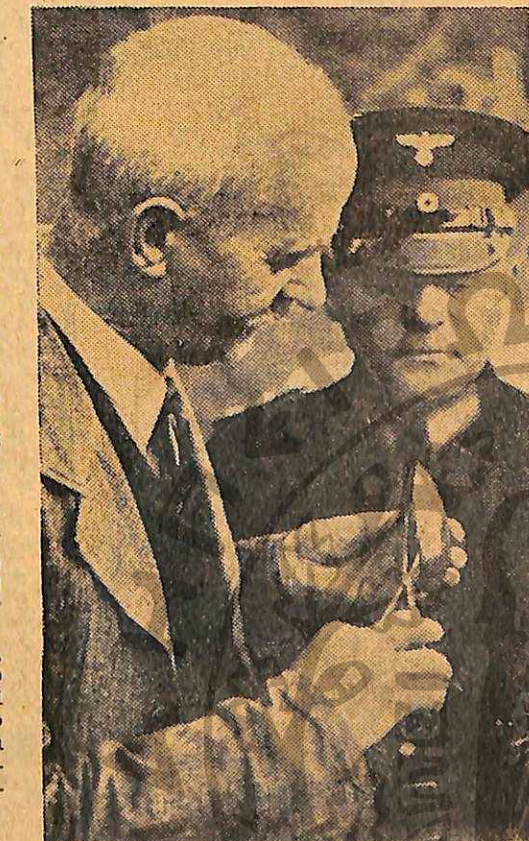
Από τὸ όνμα του δωρητοῦ πρίγκηπος άνωμάσθηκε αδάμας «Ὀρλώφ», σημερον δὲ ή αξία του ύπολογίζεται σε δεκάδας έκατομμυρίων δολλαρίων. Τὸ ἄλλο τεμάχιο έχαρίσθη άργότερα στη βασίλισσα τῆς Αγγλίας Βικτορία. Τὸ τεμαχιο αὐτὸ εξακολουθεῖ να άνωμάζεται Κοχινούρ και στολίζει τὰ άνάκτορα τοῦ Γουίνδσῶρ.

ΑΔΗΛΟΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ

Ετοι τὰ δυό αὐτὰ τεμάχια του πεμψοφμου Κοχινούρ έγιναν ιστορικά και ποίος ξέρει πόσους κυρίους θ' αλλάξουν άκόμη στή διέλευσι τῶν αἰώνων.

Μέχρι τώρα έχουν σχεδόν περάσει από ὅλο τόν κόσμο, αλλά παρ' όλη τὴν παραδοσι ότι φέρουν δυστυχία στους κατόχους των, έν τούτοις φυλάσσονται τόσο ασφαλίσμένα από αὐτοῦς που εἶνε σχεδόν αδύνατο βέβηλο βλέμμα κοινοῦ θνητοῦ να τὰ άτενίσῃ.

Ηδη θρίσκονται στην κατοχή τῶν δυό μεγαλύτερων κρατῶν του κόσμου, οί δυό αὐτοί άμυθητοῦ αξίας αδάμαντες, τῆς Ρωσσίας άφ' ένός και τῆς κραταίᾳς Αγγλίας άφ' έτέρου.

Η ανακάλυψις ενός άλλου πολυτίμου λίθου: του μαργαριταριού. Η τοπική άστυνομία παρακολουθεῖ τὸ άνοιγμα του δορακού.

λόκληροι πόλεμοι γίνονται για τὴν απόκτησι τῆς πέτρας αὐτῆς που έμενε άτάραχη στην κοίτη του ποταμοῦ χιλιάδες χρόνια. Ο Άροντζεμπέ, ο γυιὸς του Ραγιατς κλέπει τὸ διαμάντι από τόν πατέρα του και φεύγει χωρίς να γνωσθῇ που κατέφυγε. Μετά τόν θάνατο του βασιλέως Ραγιατς επιστρέφει και με τὴν βοήθεια του πολυτίμου αὐτοῦ πετραδιοῦ αναγνωρίζεται ως ο διάδοχος και ανακηρύσσεται βασιλιάς.

Φιλόδοξος κατεσκεύασε θρόνον στην κορυφή του όποϊου έτοποθέτησε τὸ θάνα-

Μεταξύ μας

ΜΙΑ ΕΥΣΤΟΧΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ένα από τα πολλά γράμματα που έλαβα ως απάντηση για το θέμα που έθεσα στο 28ο τεύχος, μεταξύ των αναγνωστριών μας, για τη «Φιλία» είναι και το γράμμα της δίδας Α. Μιχ., το οποίο παραθέτω ως γνώμη ανεξάρτητη, αλλά σχετική για την αντιμετώπιση μας κούβεντα, αγαπητές μου αναγνώστριες.

Λοιπόν, ως διαβάσαμε τι μας γράφει η αγαπητή Α. Μιχ....

«Η φίλια είναι το γλυκύτερο αίσθημα που ανακουφίζει πονεμένες ψυχές.

«Δυστυχώς όμως, αίσθημα φιλίας τη σημερινή εποχή δεν υπάρχει.

«Κανενός σχεδόν η καρδιά δεν χτυπά από τους παλμούς του αισθήματος της φιλίας.

«Εξέλιπε τελείως και μόνον η λέξις υφίσταται.

«Την εποχή αυτή κυβερνά και βασιλεύει ο υλισμός, τη δε φιλία τη νοιώθουν μόνον από απόψεως συμφέροντος.

«Δηλαδή φιλία—συμφεροντολογία.

«Δυστυχώς, ναι! Η ιερά αυτή λέξις «φιλία» έχασε τη σημασία της.

«Με μεγάλη συγκίνηση γράφω τα λόγια αυτά. Αλλά και όσο να μη θέλω να πιστέψω πως δεν υπάρχει φιλία με πείθουν εν τούτοις τα παραδείγματα.

«Παραδείγματα, αλήθεια, άπειρα της συγχρόνου ζωής. Ένα σωρό...

«Θα μιλήσω τώρα για τη φιλία των δύο φύλων.

«Εκεί είναι κι' αν είναι. Ούτε ίχνος φιλίας.

«Αλήθεια, γιατί να μη μπορεί να υπάρξει φιλία μεταξύ ενός άνδρος και μιας γυναίκας;

«Όταν μια γυναίκα γνωρίστη μ' έναν κύριο και συζητήσουν για διάφορα θέματα και νοιώσουν ότι συμφωνούν και έχουν τον ίδιο χαρακτήρα, γίνονται φίλοι.

«Όχι όμως για πολύ καιρό.

«Θα συμβεί ένα από τα δύο: Η έπειτα από λίγο καιρό η φιλία τους θα καταρρεύσει και θα μείνουν απλώς μόνο γνωστοί, ή θα τους ενώσει άλλος δεσμός, ο δεσμός του Έρωτος.

«Σ' αυτό κατά κανόνα φταίει ο άνδρας. Γιατί ο άνδρας δεν νοιώθει τη φιλία, θέλει τον έρωτα.

«Τι κρίμα να μην μπορεί να υπάρξει μεταξύ ετεροφύλων φιλία!

«Το έρωτα. Έγώ όμως έννω μιά μεγάλη φιλία θαβεία με άλλη της τη σημασία.

«Ε, τέτοια δεν υπάρχει, όσο κι' αν θέλετε να με πείσετε... Αφού δεν υπάρχει ούτε και μεταξύ ομοφύλων.

«Τι λυπηρόν!

«Πολύ όρθα μου έχει απαντήσει μιά φίλη μου στα «Μικρά Μυστικά» επί του ερωτήματος: Τι είναι φιλία. —Θησαυρός ανεκτίμητος, αλλά ανεύρετος».

«Και μιά άλλη: —Αί από του συμφέροντος δημιουργημένα μεταξύ προσώπων στενά σχέσεις.

«Και η δική μου: —Φιλία είναι ένα διαμάντι που για να το αγοράσεις πρέπει να προσέξεις καλά, διότι υπάρχουν τόσα ψεύτικα.

«Υπάρχουν βέβαια και εξαιρέσεις, και ίσως μάλιστα να είναι πολλές.

«Φυσικά κάθε κανών έχει τας εξαιρέσεις του, αλλά, όπωςδήποτε γι' αυτό δεν κάνει να είναι κανών».

«Αυτά μου γράφει η δίδς Α. Μιχ. και δεν έχει άδικο.

ΠΡΙΟ.

Μόδα

Από την εποχή που η επιστήμη μας φωνάζει και μας προτρέπει ότι δεν υπάρχει πιο ευγενικό πράγμα από τον αέρα και το «έξω», καμιά από τις κομψές κυρίες τα Σαββατοκύριακα δεν μένει στο σπίτι της. Τι κι' αν κάνει κρύο; Τι κι' αν φυσά ο αέρας; Ένα πρακτικό φορεμάκι από σπόρ, φτάνει να τυλίγει το κορμί. Το πρόσωπο θα ροδίσει.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΠΟΡ

Ευτυχώς έφέτος υπήρξε συνεννόηση μεταξύ των βιομηχανών υφανμάτων και των Οίκων Μόδας. Τα «μανιφύλ» του Ροντιέ θα σχηματίσουν τη μόδα της πρωτοπορίας.

Αυτά τα υπέροχα μάλλινα υφάσματα πλεκτά με το χέρι (έξ' οπ' ήρσαν και το δίνομα) έχουν μιά χάρη υπέροχη. Ποικιλόχρωμα με ρίγες χρωματιστές, πράσινες, μπλέ, σε φόντο μπέζ. Η απαλότητα των υφανμάτων αυτών είναι απαρύμλλη.

Αλλά μάλλινα των Οίκων Λεζύρ Μέγιερ και Σατιγιόν μας παρουσιάζουν μιά επιφάνεια λεία και σφιχτοδουλεμένη.

ΛΙΛΗ

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Τα μάλλινα ανδρόπλ συνήθως συμπληρώνονται και από μιά κάπα.

Αυτά που δείχνει το φουγυρίνι-ξωφύλλο μας είναι μοντελλάκια του Παρισινού Οίκου Μόδας LELONG.

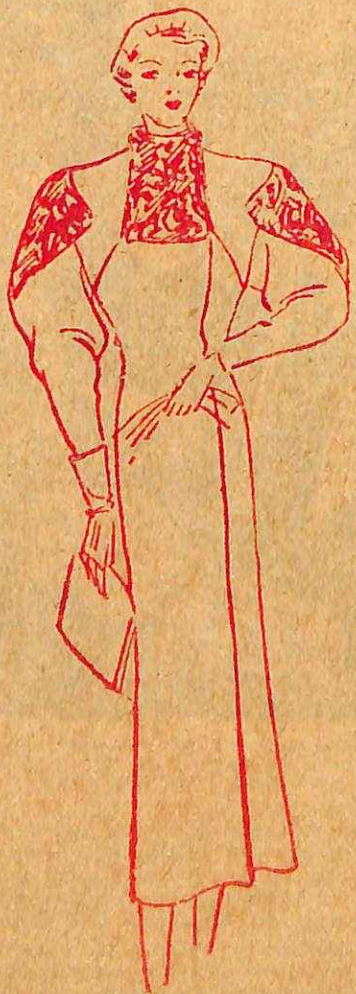
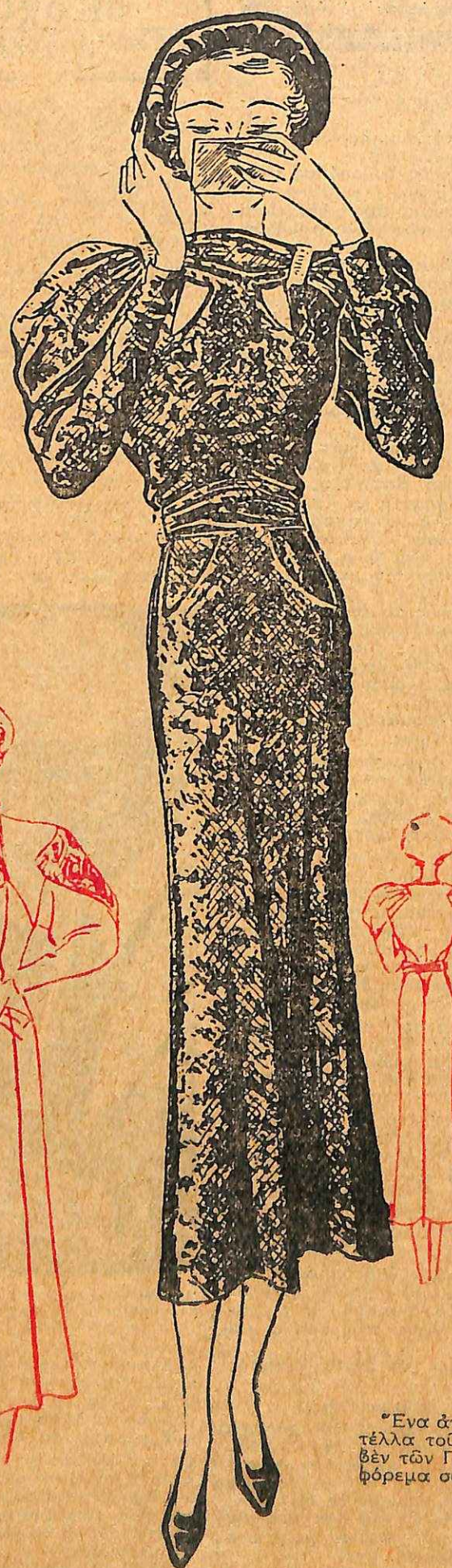
Είνε τρία μοντέλλα το ένα διάφορο από το άλλο καμωμένα με υφάσματα Ροντιέ μαλακά και ελαφρά.

Το πρώτο από το μοντέρνο υφάσμα «μανιφύλ» μπλέ, πλεγμένο με πολύχρωμες κλωστές.

Μιά κάπα τοποθετημένη σε μιά θέσια τρικό.

Το δεύτερο επίσης από υφάσμα «μανιφύλ» γαριρισμένο με γούνα.

Το τρίτο από «ζιμπουλ» μαύρο με μιά μακρού κάπα κλειστή γαριρισμένη με αστρακάν.

Ένα από τα τελευταία τέλλα του Οίκου Μόδας LELONG, βέβ' των Παρισίων. Μαντί φορέμα συνδυασμένα.

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένας φονηᾶς

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

...Διά ταῦτα ἐπιβάλλομεν εἰς τὸν κατηγορούμενον τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου... Μάλιστα. Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ξεστόμισε ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου γιὰ τὸ ἀτόμο μου. Εἶχα σκοτώσει ἄνθρωπο καὶ τώρα καταδικάζομαι σὲ θάνατο. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀθωωθῶ πανηγυρικώτατα. Ἀκούστε τὴν ἱστορία μου:

Καθὼς ἔβγαίνα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, τὰ πόδια μου ἐμπλέξαν στὸ λουρί ἑνὸς σκύλου καὶ τσακίστηκα στὸ πεζοδρόμιο. Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σπάσω τὸ ἑνὸ χέρι μου καὶ νὰ σχίσω τὰ ρούχα μου. Τὸ μεσημέρι καθὼς ἐμπαινα στὸ τράμ, εἶς σκυλὶ χύμηξε καὶ μούσκισε τὸ καινούργιο παντελόνι ποὺ εἶχα φορέσει τὸ πρωὶ. Γύρῳα κι' ἀνεγνώρισα τὸ ἴδιο σκυλὶ ποὺ μ' ἔρριξε χάμω τὸ πρωὶ. Δυστυχῶς τὸ τράμ εἶχε προχωρήσει καὶ δὲν ὑπόρεσα νὰ ἐκδικηθῶ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας πήρα τὸ τραῖνο γιὰ ἓνα κοντινὸ χωριό. Ἐξάφνα αἰσθάνθηκα νὰ τρέχουν ἐπάνω μου κάτι ὑγρά. Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα πὼς ἔσταζε ἓνα καλὰθι. Παρὰ τὴν ἀκαταμέτρητην τοῦ ἰδιοκτήτου, ἀνοίξα τὸ καλὰθι καὶ βρήκα μέσα, τί νομίζετε; Τὸ σκυλάκι ποὺ μοῦ εἶχε κάνει τόσες συμφορὰς ἀπὸ τὸ πρωὶ.

Ἐξω φρενῶν ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου καὶ σκότωσα τὸ σκύλο καὶ ἓναν ἐπιβάτη. Καὶ τώρα καταδικάζομαι σὲ θάνατο. Ἀδίκᾳ ὅμως. Πολὺ ἀδίκᾳ!...

Εἶχα τὴν ιδέαν πὼς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρνήσιν τῶν μαρτυριῶν ποὺ ὑπέστην ἀπὸ τὸ πάλιν σκύλο ἐκεῖνο, οἱ ἑνορκιοὶ ἔπρεπε νὰ μὲ ἀθωώσουν ἀναγνωρίζοντάς μου τὸ ἀκαταμέτρητον τοῦ πλήρους συγχύσεως.

Μὰ λίγο τῶχετε, χριστιανοὶ μου, νὰ πάτε μιά τέτοια συμφορὰ, ἀπὸ ἓνα ἐλεεινὸν ἀνθρώπο; Τὸ βροντοφώναξα χίλιες φορές στοὺς ἐνόρκους, μὰ αὐτοὶ, ἐντελὲς ἀσυγκίνητοι — εἰμαι βέβαιος πὼς δὲν ὑπόρεσαν νὰ πιστέψουν τὴν ἀπίστευτην περὶ ἐτέριά μου — μὲ ἐκήρυξαν ἔνοχο φόνου καὶ κανένα ἐλαφρυντικόν.

Καὶ τώρα ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου μὲ τὸ τρομερὸ ὕφος τοῦ ἀπηγγεῖλε τὴν ἀπόφασιν:

...Διά ταῦτα ἐπιβάλλομεν εἰς τὸν κατηγορούμενον τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου... Τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τὴν ἐφέβγαλα, ἀλλὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Τίλος ἔφθασε ἡ ἡμέρα ποὺ ἀνέβηκα τὰ σκαλιά τῆς λαϊμντόμου. Ὁ δῆμιος μὲ περιμένε καὶ μόλις τὸν εἶδα, τὰ μάτια μου κόντεψαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν κόγχης τους, ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν.

Ὁ δῆμιος ἐκεῖνος ἦταν, ἀπλούστατα, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ τρομεροῦ σκυλιοῦ, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχα προφθάσει νὰ σκοτώσω μετὰ τὸ τραῖνο!...

ΜΑΞ καὶ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

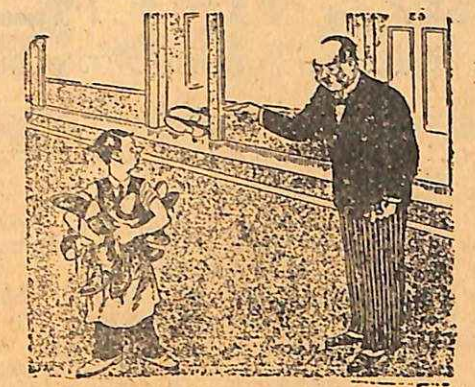
ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΦ

Ὁ ἐρατευμένος πελάτης: Τὰ μάτια σας εἶνε μαυρισμένα... Ὁ βανικιοῦρίστα: Ναι, Σαν... τὰ νύχια σας!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΠΕΡΙΤΤΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ προϊστάμενος τοῦ ξενοδοχείου στὸν μικρὸ ὑπηρέτη: Πάλι ἀργήσες σήμερα! Ἄμα ξαναγίνῃ αὐτὸ θὰ σοῦ δώσω... τὰ παπούτσια στὸ χέρι!...

★

ΛΩΤΟΝ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ.

Τὸ γκαρσόνι: Χτύπησε ὁ κύριος; Ὁ ἀφηρημένος καθηγητής: Ναι. Ἡ θεία νὰ σὲ ρωτήσω... ἀν ἔφαγα!...

★

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ὁ νεαρός: Σὰς ἔχει ξαναπάρει κανείς ἄλλος ἀπὸ πίσω, δεσποινίς; Ἡ νέα: Βέβαια. Ὁ... σκύλος μου!...

★

ΤΑ ΖΩΑ ΕΙΝΕ ΜΙΜΗΤΙΚΑ

ΓΡΑΦΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ παλληκαρᾶς

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΛΑΝΒΥ

Ἐκεῖνο τὸ θράδυ ἡ παρέα μας εἶχε ἀπαρτία. Κανείς δὲν ἔλειπε. Ἡ «συνεδρίασις», στὸ ἐρημικὸ ἐκείνο καφενεδάκι, εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν ὀχτῶ καὶ προχωροῦσε κανονικώτατα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Τζᾶκ τοῦ παλληκαρά. Τὸ παρατσούκλι αὐτὸ τὸ εἶχαμε κολλήσει στὸν Τζᾶκ, γιὰ τὸ αἶμα πραγματικά.

Ἦταν γερὸ παιδί, μὲ κάτι μπράτσα ποὺ φούσκωναν μέσα ἀπὸ τὰ μανίκια του σάν... μαξιλαράκια. Καὶ κάθε μέρα ἔκανε κι' ἀπὸ ἓνα κατόρθωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔβγαίνατε κατὰ κανόνα νικητὴς καὶ... τροπαιοῦχος.

Ἡ ἀφήγησις ἑνὸς τέτοιου κατορθώματος ἦταν τὸ θέμα τῆς «συνεδριάσεως» ἐκείνης τῆς βραδυᾶς. Κάποιος εἶχε κακομιλήσει στὸν Τζᾶκ, κι' αὐτὸς τὸν εἶχε σπᾶσει στὸ ἐύλο.

—Καλὰ τὸ βούλας! φώναξε τότε κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα.

Ἦταν ὁ Ζοζέφ, ὁ πιὸ ἀδύνατος ἀπὸ ὁλους μας, ὁ γνωστὸς μὲ τὸ παρατσούκλι «καχεκτικός».

—Καὶ θέβαια, φώναξε ὁ Τζᾶκ.

—Δυστυχῶς, εἶπε πάλι ὁ Ζοζέφ, δὲν ὑπόρεσα νὰ κάνω καὶ γὼ τὸ ἴδιο σὲ κάποιον ποὺ μὲ πείραξε. Ἰσα-ἴσα αὐτὸς μὲ ἔδειρε...

—Ποῖος ἦταν; ρώτησε ὁ Τζᾶκ μὲ θυμό.

—Ἀφρσε. Δὲν εἶνε ἀνάγκη.

Τέτοια ἦταν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Τζᾶκ τοῦ «παλληκαρά» νὰ μάθῃ ποῖος ἔδειρε τὸν Ζοζέφ, ὥστε ἡ συζητήσις ἀπὸ τὴς φωνῆς του ἔπληρε θυελλώδη χαρακτήρα.

Ὁ Τζᾶκ ἐπέμνε.

—Θέλω νὰ μοῦ πῆς ποῖος σὲ πείραξε γιὰ νὰ τοῦ σπάσω τὰ μούτρα. Ποῖος ἦταν;

—Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ γίνῃ τίποτε, εἶπε πάλι ὁ Ζοζέφ. Δὲν ἦταν τίποτε.

Ὁ Τζᾶκ εἶχε ἀγριέψει τώρα.

—Βρέ, θὰ μοῦ πῆς ποῖος ἦταν; φώναξε.

Ὁ Ζοζέφ ἔμεινε πάλι ἀτάραχος.

—Δὲν μπορῶ, εἶπε. Ἀλλωστε δὲν εἶνε ἀνάγκη...

—Δὲν μοῦ τὸ λές, λοιπόν, ἔ; Τότε, νά... Ἐνα ἡχηρὸ χαστούκι ἔπρεσε ἀπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ζοζέφ. Κι' ἐπακολούθησαν κι' ἓνα σωρὸ ἀκόμη χτυπήματα.

Ὁ Τζᾶκ, ὁ παλληκαρᾶς, μὴ μπορῶντας νὰ ξεθυμάνῃ στὸν δραστὴ, ἔδερνε μὲ μανία τὸ δυστυχισμένον θῦμα. Παλληκαριά, μιά φορά! ἔ;

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Ζοζέφ, ὅπως ἦταν ἐπόμενον δὲν μίλησε καθόλου, οὔτε ὅμως καὶ κανέναν ἀπὸ μᾶς φάνηκε διατεθειμένος νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ. Κι' εἴτοι ἐλύθη ἡ «συνεδρίασις» τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Εἶνε περὶ τοῦ νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ ἐπομένη «συνεδρίασις» θέμα εἶχε τὸ νέο σπουδαιότατο κατόρθωμα τοῦ Τζᾶκ τοῦ παλληκαρά: τὸ ξυλοκόπημα τοῦ... θύματος!

ΜΑΡΚ ΛΑΝΒΥ

Ὁ ἀτυχευμένος πελάτης: Τὸ γάλα αὐτὸ ποὺ πρῶτε εἶνε νοθευμένο... Ὁ λαιψικὸς: Δὲν εἶμαι πελάτης. Εἶμαι... ὁ καταστηματοῦχος!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥ ΕΡΩΤΑ

(Παρωδία του ημερολογίου της Μαρίας Μπαρχιτσέφ

Προοίμιο. — Κυττάζετε συχνά στον καθρέφτη σας; Έγώ, δεν κάνω τίποτε άλλο όλη την ημέρα! Είνε η αδυναμία μου. Έχω όμως κι άλλη μιά αδυναμία.

Όταν η καμαριέρα μου ή Νινίτσα ή ο υπηρέτης μου ο Άλέξης περνάν δίπλα μου, αισθάνομαι ένα κύρο ρίγος να με κυριεύει. Νομίζω πως θα τρελλαθώ! Θα με περνάτε σίγουρα για τρελή, κι όμως τάχω τετακσία! Σήμερα μπαίνο στα δεκαεφτά μου χρόνια. Και θέλω πολύ να πεθάνω. Μάλιστα. Να πεθάνω!...

Τήν έπαύριο. — Καθώς περπατούσα στον κήπο, βρήκα ένα όμορφο λουλούδι. Ωνεϊρευόταν κρεμασμένο από το κοτσάνι του. Μιά όμορφη «τσισκάγια» ήταν. Ρώτησα το λουλούδι αν θα αγαπήσει ποτέ κι αυτό μ' απάντησε: «Ναί». Γυρίζοντας στον πύργο βρήκα κι ένα μικρό σκόρδο, μισολυωμένο. Κάποιοι θα τώχε πατήσει. Τι κακοί άνθρωποι! Τό ανθρώποι! Τό κακόμοιρο τό σκόρδο πόσο θα πονούσε τώρα! Τό σήκωσα και τώκρυφα προσεχτικά μέσα στο κορμάκι μου. Όλη την νύχτα τό είχα κοντά μου, στο προσκεφάλι μου και έκλαινα για τό δικό του τόν πόνο. Ναί, έκλαψα πολύ.

Μιάν άλλη μέρα. — Η καρδιά μου ποθεί τόν έρωτα. Τώχω καταλάβει από καιρό αυτό. Και τώρα οι γονείς μου μου έπιθάλλουν για άντρα τόν Βασίλη Βασίλιεβιτς. Θέλουνε να τόν παντρεφτώ σ' ένα μήνα. Προτιμώ όμως να πεθάνω καλύτερα. Σας θεθαίω πως προτιμώ να πεθάνω!...

Τήν μεθεπομένη. — Γιατί με περιόριζον έτσι στον πύργο; Δεν άντέχω πιά! Γιατί μ' έμποδίζουνε να σκοτωθώ; Τήν περασμένη νύχτα έκανα μια νέα απόπειρα. Έρριξα σ' ένα ποτήρι νερό είκοσι δόλκιφρες σταγόνες άρσενικο. Είκοσι δόλκιφρες σταγόνες! Και σήμερα τό πρώτο πού ζύπνησα τό ποτήρι με τό δηλητήριο ήταν ακόμα πάνω στο κομοδίνο. Καταλάβατε; «Αχ! Γιατί, γιατί δεν μ' αφήνουνε να σκοτωθώ; Γιατί;

Τήν έπομένη. — Τό πρώτο στο πάρκο βρήκα ένα σάπιο λαχάνο. Κάτι χαμίνια θα τώχανε σίγουρα πετροβολήσει. Τό φίλησα πολλές πολλές φορές για να τό παρηγορήσω. Δίπλα του ήτανε κι ένα τσόφλι αυγού πατημένο. Πόσο τά λυπήθηκα και τά δυό!...

Σήμερα τό πρωί. — Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει. Ένας ΑΝΤΡΑΣ — τό γράφω με κεφαλαία — πέρασε. Άπ' τό παράθυρό μου τόν είδα να διαβαίνει απ' τό λειβάδι και να σταματάει στην όχθη του Δνεϊστρου που συνορεύει με τό πάρκο μας. Θεέ μου, πόσο ήτανε όραίος! Είνε αλήθεια, πολύ πιδ κόντος άπ' τόν Βασίλη Βασίλιεβιτς και λιγάκι χοντρότερος, αλλά πρέπει να είνε δυνατός σαν ταύρος. Φαίνεται πως ήταν ζωγράφος, γιατί είχε μαζί του μιά κασσετίνα με χρώματα κι ένα καθαλέτο. Στα χείλη του άνθιζε τό ωραιότερο ξανθό μουστάκι πού έχω ξαναδύ. Μά γιατί κάθομαι και μιλάω τόσο πολύ για έναν άγνωστο; Μήπως τόν αγαπήσα; Όχι, δά! Τσο εύκο- λω αγαπάει κανείς; Τόν πρόσεξα μόνο. Όταν πέρασε κάτω άπ' τό παράθυρό μου τού έρριξα ένα πέταλο από τά τριαντάφυλλα του θερμοκήπιου. Δεν τό είδε όμως. Τότε τόν έσημάδεψα με τό θουρτσάκι των δοντιών μου και τό τό πέταξα με δύναμι!... Μά πάλι δεν κατάλαβε τίποτε και έξακολούθησε τόν δρόμο του!...

Μιά άλλη μέρα. — Ναί! Τόν αγα- πώ!... Σήμερα τόν ξαναείδα. Τού μίλησα κι ύλας! Τήν ώρα που τόν πλησίασα,

αυτός καθόταν σ' ένα πλιάν και ζωγρά- φισε. Τόν ρώτησα:

— Τι παριστάνει ο πίνακάς σας; Μήπως τό φίλ της Εύρηδίκης;

— Όχι, μου είπε. Είνε μιά γελάδα! Κύτταξα καλύτερα. Πράγματι ήτανε μιά γελάδα πού έβασκε. Τότε τού άρπα- ξα τό χέρι με όρμη και τού είπα:

— Αυτό θα είνε τό μουσικό μας! Δεν θα τό άποκαλύψουμε σε κανέναν. "Ε;

Μιά όδο μιά άργότερα. — Ο Βλαδίμηρος μ' άγγιξε! Μόνο ή θυ- μισι της σκηνής εκείνης με κάνει ν' άνα- τριχιάζω από ήδονή. Ένφ καθόμουν κον- τά του, ή άκρη της όμπρέλλας μου ά- κούμπησε τό τελευταίο κουμπι τού σακ- κακιού του... Μιά ρευστή φωτιά αισθάν- θηκα να μου μεταδίδεται!... Αύριο θα στείλω τόν Βλαδίμηρο στον μπαμπά μου, και μεθαύριο — τί ευτυχία! — θα παντρε- φτούμε! Σίγουρα έτσι θα γίνουν τά πράματα. Τό σκέπτομαι κι ή συγκίνη- σις με πνίγει!...

Σ ήμερα. — Δεν ξέρω τί είπανε. Άλ- λά όταν πήγα να δω τόν πατέρα, τόν βρήκα έξω φρενών! Μου άπαγόρευσε να ξαναδύ τόν Βλαδίμηρο. Μά είνε λοιπόν κακός ο μπαμπάς; Έγώ μιά φορά είμαι αποφασισμένη να τόν παρακούσω. Δεν τό τό είπα θεθαίω αυτό. Τό άπόγευμα γονατιστή προσευχήθηκα δώδεκα ώρες και έκανα και πηνήγτα μετάνοιες!...

Δυό μέρες άργότερα. — Ο Βλα- δίμηρος μου ζήτησε ένα μικρό ένθύμιο. Έβγαλα μιά φουρκέτα από τά μαλλιά μου, αλλά προτίμησε την διαμαντένια καρφίτσα μου. Κατάλαβα τί ήθελε να

...Ημουν άγκαλισμένη με τόν αγαπημένο μου Βλαδίμηρο!...

μου άποδείξει: Γι' αυτόν είμαι τόσο π- λύτιμη όσο και τά διαμάντια. Τι άυρο- πού σκέφθηκε!...

Σ ήμερα τό πρωί. — Χθές τό έ- δυ ο Βλαδίμηρος μου ξαναζήτησε ένα ή- θύμιο. Διάλεξα ένα άτόφιο κομμάτι χα- σάφι και τού πρότεινα να τό κόψουμε σ' δύο. Ο Βλαδίμηρος δεν θέλησε κατ' ο- δόνα τρόπο. Μάντεψα τήν σκέψι του: άγάπη μας είνε άδιάσπαστη! Τι λεπ- της έκ μέρους του, αλήθεια!...

Άργότερα. — Σήμερα τού έδω- ένα μεγαλύτερο ακόμα κομμάτι από πλά- τινά. Σέ άντάλλαγμα μου χάρισε μ' μπρούτζινη καρφίτσα. Κατάλαβα άμέσως τί έννοούσε: Η άγάπη μας θα είνε α- κή σαν τήν πλατίνα και γερή σαν τό μπρούτζο! Αυτή τη στιγμή με άσπα- ζει μιά σκέψι: Πλησιάζει ο καιρός να θά έρθη ο Βασίλης Βασίλιεβιτς άπ' τή Μόσχα και ποδάμαι πως ο Βλαδίμηρος θ' άναγκασθί να τόν σκοτώσ!...

Τήν έπαύριο. — Μίλησα στον Βλα- δίμηρο για τόν Βασίλιεβιτς. Ταράχτη- και θέλησε να φύγη, μα τόν κράτησα γοντάς του πως ο Βασίλης είνε στη Μό- σχα. Άποφασίσαμε ν' αυτοκτονήσου- με! Ο Βλαδίμηρος μου έπρότεινε να με σκο- τώση πρώτα κι έπειτα να πεθάνη άπ' τήν πείνα πάνω άπ' τόν τάφο μου. Τι ρω- μαντικός κι εύαίσθητος άνθρωπος! Πόσο λατρεύω!...

Πέντε μέρες άργότερα. — Σ ή- μερα αποφασίσαμε τελειωτικώς. Δεν αυτοκτονήσουμε, αλλά θα με άπαγά- Βλαδίμηρος. Έτσι όταν ο Βασίλης Β- σίλιεβιτς έπιστρέψι, έμεις θα είμαστε κρυά. Ο Βλαδίμηρος όμως φρονεί να δεν πρέπει να φύγουμε με άδεια τά μ- ρια. Γι' αυτό κάθε μέρα που τόν συναν- τώ πηγαίνω και από ένα πακετάκι. Π- χθές έκλεψα πολλά από τά κομμάτια της μητέρας μου και χτές τού πήγα- λες τίς οικονομίες μου. Σήμερα θα πώ τό χρυσό ρολόι τού μπαμπά να τού πάω. Ξερέτε ότι σήμερα είνε ή τελευταία μου νύχτα στον πύργο! Φίλησα όλα έπιπλα και άποχαίρησα με σπαρα- δά τά ζωά τού πάρκου!...

Τήν έπαύριο — βράδυ. — Θεέ μου, Πόσο είμαι δυστυχισμένη! Έκείνο το φοβόμουν έγινε. Ήρθε άπρόσπτως ο Β- σίλης Βασίλιεβιτς και συναντήθηκε με τόν Βλαδίμηρο. Ένφ καθόμουν δίπλα στον αγαπημένο μου έαφνικά μπρός μετάχτηκε ο Βασίλιεβιτς.

— Βλαδίμηρε, φώναξα, μην τόν σκο- σης. Δως του μονάχα μερικές μπουγιές!

Έκείνος πρds στιγμή δίστασε, έπει- όμως άνώρθωσε τόν άνάστημά του σαν προκαλούσε τόν αντίπαλο και άξαφ- τώβαλε στα πόδια!...

Μοί κόπηκε ή φωνή. Έβλεπα έναν τόν άνθρωπο που τόσο τόν λάτρευα τρέχη σαν τρελλός, παίρνοντας μαζί κι όλα μου τά ιδανικά, όλα μου τά νειρα, όλες μου τίς έλπίδες... Θέλησα λιποθυμήσω, μα δεν τό κατάρθωσα, έπεσα στην άγκαλιά τού Βασίλιεβιτς.

Ένα μήνα άργότερα. — Εί- γυνάικα τού Βασίλη Βασίλιεβιτς. Τόν γαπώ και είμαι πολύ εύτυχισμένη με- του. Τόν Βλαδίμηρο δεν τόν έχω ξανα- άπό τότε. Ούτε και τά ένθύμια που έ- έδωσα τά ξαναείδα πιά. Και πράγμα- ράξενο: Ο άντρας μου δεν μου ζη- ποτέ τέτοια ένθύμια. Γιατί άρά γε; Γιατί

ΙΒΑΝ ΠΕΤΡΟΒ

ΝΕΟΙ

υποείχνη

Έσπερινός

Νυχτώνει! Μόλις πέφτουνε τά πρώτα τά σκοτάδια. Άχολόγανε τώ χωριού, από μακριά, οι καμπάνες στην έκκλησία προσεύχονται, δείχνεις κι' όλο χάδια για τίς ψυχές τίς άμειρες που φύγαν άπ' τίς μάνες.

Έσπερινός! Και πάλι εκεί στο έρημοκλήσι μύριες, άνθρωπινες, κρυφές ευλαδίες εύχες γι' αυτούς που πιά τους έλειψεν ή ποθητή τους ζήση και φτερογύσαν σ' "Απειρον άμυλητες ψυχές.

Κι' άπ' τό λυγμό, τό στεναγμό, σιγομιλούν τά (φύλλα μέσ' της καμπάνας τίς θολές λυπητέρες πνοές. Κι' άργολεύουν έγγονάστα με κάποια ανατριχίλα στο κοιμητήρι τό ψυχρό οι άμειρες ψυχές.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Τ. ΖΩΡΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

★

Στήν έκκλησιά

Μέσα εκεί στην έκκλησιά, που άρωμα σκορπούσε, μία νέα σαν τό λουλούδι, σαν ρόδο τού Άπρίλη με μάλιστα πού σε μάγευαν, τήν Παναγία κυτούσε, και έλεγαν τήν προσευχή τά κόκκινα της χείλη.

Έκεί πού μεταφέρεσαι σε άλλα νέα ύψη, εκεί πού όντοι συγγινών και σε έξαυλώνουν εκεί θέλησ' ή μοίρα μου έμένα να με ρίξη, για να ιδώ τά μάτια της αυτή πού με πληγώνουν.

ΜΙΜΗΣ ΔΑΜΗΣ

Τά ρόδα

Ήταν ένα φθινοπωρινό πένθιμο δειλινό, σ' ένα κομμάτο ασλανάκι, μέσα στο μικρό άνθογυάλι, από- μέναν ακόμη λίγα λείψανα άχρών ρόδων. Παραπονεμένα με σκυμμένο τό μικρό μυρωδάτο κεφαλάκι τών, άνανίσουν με κόπο... Μοιάζουν με άγνους παιδούλες που πριν ακόμη γαρουν τήν ζωή, ή μαύρη μοίρα τίς κατέδικασε παν- τινές σκληρές τό θανάτου.

Τά φτωγά ρόδα! Έτσι κι' αυτά πριν ακόμη προ- φηθούν ν' ανοίξουν, κάπου χέρι θέλησ' τά έκοψε αβρότητα για να τά προσφύρι, κι' ύστερα από λί- γες ώρες ξεψυχούν μέσα στο μικρό άνθογυάλι.

ΜΑΙΡΗ ΓΙΑΠΑΠΑ

★

Άπόψε

Άπόψε σ' αναζήτησα και πάλι να πιδ τρανή λαχτάρα άπ' τ' άλλα θράδω κι' ένώ τά ρόδα σβέναν σ' άνθογυάλι, έσπερ σ' αναζήτησα και πάλι, λίγη χαρά να θρώ σε δυό σου χάδια.

Άντίθε πού ή θραδιά είνε κουρασμένη και μοιάζει της ψυχής μου άδελφούλα, ή ποικιλή ύπαρξί μου σε προσμένει, άντίθε πού ή θραδιά είνε κουρασμένη, να θρή γλυκό ξανάσασμ', άγαπούλα.

Μ' άντίθε π' όλα γύρω μου σπαίνουν και κλαίνε σ' άνθογυάλι τά λουλούδια, ναλάβα, με πόνο, πως πεθαίνουν, άντίθε π' όλα γύρω μου σπαίνουν, και τ' όλα του νού μας άγαλινούδια.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

★

Όνειρο

Μέσα στις τριανταφυλλίες, στα δώδεκα κα τά κρίνα μέσα στα γυαλιά στις σμυρτιές, στα λουλούδια τ' (Άπρίλη σ' είδα γυμνή στα κλαδιά και έθαύμαζες τό δειλί της τ' άδόνι έψαλλε, μαζί κι' ή καρδερίνα.

Όλα σπαμένα για έρωτα για όντοι νυκτωδία κι' χρώμα τά τραγούδια τους, ή φύσις τά όντοσά κι' είσαι σου αγαπώνά γλυκά τό έξυμνόςσε γαπώ και λήπη σουφερνε λίγη και μελωδίες.

Μακριά στα καταγάλανα ή ήλιος κουρασμένος άνοι έβγινε αφιόνοντας τ' άμέτρητα φιλιά του, στην τσιχ άγκάλη τη χρυσή στην χνουδωτή φωληή (του ένοιώθες και σ' έβλεπα κι' ήμουν εύτυχισμένος.

ΜΙΜΗΣ ΑΜΙΜΗΤΟΣ

Η άρραβωνιασμένη

Τό δαχτυλίδι πού φορεί, ή κόρη ή τιμημένη, με τί καμάρι τό θωρεί! Είλν' άρραβωνιασμένη!

Στήν όψι, τήν παρθενική, καθαρία είνε γραμμένοι, έρωτός πόθοι μουσικοί. Είλν' άρραβωνιασμένη!

Σ τόν άργαλειό της καθιστή, μέρα κα νύχτα, θραίνει άκούραστη και γελαστή. Είλν' άρραβωνιασμένη!

Τή γιορτινή της φορεσιά ντυμένη, πούν προσμένει!... Μοσχοβολάει από δροσιά.

Είλν' άρραβωνιασμένη! Σ τού άκρίβου της, χαρωπή, τόν όμο έκούμπισμένη, κλείνει τά μάτι από ντροπή.

Είλν' άρραβωνιασμένη! Λόγια γλυκά να της μιλή άκούει λιγωμένη, παίρνει τό πρώτο του φιλι.

Είλν' άρραβωνιασμένη! Κι' ο νους της τρέχει με φτερά σε μέρα άνιερμένη, θωρεί μέσ σ' άσπρα γιορτερά να λάμπη στολισμένη!...

Και κλαίει, κλαίει από χαρά!

—Είλν' άρραβωνιασμένη!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΣΚΙΝΑΣ

★

Τό τηλέφωνο σώπασε...

Γνωρίστηκαν με τό τηλέφωνο.

Ή ιστορία είνε πολύ άπλή. Ένα λάθος άριθμός τούς γνώρισε, ύστερα από τά τυπικά για τό λάθος και μέσα σε κείνες τίς λίγες λέξεις νοιώσαν πως ο ένας ήταν για τόν άλλο.

Χωρίς πολλά λόγια, όταν μιλήν οι καρδιές, ω- ρισαν ραντεβού, συναντήθηκαν, άρέστηκαν, αυτό ή- ταν.

Περνούσαν οι μέρες εύτυχισμένες, γιατί όσο προ- χωρούσαν τόσο ο ένας νοιώθε τόν άλλο.

Μά για κάθε μεγάλη εύτυχία, άγάπη, παρμω- νεύει ο χωρισμός... ο χωρισμός πού γίνεται πιδ τρα- γικός για δυό ψυχές νεανικές που τήν γνωριμία τους τόν άφείλει σε μιά τέτοια εξαιρετική περίπτωση.

Έτσι ήταν γραφτό, άς τό παραδεχόμαστε, άρρω- στη πέφτει θραεία ή νέα, μάλιστα ο νέος τήν ζητά. Τό ταλέντο της νέας σώπασε για παντοτινά!...

ΠΕΤΡΟΣ ΔΗΜ. ΣΥΡΟΓΛΟΥ

★

Φθινοπωρινό...

Τού φθινοπώρου οι μουσικές λαχτάρες σκόρπισαν ρίγη πρωτόνοιαστα σ' όλες μου τίς άγίες! Στη στέγη μου τά πρωτοβόρρα πρωτοκυρδισαν (τίς μαγικές τών άρτες!...

Κι' ο πικραμός της μουσικής μου θλίψης έύπησε στους στοχασμούς τού έφήμερου τίς ύποσχέσεις, κι' είδα σ' άσφαχτί, να γυρνούν, τού άδέσπαιου (της ζήσης οι μεταφίσεις!...

Μέσ' στις σκιές, στα έρείπια κάτι άσύλληπτο μένει άπ' τού πόθου τήν άγρια πάλι. Μάσ' άδύναμει μεις παλιές αγάπες ή άνάστησι (σ' έός άνήρου τ' άνθογυάλι!...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Α. ΚΑΚΟΥΡΗΣ

★

Σάν έφυγες

Τώρα πού έφυγες μακριά μου έού πού τόσο μ' άγαπούσε έού πού πάντα τήν καρδιά μου άπ' εύτυχία τήν μεθαύριε.

Τώρα για πές μου τί θα κάνω μονάχος μου στή μοναξιά μου θά έχσω ή θέ να πεθάνω άφού έσβόσαν τά δειρά μου.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΑΛΑΒΡΗΣ

Δέν θέλω να θυμάμαι

Δέν θέλω να θυμάμαι πιά, θέλω να λησμονήσω για μένα όσα πέρασαν έχουνε πιά χαθή ήταν γραφτό στη ζήση μου, έσένα ν' αγαπήσω τόσο πολύ, π' άλλη καμιά δεν έχει αγαπήσει.

Δέν θέλω να θυμάμαι πιά, τά περασμένα θράδω π' άγκαλιασμένοι έλάπηνα τ' άστέρια τ' ουρανού διάχνω μακριά άπ' τή σκέψι μου, σής λήθης τά παλιές εικόνες π' έρχονται άθέλητα στο νού.

Πάνε για μέ, τά έξασα τά μάτια σου, έσένα τά μάτια σου πού μέσ σ' αυτά φωλιάζουν οι ουρανοί μάτια πανώρη και γλυκά, μάτια για με σδυμένα πού οι πόθοι πού καθρέφτιζαν νομίζα ότ' είν' άγνοί.

Τέλειωσε πιά για μές τούς δυό, αυτή ή κοινή ιστορία δεν σο θυμάμαι τ' όνομα, τά μάτια, τή θωριά δεν ξέρω αλήθει! αν ήσουν, Νινόν, Ήρώ, Μαρία σε έξασα όδότελα, δεν σε θυμάμαι πιά.

ΔΙΟΝ. ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΣ

★

Ποιηταί

“Ο! τί κουτοί πού είμαστε αλήθεια βλο έμείς πού ρίμες κυνηγάμε, παλεύουμε τό τ' ποτα ζήτώντας κι' όμως θαρρούμε πως τούς άλλους προσπερνάμε!

“Ονείρευόμαστε έύπνιοι και κοιμισμένοι μάτια κλαπτά μπροστά άπ' τά γραφτά μας, πόθους τρανούς άπ' όμορφες κοπέλες: να ρθόν να γονατίσουν μπροστά μας!...

“Ολος ο κόσμος θαυμασά να μάς έκφράζει!... “Και κ'τι σπουδαίο άνθρωποι!» πως λένε! Και μεις με δλέμμα άγέροχο κυτούμε τούς άφελείς πού κάνουνε με τά κοίμα!...

Κ' έτσι μακριά άπ' τό θετικό τόν κόσμο, νομίζουμε σπουδαίους τούς έαυτούς μας ένώ σκαλούς κι' ήλίθιους μάς λένε ένώ θρωποι οι κουτοί!... τού λογισμού μας!...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

★

Η άγάπη μας...

“Όνας τ' άστέρι γλύστραγε άπ' τό γαλάζιο στρώμα κάποιο θραδάκι τού Μαγιοού σε φίλαγα στο στόμα.

Κι' όνας τ' άστέρια σβύνανε στο σκάκιμο της μέρας τούς όρκους μας, τά χάδια μας τά είχε πάρ' ο άνέρας.

ΜΙΜΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

★

Και όμως έφυγες

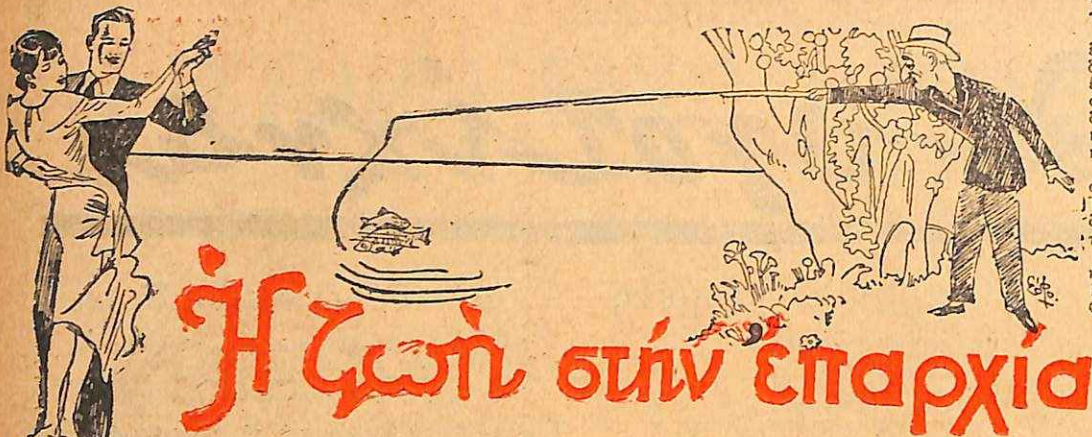
Λίγες ώρες έχουν περάσει άπ' τή στιγμή πού χω- ριστήκαμε και ή ψυχή μου είνε πλημμυρισμένη από θλίψη. Πρd καιρού είχα καταλάβει ότι μου έλεγες ψέματα διαρκώς ψέματα κι' όμως αυτά ήταν για μένα μιά γλυκεία αταπάτη πού μου έφερναν λίγη χαρά.

Έφυγες... καταλαβαίνο καλά πως ή άγάπη μου σε κούρασε. Κι' όμως έξακολουθώ ακόμη να σ' α- γαπώ μ' δλη τή δύναμι της ψυχής μου όπως και τότε τίς πρώτες ημέρες της μοιραίας γνωριμίας μας.

“Αν μπορούσες να καταλάβες πόσο μ' έκαμες δυ- στυχισμένη άπ' τή στιγμή πού μου είπες πως φύ- γεις για πάντα από κοντά μου κι' ότι δεν μάς συν- δει πιά τίποτε! Μά πές μου είνε αλήθεια λοιπόν; Άκούω δεν μπορώ να τό πιστέψω. Είνε δυνατόν να έξασες τίς στιγμές πού περάσαμε; Θυμάσαι, όταν εύτυχισμένος σε κρατούσε στην άγκαλιά μου και μου έρκιόσσουν πως θα είσαι για πάντα δικός μου, ότι τίποτα δεν θα μπορεί να μιά χωρήσι. Πόσο γρήγορα έξασες τούς όρκους σου.

Πές μου όμως. Όταν βρεθής στην άγκαλιά μιάς άλλης δεν θα νοιώσης τούφες πού θα επαναλάβης τά ίδια λόγια; “Αν ήξερες πόσο πόνεσα για σένα. Κι' ένώ θα έπρεπε να σε μισώ, έν τούτοις σ' αγαπώ αυτή τη στιγμή περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Και ό- μως έφυγες χωρίς ποτέ να σκεπής αν μπορούσα να έχσω χωρίς τήν άγάπη σου. Τίσος μιά μέρα μετα- νοιώσης και ξαναγυρήσης. Μά τότε πιά θάνα τόσο άσπ

ΡΟΥ—ΡΕΡΥ

Η ζωή στην επαρχία

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

Πρό καιρού εδόθη εις τὸ δροσολούστο θερινὸ θέατρον ὁ «Ὀρφεὺς» καλλιτεχνικὴ συναυλία ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητρίων τῆς Φιλαρμονικῆς Σχολῆς τῆς συμμοτοῦ τῶν διακεκριμένων καλλιτεχνῶν κ.κ. Ν. Ρούλ, Π. Ἀντύπα, δίδων Κλάρας Μανιόνι καὶ Αἰκ. Καλαύρια, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐνέπνευσαν τὸ ἀναγκαῖον θάρρος εἰς τοὺς νέους, οἱ ὅποιοι διὰ πρῶτην φοράν παρουσιάσθησαν στὸ κοινὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἀφοῦ πρῶτα-πρῶτα συγγράμμεν τοὺς ἱκανοτάτους καθηγητὰς κ.κ. Ε. Σκλαβούνου καὶ Ροδάμης Μανιόνι, οἱ ὅποιοι ἔχουν κατορθώσει νὰ καλλιερῇ-σιν εἰς μεγάλῳ βαθμῷ τὸ μουσικὸ αἶσθημα στὴν πόλιν μας, παραθέτομεν κατωτὶ τὰ ὄνόματα τῶν μαθητῶν καὶ μαθητρίων, οἵτινες ἀπέτελεσαν τὴν ὀρχήστραν ποὺ ἄφησε ἀρίστης ἐντυπώσεις στὸ ἐκλεκτὸ κοινὸν ποὺ τὴν παρακολούθησε.

Ι. Βελισσαρίου καὶ Αἰμ. Καλαύρια (κλειδοκώμβαν), Π. Κατραβᾶ, Νικ. Λιθιερᾶτος, Ζ. Κατραβᾶ, Α. Τσελέντη, Κ. Τσελέντης, Γ. Σιμάτου (α' βιολί), Βασ. Θεοδοσίου καὶ Γερ. Βουτσινᾶς (διολοντσέλο), Ε. Σολωμοῦ, Ἐλ. Λειβάδα, Μ. Βόντα, Β. Μικελᾶτου, Ε. Γασπαρινᾶτος, Β. Ἀντωνιάκου, Π. Δημάτου, Π. Καπάτου, Β. Καραυᾶτος, Δ. Καταπόδης, Γ. Καλούριος, Α. Λευκόκοιλος (β' βιολί).

Καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν πνευστῶν καὶ κρουστικῶν ὀργάνων: Γεώργ. Βουτσινᾶ (κοντραμπάσο), Χαρ. Γκολινοπούλου (κλαρίνο), Μ. Κουτούλογγης (φλάουτο), Εὐάγγ. Τσουρούλη (τρόμπτα), Γερ. Κασσιᾶτ (τρομπόν), Γ. Ραζῆ (κόρνο), Σ. Σπυρ. Βαλσαμάκη (κύμβαλο) καὶ Ν. Μορέλη (κάσσα).

Ἐν τέλει συγγράμμεν τοὺς νέους τοὺς ἀποτελούστας τὴν χορῶδιον: κ.κ. Σπυρ. Τσερνᾶτ, Ἰ. οὐλ, Ἀποστολάτου, Εὐάγγ. Τσουρούλη, Βασ. Φωκά, Παν. Χέλμην, Νικ. Ξύστραν καὶ Στέλιον Μαγουλᾶν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΛΑΒΙΤΗΣ

Σ. Σ. ΑΓΓΙΣΤΗΣ

Τὴν Κυριακὴν 20 Ὀκτωβρίου ἐτελέσθη δοξολογία ἐκτελεσθῆναι τῶν ἡμερῶν τῆς κοίτης τῶν ἁγίων. Εἰς τὴν δοξολογίαν ἐξεφώνησε λόγον ὁ ἁγιοπνευματικὸς καὶ κοινότητος Σ. Σ. Ἀγγίστης κ. Γεώργιος Κωδῆς. Εἰς τὴν δοξολογίαν παρέστησαν ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ. Ι. Παπαδόπουλος καὶ τῶν συμβούλων, ὁ ἀστυνόμος τῆς κοινότητος κ. Θωμᾶς Σ. Δράκας μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὁ κ. Δημήτριος Σταμπολῆς, ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ κ. Νικ. Τσάνος, οἱ κ.κ. Μεταξάκης καὶ Ἰωάννης Βαζικῆς, ὁ ἱατρός κ. Βασιλείου Νάνος καὶ πλῆθος κόσμου. Τὴν δοξολογίαν ἐτέλεσεν ὁ ἱερεὺς Παπαπαναγιώτης.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΝΑΞΟΣ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου μας, μετὰ τὸν Γυμνασιαρχὸν τοὺς κ.κ. Βερόνην, καὶ τοὺς καθηγητὰς τῶν γυμνασίων μετὰ λαμπρότητα τὴν ἑορτὴν τῆς ση-μαίας καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Μεταξὺ τῶν ἑορταζόντων ἦσαν καὶ ὁ Δημ. Με-λισσιάνος, Δημ. Καλαμάρης, Δημ. Μαρμαρίτης, Δημ. Καμψητής.

ΜΙΧΑΗΛ Σ. ΓΡΑΤΣΙΑΣ

ΕΔΕΣΣΑ

Τὴν 18ην Ὀκτωβρίου ἔ. Ἐ. ἐορτάσθη εἰς τὴν πόλιν μας ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς πόλεως μας. Ἡ «Ἐβδόμας» μας, ἥτοι ἀπ' ἀκριβοῦς ἀκροῦ σημαίστο-...

ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

τες τὴν σημειωθεῖσαν πρόδον τῆς παραγωγῆς μα-τὰ τελευταία ἔτη.

Μετὰ ταῦτα οἱ ἐπίσημοι ἐπεσκέφθησαν ἐν πρῶ-ἐν τὰ περίπτερα, συγγράμμεν τοὺς ἐκθέτας καὶ τὴν διοργανωτὰς τῆς ἐκθέσεως. Ἰδιαίτερον ἐντύπωση ἔκαμεν εἰς τοὺς τοὺς περίπτερον τοῦ καπνοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡμποροῦσε νὰ ἴδῃ κανεὶς ὅχι μόνον τὴν ἐπο-δείαν ἀπὸ τὸ 1905—1934, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ πᾶν καλλιεργία μὰ καὶ μετὰ τὴν ἐντομή θάλαπται ἐ-καπνός.

Ἡ ὁρίσθησα ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Γραφείου προπα-σίας καπνοῦ, ἀποτελούμενη ἐκ τῶν κ.κ. Γαζέ-Γαρτσέτη, Παναγιωτοπούλου καὶ Φιλίκο, ἐδίδεν ἐν-ὅλους τοὺς ἐπισκέπτας ἱς ἐξηγήσεις ποὺ τὴν ὁ-ποῦσαν.

Ἡ Ἑλλαδικὸς ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τῶν κ.κ. Τζιμῆ, Κώστη, Λάμπρου, Χριστοφορίδου, Βρεττά, Κανελοπούλου καὶ Γαζέπη, δύνειμε δρα-βεία συνολικοῦ ποσοῦ 72.500 δραχμῶν.

ΠΑΝ. ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ (Ὀλυμπίας)

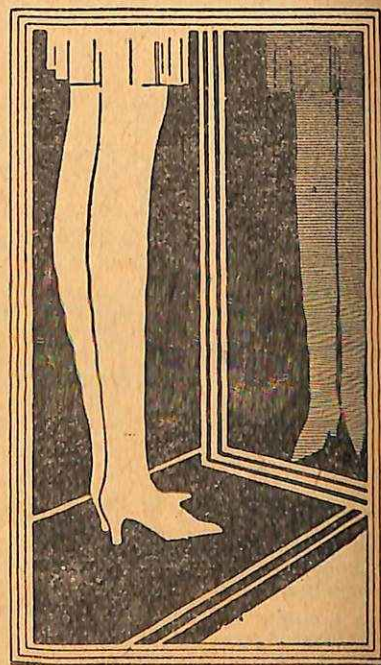
Μετὰ λαμπρότητα ἐορτάσθη τὴν 26 Ὀκτω-βρίου ἡ πόλις τῶν Κρεσταινῶν, τὴν ἐπέτειον τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὴν πρῶταν ἐμάλῃ δοξολογίαν εἰς τὸν Μητρο-πολίτικόν ναὸν τῆς Ζωοδόχου πηγῆς, παρασταμέναν ὁ-λων τῶν ἐπιστῶν τῆς πόλεως μας, τοῦ Προέδρου τῆς κοινότητος Ι. Λεπέττου, τοῦ ἐφόρου Γ. Παπα-δοπούλου, τοῦ ταμίου Π. Παπαδημητρίου, τῶν δικη-γῶν κ.κ. Α. Τσαούση, Α. Κωνσταντοπούλου καὶ δι-κτοῦ Γυμνασίου Δ. Οἰκονομοπούλου, τῶν καθηγη-τῶν Κ. Τζινιέρη, Γ. Ἡλιοπούλου, Χ. Νικολοπού-λου, Ε. Γκούση, Ι. Πρίγκουρη, Α. Χασομῆρη καὶ Ζωῆς Κοντοσπύλου.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὁ κ. Χαράλαμπος Νικολοπούλου, καθη-γητὴς Φιλοσοφίας.

Τὴν ἐσπέραν ἔγινε λαμπροφάνεια καὶ ἐκδόθησαν διάφορα βεγγαλικά φωτὰ, κερία κλπ. Ἐφωταγωγῆς δὲ ὁλοκληρῶς ἡ πλατεία, καὶ ἐ-ξεφώνησε λόγον ἡ μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου μας Μελομένη Νιάκου.

Ι. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣ ΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΒΕΟ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΣΑΣ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΟ;

Τότε δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζε-σθε μὴ συνηθισμένη κάλτσα, ἀλλὰ μὴ λεπτὴ κάλτσα ELBEO ἀπὸ φυ-σικὴ μέταξ πού κἀναι τὸ πόδι ἀ-δύνατο. Ζητήσατέ τὴν εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

Ὅπως ἐπίσης καλὸσάκια παιδικὰ ἀφθάστου ἀτερεότητος.

ΑΠΟΘΗΚΗ

Μητροπόλεως 46. Τηλ. 21318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑ ΒΑΣ Α. Ε.

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ συμ-βουλίου τῶν ἱατρῶν μας

Α. Μ. Π. — Μὰς γράφετε περὶ «ἐξογκώματος τοῦ λαμποῦ». Πρῶτα-πρῶτα τὴν ἐξογκώμα εἶνε αὐτὸ, ὅταν φαίνεται καὶ αἰσθάνεται ὅτι πρέπει νὰ σὰς ἐξετάσῃ ἑνας γινάτρης διὰ νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ; νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀκριβὴν διάγνωσιν;

Καὶ ἡ ἀδυναμία διὰ τὴν ὁποῖαν παραπονείσθε, ἔχει σχέσηιν πρὸς τὸ ἐξογκώμα αὐτό;

Ἐν ἀσυνήτῃ περισσοτέρῳ διασαφίσαν καὶ κυ-ρίως μὴς διαγνώσεως ἱατροῦ, σὰς συστήμεν νὰ καταθέσθε ἐσωτερικῶς, τρίς τῆς ἡμέρας πρὸ φα-γητοῦ ἀνὰ ἓν κοχλιάριον σούπας ἐκ τῆς:

Adenolysine

Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ φαγητοῦ, τρίς τῆς ἡμέρας ἀνὰ δύο ἐκ τῶν:

Comprimés Calcilol

Καὶ ταῦτα ἐπὶ τῇ ὑποψίᾳ ὅτι πρόκειται περὶ ἀ-δυναμίας καὶ δὴ τραχηλικῆς ἀδενίτιδος.

Ἄν δὲ ὅντως περὶ ἀδυναμίας πρόκειται, ὁ φαρ-μακευτικὸς αὐτὸς συνδυασμὸς ἀποτελεῖ ὅλως εἰδι-κὴν θεραπείαν καὶ τὰ ἀποτελέσματά του εἶνε εἰς ἀ-κρὸν ἀποτελεσματικά.

Ἀκόμη τὸν χειμῶνα νὰ πῆτε ἀφθονον μουρουνέ-λαιον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ νυκτερινὸν σὰς πάθημα θὰ πρέ-πῃ νὰ κοιμᾶσθε σὲ σκληρὸ κρεβάτι, νὰ μὴ πρέ-ψετε τὸ θράδυ νὰ κοιμᾶσθε ὑπερὰ ἀπὸ πλούσιον γεῦμα, ἀλλὰ τὸ δειπνῶν σὰς νὰ συνηθίσῃ κυρίως τὰ φρούτα καὶ ἐπὶ πλεον ἐκάστην ἐσπέραν, ὅταν θὰ πέψετε νὰ κοιμηθῆτε νὰ λαμβάνετε δύο κοχλιάρια τοῦ γλυκοῦ ἐκ τῆς:

Neuroserine

Ἄν αἱ φαρμακευτικὰ αὐτὰ σκευασαὶ δὲν ὑπάρ-χουν στὸν τόπον σας, τότε εἰπέτε τοῦ φαρμακοποιοῦ σὰς νὰ τὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἐν Ἀθήναις φαρμακέμπο-ρον μετὰ τῶν ὁποίων συνεργάζεται.

Ἄν καὶ παρὰ ταῦτα τὸ ἐξογκώμα δὲν ὑποχω-ρήσῃ, τότε προσφύγετε εἰς τὴν ἀκτινοθεραπείαν.

Ἐπίσης, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐξετάσατε καλὰ τὸ στόμα σας καὶ ἂν ἔχετε κόφια δόντια, θὰ πρέπει αἰσθῆναι ἢ νὰ τὰ-θγάλετε ἢ νὰ τὰ θεραπεύσατε καὶ πρὸ παντός ἂν ὑπάρχουν «δοντικά κύστες».

ΜΙΚΡΟΝ Α. Κ. Ο., ΚΑΡΠΕΝΗΙΟΝ. — Δὲν πρόκειται μὴ μικρὸν σὰς φῖλε, νὰ χρηματισθῶμεν μέγῳ τοῦ περιοικοῦ. Ὅτι κάνει νὰ πληρωθῶμε διὰ τὸν κόπον μας δὲν ἀφορᾷ οὔτε σὰς, οὔτε κανέναν ἀνα-γκαστὴν τῆς «Ἀθαντίδος». Ὅπως δὴποτε ἡ πρῶτα-οἰς σὰς περὶ πληρωμῆς σημαίνει ὅτι ἐκτιμᾶται τὰς συμβουλὰς μας, ἐφ' ὃ καὶ σὰς τὰς δίδομεν εὐχαρί-στως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον ἐρώτημά σας, ἀκολουθή-σατε τὰς φαρμακοθεραπευτικὰς καὶ ὑγιεινοδιαιτητι-κὰς ὑποδείξεις μας, ἀπέναντι ἐκτινέναι ἀνωτέρω εἰς τὴν πρὸς Α. Μ. Π. ἀπάντησιν. Διότι ἂν καὶ δὲν ἔχετε αἰσθάνει «ἐξογκώμα τοῦ λαμποῦ», πάντως εἴθετε ἔχετε αἰσθάνει, ὅπως λέγομεν ἰδιοσυγκρασίαν. Τότε καὶ τὰ σπυράκια τῆς μύτης θὰ λαβῶσιν ἀφ' ἐαυτῶν, ἂν καὶ δύνασθε νὰ υποθεσθῆτε τὴν θεραπείαν τῶν, κἀντων καὶ αὐθαυτοθεραπείαν.

ΦΟΙΒΟΝ. — Ἄν εἴχαμεν λάβει γράμμα σας, θὰ εἴχαμε ἀπαντήσῃ, καὶ σὰς νὰ λαμβάνετε ἐ-σωτερικῶς τρίς τῆς ἡμέρας, ἀνὰ ἓν κοχλιάριον σού-πας ἐκ τῆς:

Adenolysine

Ἀκόμη ὀλίγην:

Levure de bière

καὶ τὸν χειμῶνα ἀφθονον μουρουνέλαιον. Κάμετε ἐπίσης αὐθαυτοθεραπείαν.

Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Βούλαν. — Συμφω-νόμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι πρόκειται περὶ αιμορροΐδων. Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει μεταχειριθῆτε τὴν εἰδι-κὴν αἰμοφίαν:

Hemor

κατὰ τὴν ἐσώκλειστον ὁδηγίαν τῆς.

Εἶνε τὸ καλύτερον ποὺ ἔχομεν νὰ σὰς συστήσω-μεν. Ἀλλὰ, πρὸ παντός, καταπολεμήσατε τὴν δυσ-κολιότητα, ἔξ ἧς κατὰ πάσαν πιθανότητα πᾶσατε συνεπὴς τῆς ἀκινησίας. Πρὸς τοῦτο τρώγετε ἀφθo-να χόρτα, φρούτα, μέλι κλπ. καὶ ἐν ἀνάγκῃ λαμ-βάνετε ἐσωτερικῶς καὶ ὀλίγον ἔλαιον παραφίνης 1—2 κοχλιάρια σούπας πρὸ τοῦ θραδινοῦ ὑπνου.

ΠΟΥΛΑΘ. ΝΕΟΝ. Ἡλεῖαν. — Μὲ τὸ «μπο-τοκί» τῆς πρακτικῆς γυναικολογίας καὶ μετὰ τὴν «πα-ρακλητικὴν», τὸ «πεντικουστέρην» καὶ τὰ «ἑξοκκα-μινά», δὲν γίνεσθε καλὰ. Κάποτε ἐκλέσατε ἕναν παπὰ νὰ διαβάσῃ ἀγίασμά σὲ μὴ ἀποθήκη, γιὰ νὰ φέρονται τὰ ποτικία. Καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ ἐδίδαξε τὸν ἀγίασμό, συνέβουλεσε σοφάτα τοὺς ἐνδιαφερομέ-νους: «Καλὸς ὁ ἀγίασμός, ἀλλὰ πάρτε καὶ μὴ γάλα». Καταφύγετε λοιπὸν εἰς ἱατρὸν, νὰ μὰς ἐκα-ταρίσῃ ἂν πρόκειται περὶ ἐκζέματος ἢ περὶ δυσ-λειτουργίας. Ἀνακοινώσατε μὰς τότε τὸν διαγνωστικόν

συμπέρασμα τοῦ ἱατροῦ καὶ θὰ σὰς ὁδηγήσωμεν διὰ τὴν θεραπείαν σας.

Χ. Χ. ΑΝΗΣΥΧΟΥΝΤΑ. — Νὰ μὴ εἴθετε «μυο-γόνος», ἀλλὰ νὰ τοποθετήσθε φυσιολογικώτερα τὸν ὀργανισμόν σας. Ἀρῆστε κατὰ μέρος τὴν «μονα-ξίαν» καὶ τὴν «σιωπὴν», ἀφοῦ ἀλλοστε βλέπετε τὰ ἐπακόλουθα. Ζήσατε τὴν ἡλικίαν σας, γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ καταστήσετε ἀδύνατον τὸν ὀργανισμόν. Εἰς τῆς «εὐκτοῦς» τῆς «σιωπῆς» καὶ εἰς τὴν «εὐκτοῦς» εἶνε ἀδύνα-τον μόνον σὰς νὰ λύσετε τὰς ὑποθέσεις μετὰ τὴν ζωὴν, ἢ ὅποια σὰς προκαλεῖ. Ἐχετε ἀνάγκην καὶ ἀπὸ ἀ-θροῦς συμμάχους. Τότε ὁ ὀργανισμός σας δὲν θὰ κενόταται, ὡς λιμνάζον ἔλας, ἀπὸ μίαν κακομεταχει-ρισμένην διέξοδον, ἀλλὰ χεῖμαρρῶδης θὰ ἐξυθῇ πρὸς τὴν χαρὰν καὶ τὴν δρᾶσιν, τῶν τῆς ἡμέρας καὶ τὴν νευρα-σθενεῖαν σας. Ἀκόμη δύνασθε νὰ ζητήσετε μίαν βοήθειαν εἰς τὴν:

Neuroserine

ἔξ ἧς λαμβάνετε τρία κοχλιάρια γλυκοῦ ἡμερησίως, πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ εἰς τὰς:

Testosan - Fort

ἔξ ὧν κάμνετε τρίς τῆς ἑβδομάδος ἀνὰ μίαν διπλὴν ἔνεσιν ἐνδομυϊκῶς.

Ἐπίσης κάμνετε περιπάτους, γυμναστικὴν, κοιμά-σθε σὲ σκληρὸ κρεβάτι. Ἄν ὑπάρχῃ δυσκοιλιότης, καταπολεμήσατε τὴν, τρώγων ἀφθονὰ χόρτα, φρού-τα, μέλι, κλπ.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν **ARTI** τὰ βάψετε μετὰ: δὲν ξεθάβουν ποτέ.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ αἰσθηθῆτε με-ρούς τοῦ σώματος χρησιμοποιοῦ-τε τὸ παγκοσμίῳ φήμης ἀπο-τριχωτικὸν RAPIDENTH, τὸ ὁποι-ον ἐξολοφίρει διὰ παντός μετὰ τὴν ὀ-ριζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρό-νως δὲ λόγῳ τῶν ἐκλεκτῶν τῶν καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δῆμα τὴν ἀπαλότητα θερμύ-δου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοᾶ Φέξη 59 (Πρώτος ὄροφος) Ἀθήναι.

Τὰ φορέματά σας δὲν θὰ δια-κρίνονται ὡς βαμμένα μόνον ἂν τὰ βάψετε μετὰ: **ARTI**

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΑΣ! ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΟΡΤΟΡΕΛΛΗΣ

ΕΚΥΡΙΑΝΕΣ — ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ

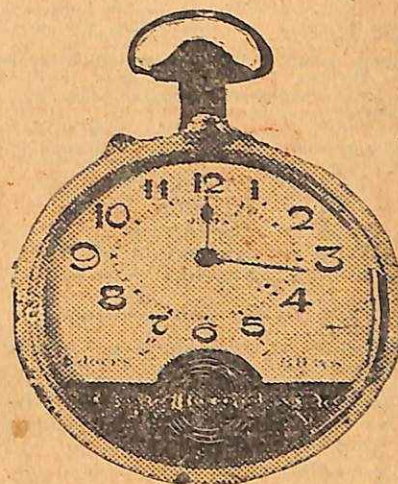
Ἀπὸ 3.500 καὶ ἄνω τὰ 10 κομμάτια.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ:

Γωνία Πειραιῶς καὶ Κολοκυνθοῦς 2. — Τηλ. 27—570

ΚΑΤΩ Η ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Ἡγγυημένα Ἑλβετικά
8ΗΜΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τιμὰι Ἑργοστασίου
Αργυρὰ Νο 506 Δρχ. 480
» » 507 » 500
Νικέλινα » 106 » 275
» » 107 » 300

Διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ταχυδρομικὰ ἐπὶ πλέον. — Αἱ πρῶται παρλαβαὶ ἐξηγνῆθησαν ἤδη. Σπεύσατε νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὴν Νέα Πα-σαλαβὴν.

Παρακαταθήκη

ΜΙΧ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

Κάνιγγος 12β. Ἀθήναι

ΟΧΕΙΜΟΝ ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα βάψετε μόναι σας τὰ φορέματά σας μετὰ τὰς ἱερώδεις Γερμανικὰς βαφὰς **ARTI** καὶ θὰ γίνεσθαι καυνομένη καὶ μεδέρνα καὶ εὐδαιμονοῦσα διακρίνεται ὡς βαμμένα. Δὲν εἶνε πρᾶγμα τὸ τῆς. Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῆτε. Αἱ βαφαὶ **ARTI** οὐδέποτε ξεθάβουν, οὔτε καὶ ἐπιφέρουν στὸ φόρεμα τὴν παραμικρὰν φθοράν. Ὅταν αγοράσῃτε βαφὰς **ARTI**, νὰ προσέχητε τὸ πακετίδιον ποὺ σὰς δίδουν ν' ἀνκ-γράφῃ τὴν λέξιν **ARTI**. Οὐδέποτε νὰ δέχεσθε νὰ σὰς δίδουν βαφὰς χυμὰ μετὰ τὴν δικαιολογίαν ὅτι καὶ αὐταὶ εἶνε Μάρκας **ARTI**, διότι βαφαὶ **ARTI** χυμὰ δὲν ὑπάρχουν, παρὰ μόνον αἱ πακετι-δια μετὰ τὴν Μάρκα **ARTI** καὶ πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορεῖα. Ἀντι-προσωπεῖα: Ἀθῆναι, ὁδὸς Λέκκα 21 α, Θεσσαλονικὴ ὁδὸς Ἑρμοῦ 16.

ρά τους. Μπορούσε να γίνει καλύτερος ο αλήτης, προσέχτε όταν γράφετε.

ΑΔ. ΕΥΝΟΓΑΛΑ. — Τό τραγουδι σας δεν στέκεται καθόλου τεχνικά.

ΜΑΙΡ. ΓΙΑΠ. Εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Νά περάσετε από τὰ Γραφεία με 2 φωτογραφίες μικρές να εφοδιασθήτε με ταυτότητα. Έγκρίνεται το «Στὸ βλέμμα σου».

Δ. ΖΑΚΑΝ. — Στείλτε 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. να προμηθευθῇτε δελτίον ταυτότητας. Στείλτε ανταποκρίσεις. Τῆς «ἀγάπης τὸ ἔσταν» πολὺ καλὸ θὰ γίνῃ ἂν διορθώσετε τὰ δύο τελευταία τετράστιχα. Τὸ πρῶτο δὲν εἶνε καλὸ.

Γ. ΔΗΜΟΥ. — Ἀποστέλλετε 2 μικρὲς φωτογραφίες και 5 δραχ. νὰ λάβετε ταυτότητα ἀνταποκριτοῦ.

Ε. ΚΑΡΟΛΙΔΗΝ. — Ἀποστέλλετε 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. νὰ λάβετε τὸ δελτίο ταυτότητας. Τὸ πεζοτραγουδι δείχνει ὅτι μπορεῖτε νὰ δουλέψετε και νὰ ὄγῃ ἀπὸ τὸ γράψιμό σας κάτι τὸ καλὸ, τότε ὅταν θὰ εἶνε και καιρὸς νὰ δημοσιευθῶν.

ΛΩΡΗΝ ΦΛΟΙΣΒΟΝ. — Κάτι θέλουνε νὰ πῶνε και τὰ δύο, μὰ δὲν τὸ λένε. Προσέχτε ὅταν γράφετε νὰ ὀγαίνῃ και τὸ σχετικὸ νόημα.

Β. ΜΑΣΤΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Ὡς θέμα καλὸ, ὡς τραγουδι δὲν στέκεται.

ΓΕΡ. ΜΑΡΕΤΗΝ. Δὲν ἔχει ὁμοιοκαταληξία, οὔτε ρυθμὸ. Διαβάστε πρῶτα πῶς γίνεται ἓνα ποίημα και μετὰ ἀποφασίζετε νὰ γράψετε.

ΑΝΤ. ΓΥΦΤΑΚΗΝ. — Διαβάστε ποιήματα. Μπορεῖ νὰ ἔχετε ἐμπνεύσεις καλές, σὰς λείπει ἡ τεχνικὴ τοῦ στίχου.

ΓΙΟΛΛΑΝΤΑ Ρ. Μὴ διαδόσατε νὰ δημοσιεύσετε. Γράψετε κι' ἄλλα. Περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο με δύο μικρὲς φωτογραφίες και 5 δραχ. νὰ πάρετε ταυτότητα.

Δ. ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΝ. — Και τὰ δύο μποροῦσαν νὰ γίνουν μικρότερα και ν' ἀποφύγετε τὶς ἐπαναλήψεις νοημάτων.

ΠΑΡ. ΦΟΥΞΗΝ. — Ἐγκρίνεται.

Θ. ΡΑΓΚΟΥΣΗΝ. — Ἀποστέλλετε 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. νὰ λάβετε δελτίο ταυτότητας. Ἐγκρίνεται.

ΠΑΝ. ΞΑΝΘΗΝ. — Ἐλάβαμε. Εὐχαριστοῦμε.

ΜΙΧ. ΓΡΑΤΣΙΑΝ. — Ἐγκρίνεται.

ΠΕΡ. ΚΑΚΟΥΡΗΝ. — Ἐγκρίνεται.

ΑΡ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Τὸ «Ξημέρωμα» περὶ τολμηρῇ εἰκόνα. Πετυχαίνετε περισσότερο στὸ πεζό.

ΑΛΙΑ. — Τὸ τραγουδι στὴ «Μοναξιά μου» δὲν ἔχει οὔτε ρυθμὸ, οὔτε ὁμοιοκαταληξία. Δοκιμάστε: νὰ γράφετε πεζά. Σὰς περιμένω ὅποτε θέλετε νὰ περάσετε νὰ φέρετε και 2 φωτογραφίες με 5 δραχ. νὰ πάρετε δελτίο ταυτότητας.

ΛΙΑ. ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ. — Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεία με 2 μικρὲς φωτογραφίες και 5 δραχ. νὰ πάρετε τὸ δελτίο ταυτότητας σας. Τὸ «Μελαγχολία» ἐγκρίνεται, ὡς ἐπίσης και τὸ «Ἐλσα».

ΠΕΡ. ΣΤΑΘ. — Ἐγκρίνεται.

ΞΕΝΑΡΙΟΥ — ΠΑΧΟΥΛΗΝ. — Ἐγιναν αἱ δέουσαι παρατηρήσεις στὸ ταχυδρομεῖο. (Ἀπάντησα οὐδὲν ὅσα γράμματα ἔλαβα μέχρι τῆς 4ης Νοεμβρίου 1935).

PERMANANT EMMANOUEL ΔΡ. 100

Καλλιτεχνικὴ ἐκτέλεσις τῆς Περμανάντ και διδασκαλία αὐτῆς εἰς τὸ μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι κομμωτήριον EMMANOUEL.

Τὰ μαλλιά διατηροῦνται ἐπὶ 9 μῆνας μαλακά, διότι χρησιμοποιοῦνται τὰ νεωτάτου συστήματος εὐρωπαϊκὰ φάρμακα.

Τὸ κομμωτήριον EMMANOUEL διαθέτει τὰ μόνα δυο νωματικά γιὰ νὰ μὴν ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά και πωλεῖ δια τὰ τεχνικὰ μέσα τῆς κομμωτικῆς τέχνης εἰς τιμὰς χονδρικῆς και λιανικῆς πώλησεως.

Χαλκοκονδύλη 11 ἔναντι Θεάτρου Ἀλάμπρας.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΕΝΑΚΗ 8

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΝΕΟΑΦΙΧΘΕΝΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΦΥΓΟΥΡΙΝΙΩΝ

PERMANANT

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΜΥΡΤΩ»

Σὰς προσφέρει μία ἐξαιρετικὴ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ με μηχανήματα τελειοτάτου τύπου και με τὰ τελειότερα φάρμακα. ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 100. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. — ΜΙΖΑΜΠΛΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Κομμωτήριον «Μυρτώ»

Βερανζέρου 25 Τηλέφωνον 20-418

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΤΙΑΣ
ΙΑ ΤΡΟΧ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

